

ЧАСТИНА ПЕРША

Розділ перший

ДРАКОН

...Вирячивши вогненні очі, дихаючи полум'ям і димом, потрясаючи ревом пустелі і нетра і вогненным хвостом замітаючи слід, летів дракон.

Не з китайських казок і не з пагод Тібету — він знявся десь з громохкого центру країни "чудес", вилетів з чорного пекла землі людоловів і гнав над просторами... Над безмежжям Уралу... Через хащі Сибіру... Через грізний, понурий Байкал... Через дикі кряжі Зайбакалля... Через Становий хребет, — звивався над ним межи скель і шпилів... Високо в небі, сіючи іскри й сморід, летів і летів у безмежній ночі.

...Палахкотів над проваллями... Звивався над прірвами... Пролітав із свистом спіраллю над диким бескиддям і нагло зникав десь у надрах землі — занурювався, як вогненноокий хробак, зі скреготом і хряском у груди скелястих гір, свердлив їх з блискавичною швидкістю, розсипаючи іскри. Зникав... І раптом вилітав з-під землі далеко, мов пекельна потвора, потрясаючи реготом ніч. Пряв вогненними очима, зойкав несамовито і, вихаючи хвостом, як комета, летів і летів...

І розступалися скелі, маючи тінями. І розбігалися злякано сосни й смереки, кидаючись урозтіч. Заскочений нагло сохатий (лось) прикипав на галявині, спаралізований жахом, а далі зривався й, ламаючи ноги та обдираючи шкіру, гнав скільки духу у безвість.

І гнали у безвість луни, мов духи гірські, — розлітались по горах, стрибали в провалля, ховалися в нетрях... За ними летів дракон.

То не фіктивна потвора з наївних китайських казок і не легендарний дракон Далай-лами. Ні, то реальний, то єдино реальний, справжній дракон, найбільший і найстрашніший з усіх драконів. Ані Микита Кожум'яка, ані сам Юрій Переможець не в силі б його подолати. На сталевих лапах, з вогненным черевом, з залізною пащею жажкотів він, немов щойно вилетів з пекла.

Шістдесят коробок-вагонів — шістдесят суглобів у дракона. Спереду вогненноока голова — велетенський двоокий циклоп — надпотужний паротяг "Й.С." (Йосиф Сталін). Ззаду — такий же надпотужний паротяг "Ф.Д." (Фелікс Дзержинський). На тендері прожектор — довгий вогненний хвіст. Біля кожного вагона — щетина багнетів. Наїжився ними дракон, мов їжак... Ні, мов дракон! І гнався зі скреготом.

Шістдесят суглобів у дракона — то шістдесят рудих домовин, і в кожній з них повно проглинених жертв, повно живих мертвяків. Крізь заґратовані діри дивилися тоскно грона мерехтливих очей, — дивились крізь темряву десь на утрачений світ, десь туди, де лишилась країна, осяяна сонцем, де лишилась Вітчизна, озвучена сміхом дитинства і юності рано одтятої, де лишилася мати... родина... дружина... Мерехтіли грона очей і летіли десь у темряву чорну, у прірву. Ними натоптане черево вщерть у дракона. І тягне їх циклопічний "Й. С.", і підпихає їх демон "Ф.Д.".

В цілому ж — то є е т а п , то є "ешелон смерті", — етапний ешелон ОГПУ — НКВД.

Дракон.

І мчить він без зупинки, хряскотить залізними лапами, несе в собі приречених, безнадійних, змордованих, — хоче замчати їх у безвість, щоб не знав ніхто де і куди, — за тридев'ять земель, на край світу, мчить їх у небуття. І нема того Кожум'яки... І ніхто-ніхто їх не визволить і вже не

врятує, і ніхто навіть нічого не знатиме й не почує про них. Ніч. Чорна, безмежна ніч.

І відсахуються смереки, кидаючись врозтіч. А дракон пожирає очима все перед себе і мете услід вогненным хвостом — фосфорить ним по шпалах, по нетрях, обмацує слід за собою, — чи не тікає хто?

Іноді бахає постріл... другий... То вартовому ввижається зрада чи втеча, і він несамовито, пронизливо кричить і стріляє навмання у метушливі тіні смерек і стовпів.

І хоч ніхто при такому скаженому леті не зміг би зіскочити живий, і хоч ніхто при такій охороні та при таких запорах не зміг би видертись геть, але... Вартовий мусить бути пильний, "бдітельний". То-бо є його "дело честі, дело слави", то-бо його "дело доблесті і героїства".

А може, йому самому страшно, може, йому моторошно на хвості цієї диявольської комети, і він підбадьорює себе пвстрілами у чорну зрадливу ніч, в фосфоричні блиски позаду, в веремію рухливих тіней і плям.

Утікають кілометри — десятки... сотні... тисячі... Утікають назад ліси, і пустелі, і пасма гір, і безліч рік та тьмяних озер. Пролітають з грюкотом мости, семафори, тунелі, — все утікає назад. А дракон все летить і летить — у невідоме, вперед, у чорну сибірську ніч, на край світу. Перетинає меридіани. Описує гігантську параболу десь по сорок дев'ятій паралелі, карбує її вогненным приском, гейби комета. Б'є по чорній імлі вогненным хвостом, зіхо-дить їдучим димом та смородом і реве, реве...

Так не ходить жоден експрес, так ходить лише цей етап, цей дивовижний ешелон смерті, — спецешелон ОГПУ — НКВД. Він — один з багатьох таких ешелонів; женуть вони отак божевільним темпом через глуху піч і крізь ще глухіший Сибір, оповиті таємницею... Не просто таємницею, а таємницею державною оповиті вони. Обставлені

багнетами, устатковані прожекторами, женуть вони десь у таємницю ж, непроглядну, як сам Сибір чи як тая сибірська ніч.

Фантастичні і реальні, дивовижні аксесуари нерозшифрованої жаскої легенди — таємничої легенди про зникнення душ.

На окремих пунктах ешелон зупиняється. На мить, на коротку мить. Тоді по нім біжать аргати, біжать по дахах, перестрибуючи з вагона на вагон, і стукають палками в залізо — чи не проломлено де?! Чи немає диверсій?! І так само біжать аргати по боках ешелону, перестукуючи стіни — чи не зрушена дошка десь?! Чи не замірився ворог з нутра на державу, закон і порядок, рятуючись від того закону втечею!?

Бо ж "дело слави, дело честі", діло їхньої "доблесті і героїства" довести цей етап до призначення, — до тієї прірви, що десь утворилася і що її від років уже вигачують людськими кістками та душами і не можуть ніяк загатити.

І тоді ж так само вздовж ешелону пробігає начальник етапу. Він вибігає десь від "Й.С." і, задерши голову, стурбовано мчить очима від вагона до вагона, — чогось шукає. Так він довго жене попри низку понурих, герметично закритих, рудих коробок, тих, що кожен з них "на сорок челавек ілі восемь лашадей", і нарешті коло середнього вагона зупиняється. Відсапується якусь мить. А тоді, задерши голову до заґратованої діри, владно гукає в гроно мерехтливих очей і блідих облич, що поприлипали, мов паперові, до ґрат.

— Многогрішний!!

Обличчя зникають. Гроно мерехтливих крапок розсипається. Натомість з'являється одна пара таких же самих, з глибини вагона наближається до ґрат, а голос понуро, ніби з могили, відповідає:

— Я...

— Звать!?

Павза. І повільно, тяжко й так само понуро:

— Григорій!..

Начальник якусь мить мовчки вдивляється в дві мерехтливі цятки. Потім, заспокоєний, обертається і йде назад.

Дві цятки наближаються до ґрат і миготять, проводжаючи. Бліде обличчя прикипає до заліза. А голос, виходячи десь з нутра, десь з пекельного клетоту серця, вибухає крізь зціплені зуби:

— Бережеш-ш-ш?! С-с-собака!..

І знову люто, розпачливо:

— Бережеш-ш-ш?!?

Другий голос десь з глибини вагона глухо, насмішкувато:

— Оттак!.. Ти, браток, як генерал! Великої честі доскочив. Сам великий начальник не їсть і не спить — все прибігає з поклоном...

Третій понурий голос, потішаючи:

— Нічого... Одбудеш всі свої двадцять п'ять — станеш маршалом. Ех-х!.. — і раптом вибухає зливою страшних, нестерпних прокльонів, — в закон, в світ, пекло і в самісіньке небо...

Ешелон зривається і летить далі.

В грюкоті коліс зринає пісня, важка, бурлацька. І наростає, наростає...

Вона починається з одного голосу — з того голосу, що говорив "Я... Григорій!..". Понурий і глибокий, він починає пісню, ніби віддираючи стьожку від серця:

"Та забілили сніжки... Забілили білі... Ще й дібровонька..."

Кінчаючи рядок, мелодія завмирає, губиться в грохоті коліс, ось-ось загубиться. Тоді другий голос, як побратим, враз підхоплює її, міцно, дерзко:

"Ще й дібровонька!.."

І разом з першим на повні груди:

"Та й заболіло тіло бурлацькеє біле... ще й голівонька..."

Два голоси — два друзі. До них долучається третій. Пісня б'ється, як птах у домовині. А далі, вириваючись геть з тієї домовини, з того черева драконового, покриваючи грюкіт і вищання коліс, тая пісня в три голоси здіймається на крила, влітає назовні і летить слідом, шугає і б'є крильми над спиною дракона.

Вартовий оскаженіло б'є колбою в стіну вагона:

— Адставіть песні!!!

І гатить колбою рушниці щосили, пересипає грюкіт фантастичною лайкою:

— Ад-стт-а-ві-і-іть!!.

"...Ще й голівонька... та ніхто не заплаче по білому тілу..."

Вартовий перестає бити у стінку, не в силі обірвати пісню. Мелодія все більше стає потужною, кипить, вирує...

Поїзд летить зі скреготом і гулом, і, може, то не пісня вже, може, то йому в цім вирі скреготу і шалу мерещиться вже колись чути, а може, колись і самим співане; може, то поїзд свистить і гуде, може, грюкотять і клекочуть колеса; може, то вітер сибірський гуде стоголосо... Вартовий обійняв рушницю і так стоїть, важко спершись спиною об стінку...

"Та тільки заплаче, тільки заридає товариш його... товариш його..."

Хмари їдучого диму лоскочуть ніздрі, душать за горло; диявольским реготом реве "Й.С."

"Ой, брате мій, брате, — товаришу рідний... може, я й умру... Може, я й умру..."

Повінь незміряної туги, чи гніву, а чи понурого смутку... В'ється та пісня над драконом, стелиться над торами, б'є крилом під колесами. А він її ріже, він її чавить, він її роздирає на шмаття, замітає рештки вогненным хвостом і летить, летить.

А за ним тягнуться дві криваві, дві безконечні смужки, — миготять, вилискують... Дві жилки висотані з пісні, ні, з серця висотані, — простяглися аж ген-ген і тягнуться слідом. З вітчизни втраченої тягнуться слідом за тим серцем, висотуються з нього, набряклі кров'ю; напнулися до безкраю і ніяк не можуть урватись.

"...Може, я й умру... може, я й умру...Та зроби ж мені, брате, товаришу рідний, з клен-древа труну..."

Поїзд вривався в тунелі і скажено просовгувався крізь них, як набій крізь люфу гармати, намагаючись зітерти пісню і кривавий слід за собою, та не одставала пісня і не уривалися криваві жилки.

Миготіли сільвети гір... Приамурські нетрі... Сопки і кряжі Малого Хінгану... Роз'їзди... Блокпости і станції. Запобігливі семафори ще здалеку підіймали руки і злякано брали "на караул" — йде етап!! ще здалеку дзеленчали попередливі сигнали в блокпостах:

— Йде етап!..

Все розступалося, і він пролітав зі свистом і ревом, цей привид.

По якомусь часі ешелон знову зупинився... Знову бігли аргати по дахах вагонів... І знову біг начальник етапу й спинявся біля середнього вагона, задерши голову:

— Многогрішний!!

— Я...

— Звать?!

— Г р и г о р і й!..

Начальник вертався назад, а його проводжали дві мерехтливі цятки і здушене, щодалі, то розпучливішим гнівом насажене:

— Бережеш-ш?! С-с-собака!..

Так повторювалося на кожній черговій зупинці. І після кожної нової зупинки в начальника було все менше хапливості, а в його тоні все

менше тривоги. Він уже запитував насмішкливо, а наостанку ще й додавав глузливо: "Маладець!"

Ешелон-бо доходив своєї мети.

І так само з кожною новою зупинкою все більше було розпуки і гніву в отім: "Бережеш-ш!?" і все більше сарказму та пекельної ненависті в отім: "С-с-собака!!." Все більше було туги і безоглядної рішеності на щось надзвичайне у власника того понурого голосу і тих мерехтливих очей. Клекіт зборканої, але не зламаної і не упокореної волі, що проривався зі стиснених щелеп, не віщував нічого доброго.

Тим часом ешелод доходив своєї мети.

Він уже мчав по інших широтах, круто повернувши на південь, і прогримівши над широченним Амуром. Він ішов туди, де кінчається земля. Пролітав через кряжі інших гір, полохав інші, ще не бачені нетрі, проходив останні безконечні тунелі... Днями було видно, як красувалась і цвіла земля, розливаючись морем квітів. По них блукали розпучливо очі тих, що мали щастя припасти до ґрат... Обрії були заставлені сизими, фіалковими, синіми пасмами гір та гребенястих лісів. Блакитні широкі долини розстелялись і крутились казково, вкриті буйними травами, квітами, свічадами озер... Дивна якась, небезпечна, фантастична країна. Та не сюди, не в цю дивну країну мчав їх дракон. Пориваючись до волі, приречені крізь ґрати просували руки, пхали в них очі і лиця, втискались в залізо, — тоді вздовж ешелону лунали постріли. Та ніхто на них не зважав, лише поїзд припускав ще дужче, ще скаженіше. Не сюди, не сюди везе він вантаж, він його мчить до іншої мети.

Вночі мерехтіли зорі — мільйони зір, змішуючись з іскрами від скаженого поїзда, а від насипу розбігались дерева й квіти і збігалися знову в химернім танку за драконом, і вогненні віяла прожектора крутили з них веремію.

Потім ландшафт ставав ще дивніший. Потім...

Нагло земля обірвалась. На п'ятнадцятій добі шаленого гону раптом земля обірвалась.

Ешелон вилетів до синього моря і зі скреготом став. Тяжко випустив рештки диму і пари. Став.

Все. Скінчилась земля.

Ешелон дійшов до своєї мети. Важко дихаючи і відсапуючись на кінцевій станції Океанській, він став витрушувати з себе вантаж — викидати з черева те, що привіз, з усіх своїх шістдесяти суглобів.

Дивно! Скільки могло вміститися люду в цих брудних, рудих коробках! І як вони витримали! Як вони не розпалися?!

Тисячі! Тисячі обірваних, брудних, зарослих, як пращури, і худих, як скелети, людей! І все старих, згорблених. І хоч серед них багатьом по 20 — 25 років лише, але всі вони гейби діди. Тисячі завинених в дрантя і коци і так — напівголих, викинутих з вітчизни, з родини, з спільноти, погноблених, безправних, приречених... Так, приречених на загин, десь там, куди ще вони не дійшли. Ешелон дійшов до своєї мети, та не дійшов ще мети етап — оці тисячі мучеників.

Вони купчились отарами, зігнані в великі купи, мов вівці, і, оточені шпалерами варти, тупо дивилися вперед — на сиву пустелю, в заткане легким туманом безмежжя.

Туди стелився їм шлях — через те море Японське та й через той океан Тихий безмежний. Етап іде на Магадан десь. Це ще тисячі кілометрів водяною пустелею до понурої, невідомої Колими а чи й далі.

Та ніщо їх не зворушувало і ніщо їх не лякало. Вони були тупі і байдужі, виснажені, дивились просто себе на воду... Кияни, полтавчани, кубанці, херсонці... — діти іншої, сонячної землі і іншого, сонячного моря.

Варта розігнала всіх цивільних зі станції і оточила місцевість, — пильнувала, тримаючи рушниці і псів-вовчурів напоготові.

А з вагонів вилазили все нові й нові арештанти. Інших тримали попід руки... Вони вже негодні були йти, і їх друзі тримали попід руки, апатично і байдуже допомагаючи пройти останній пруг землі... Може, взагалі останній шмат життєвого шляху.

І ось тут нагло зчинився алярм! На самім краєчку землі нагло зчинився алярм.

Коли всі вилізли і стояли вже на землі, начальник повів очима по масі людей, а тоді прожогом побіг до вагона, до того середнього вагона:

— Многогрішний!!!

Мовчанка.

— Многогрішний!!!

Мовчанка. Ніхто не відповідав: "Я" і ніхто не відповідав: "Григорій". Мов ужалений, начальник підскочив, вихопив пістоля і стрибнув до вагона, — порожньо. Вибіг перед велетенський людський натовп і зарепетував:

— Ложись!!! — і закипів брудною, скаженою лайкою.

Юрба апатично лягла в пилюку ниць.

— Многогрішний!!!

Начальників крик звучав люто і водночас благальне, — не то він погрожував, не то він кликав, просив. Нема...

На команду варта заметушилась навколо порожнього ешелону і по всій території. Зі станції задзвонили телефони... Стрільці та їхні пси обшукали всі кутки, всі діри й закапелки на станції та навколо, — нема. Собаки нишпорили разом із своїми "сотрудниками", накидаючись на випадкових людей.

Нема.

Нарешті було знайдено "секрет". Та не знайдено самого збігця. Всі лежачих перерахували — всі є. Нема лише одного. А виявлений "секрет" був такий: у вагоні, у тім, середнім, тридцять другім, знайдено сліди диверсії — чотири дошки були двічі перерізані ножом упоперек. Над буфером. Саме там, де того наймевше можна було сподіватися. Тільки арештант, тільки той, хто має надлюдське терпіння і надзвичайну волю, може проробити таку роботу. Тож на те пішло багато ночей. Тож різано, либонь, від самого Уралу і пильно масковано вдень. Потім вийнято... Ясно! Той божевільний, той маніяк вистрибнув... Так, вистрибнув на ходу поїзда.

Стрибнув у певну смерть, але не здався. 99 шансів проти одного було за те, що від нього запинатся самі шматки, але стрибнув.

— Диявол!.. Диявол!!! — кипів начальник етапу; беріг він — і не вберіг, пильнував, як ока, — і марно. І душила його скажена лють. Ще одне йому було зрозуміло: хтось допомагав, хтось заклав знову діру і замаскував пильно.

— Встать! — гримнув начальник. Всі встали. Всі стояли, похиливши голови, намагаючись не дивитися на начальство, щоб не показати очей, так раптом і так дивно змінених.

— Хто допомагав?!. Мовчанка.

— Тридцять другий вагон!.. Згную!.. Роздавлю!.. Хто допомагав!?

Тихо. Тридцять другий вагон відокремили. Біля 60 людей стало окремою купкою.

— Хто спільник?!.

Люди стояли понуро, схиливши голови. Мовчали. Але в кожного тіпалося серце. Не від страху, ні, від буйної радості. Від злобної радості та й від гордості за того "диявола", за того сміливця. Вони знали, як і де він стрибнув. Далеко звідси. Викинувся вночі зі скаженого поїзда.

Але ніхто не пустив і пари з вуст. Є така солідарність, є такий закон неписаний, є така арештантська мораль, що подібної до неї більше немає у світі, — мораль упосліджених, святиня арештантської дружби.

Люди стояли байдужі. А рука не в одного тяглася до шапки, щоб стягти її до сирої землі:

"Земля тобі пером, безумний сміливцю!" Пригадувались слова, кинені якимось ним у темряві ночі зі стогоном:

— Ліпше вмирати біжучи, ніж жити гниючій Та з розпукою крізь стиснені щелепи:

— Жить!

— Відплатить!!.

...Або вмерти.

По цілій масі змарнованих, знеосіблених людей ніби хто струм пропустив. Геть скільки їх тут стояло — в кожного сколихнулося серце. Давно розчавлена людська гідність підводилась рвучко... Лиця обертались туди, навад, і виростали крила у тих, хто був заломився вже зовсім. А серця калатали в схудлих, вимучених грудях, прориваючись геть. Шепіт летів по юрбі.

— Утік!..

У смерть, але втік!..

Начальник, відчуваючи недобре, розмахував пістолем — квапив тих, що йшли до арешту за кару. Решту теж погнали до порту.

А вже як повантажились на пароплав, як уже всі знали подробиці про того "диявола", про того юнака, на двадцять п'ять літ каторги приреченого, що переступив "трибунал" і вистрибнув у смерть зі скаженого поїзда, — люди, стоячи на чардаку і відпливаючи в сиву пустелю, обертались обличчям на захід — дивились-дивились широко відкритими очима...

Прощались із землею, прощались із усім. А ввіччю, либонь, стояв відтворений образ того, хто не здався, хто лишився таки там. Образ, як символ непокірної і гордої молодості, символ тієї волелюбної і сплюндрованої за те Вітчизни...

Пароплав канув у сивім тумані. А за ним поснувалась легенда про гордого сокола, про безумного сміливця...

Недосказана легенда про нікому не відомого, гордого нащадка першого каторжанина Сибіру, про правнука гетьмана Дем'яна Многогрішного.

Тим часом по всій Транссибірській магістралі і по всіх прикордонних заставах летіла телеграма-блискавка про втечу і розшук страшного державного злочинця, з підкресленням важливих прикмет: "Юнак — 25 літ, русявий, атлет, авіатор тчк... Суджений на 25 років тчк... На ймення — Григорій Многогрішний"

Розділ другий

СВІТ НА КОЛЕСАХ

Поблискуючи нікельованими ручками м'яких купе, сяючи яскраво освітленими вікнами, тим же маршрутом по Транссибірській магістралі йшов інший експрес, — так званий "Тихоокеанський експрес номер один".

М'яко погойдуючись, як у мрійному вальсі, пишаючись шовком фіранок на вікнах, мерехтячи люстрами, котився він, ніби разок блискучих коралів, і миготів емалевими девізами на боках вагонів: "Негорелое — Владівосток". Віз, заколискуючи, екзальтованих пасажирів десь в невідомий і вимріяний, казковий край, в дивне золоте ельдорадо.

Межи пасмами блакитних гір, повз легендарний Байкал, проходячи ген-ген в нічному небі через височенні перевали Станового хребта, він пролітав мовби жмут метеорів, блискотів межі зір. Спускався в долини і знову підносився, бився над стінами урвищ, крутивсь, як блискуча спіраль, чудом тримаючись на скелястій мозаїці.

Це найліпший і наймодерніший експрес в ССРСР; найкомфортабельніший експрес у так званій робітничо-селянській державі. Мавши маршрут майже на пів земної кулі, маршрут "Негорелое

— Владівосток", тобто від понурої Прибалтики і до берегів Японського моря, маршрут на 12 тисяч кілометрів і стільки ж назад, він був до того відповідно пристосований і устаткований, — до комфорту і вигод в безперервній десятиденній мандрівці. Чудо цивілізації, вершок людської вибагливості і фантазії.

Радісний і святковий, сповнений вщерть життям і дзвоном, цей першокласний люксовий експрес плив, ніби окремий світ між світами. Дріботів, вихиляючись, прицокував, мовби панна в танку закаблуками, і мерехтів, мерехтів.

У м'яких купе мрійно і затишно. Заставлені квітами, набиті валізами і патефонами, осяяні світлом різнокольорових абатурів, вони були заселені експансивними і горластими мешканцями різного віку й статі. Цілий експрес був набитий ними, творячи окремий світ — світ на колесах, і в той же час відтворюючи копію тієї фантастичної "шостої частини світу" — копію в мініатюрі, лише трохи причепурену і розгальмовану.

...Інженери і авіатори, ударники і так літуни, партробітники і туристи, колгоспні колективізатори і радгоспні бюрократи, раціоналізатори й індустриальні авантюристи, прокурори і розтратники, потенціальні злодії й імпотентні фарисеї... Цивільні і військові... Працівники органів "революційної законності" і контрабандисти... І літні "відповідальні" панії, і ексцентричні, але так само "відповідальні" панни, чи то пак "товаришки" пані і "товаришки" панни з коханцями й без коханців, з портфелями і без, з партстажем і без... Закохані "кішечки" і ще більш закохані "котики"... Відповідальні відрядженні і безвідповідальні рвачі та дезертири, з партквитками і без, з дисциплінарними стягненнями і без...

...Експансивні відкривателі давно відкритого і зухвалі рекордсмени давно перейденого. Шукачі карколомних пригод, а ще більше карколомних кар'єр. Шукачі щастя і довгих карбованців. Аматори довгих відряджень і ще довших чисел в банкових чеках, передбачених К З О Том ("Кодекс Законів о Труде").

Аматори красного письменства в межах "КЗОТ", "Колдоговору" та "Карного Кодексу".

Знавці прикладної географії, теплих посад, курортів і залізничних мап.

Аматори Дунаєвського, Маркса і преферансу...

Словом — цвіт робітничо-селянської імперії у всій його величі і багатогранності.

Все те різне віком, фахом, статтю і уподобаннями, але все тут має спільну рису — рису шукачів чогось і збігців кудись, — рису шукачів щастя і збігців у невідоме.

Все те вирвалось з однієї остогидлої дійсності, з одного кіпця світу і мчить на зламання карку в інший, утікаючи від всього і женучись за всім, утікаючи від прикрого вже, а може, й проклятого, і женучись за благословенним, за ще незнаним, небаченим, неопізнаним, але прекрасним, привабливим.

Рису б ту можна назвати лихоманкою. Так, лихоманкою хворобливого гону в напівсконкретизовану химеру, в якусь загадкову, екзотичну країну, в якесть ельдорадо, десь туди, де ще їх не було.

Риса та є спільним знаменником для всієї цієї маси людей — маси мандрівників, що заселяють цей оригінальний світ на колесах.

Проте для більшості з них те "кудись" було досить сконкретизоване. Вони їдуть на ДВК, що десь там, на другім кінці світу, на берегах Тихого океану. І там той дійсний, справді казковий світ. І там те справжнє золоте ельдорадо, що про нього стільки чуто, читано, мріяно і передумано.

Ось туди все це й мчить. Мчить без віддиху і без оглядки. Котиться, погойдується, дріботить експансивно. Мерехтить над прірвами, перелітає мостами, заходиться сміхом і зойкає над проваллями, пролітає тунелі, зажмурившись, — і жиє...

Жиє реальним і напівфантастичним, але безжурним, рожевим життям. Веселковим, напруженим. Як той метелик-одноденка... Любитьсья... Свариться... Одружується... і розлучається... І фантазує, вигадує і вірить, загубивши грань між реальним і фікцією.

Химерний екстериторіальний світ! Світ блаженної незалежності від будь-якого "спец"— і "проф"навантаження, від будь-якої "спец"-, "проф"— і "парт"дисципліни, від шипіння примусів і начальників, від безконечних черг за калашами і безконечних "чергових зборів" у цехах, на службі і вдома. Світ ідеальної свободи і повної відсутності диктатури, якщо не брати до уваги диктатуру кохання та переступленім влади кондуктором. Світ пригод і романтики, світ поцілунків і преферансу, фантастичних історій, небувалих подій, трансформованих призмою екзальтованої фантазії.

Світ благословенної свободи, купленої за готівку разом із плацкартою.

Мелькають дні і ночі, і знову дні, і знову ночі. Утікають ліси, і пустелі, і гори... Утікає десь цілий світ, розпливчастий і туманний, нереальний світ, поставлений шкереберть.

Повз нього пливе цей — конкретний, напружений і намагнетизований, осяяний блакитним, рожевим, зеленим сяйвом вибагливих абажурів, заслонений газовими фіранками, наснажений коханням і поривами, озвучений патефонними фокстротами і румбами... А над усім — Арсеньєв! Ах-х, Арсеньєв!..

О Арсеньев!.. Він бог цілого цього експресу, цілого цього світу. Володар дум і сердець. Він панує тут, як ніколи не панував там — у тій неймовірно казковій, відкритій ним країні, що зробила його ім'я девізом і прапором всіх мандрівників і всіх — ось таких — конкістадорів. О Колумб заамурської і надамурської голубої галілеї!!.. Відкриватель дивовижного, герой і переможець непереможного, співець і автор найекзотичнішої і найфантастичнішої країни у світі, — російського, чи то пак тепер советського, Клондайку. Ні, інтернаціонального золотого ельдорадо, куди навіть жиди погнали "добровільно-примусово", зрадивши Палестину, творити свій Біробіджан. Його аксесуари, екзотичні аксесуари тієї, відкритої ним, екзотики панують тут і живуть поруч із усіма мешканцями розкішних купе, салон-вагонів, тамбурів і коридорів. Переселились з тієї країни і живуть тут — проводжають цих мандрівників, як чичероне, туди, до себе в гості... Дерсу Узала і тигри... Женьшень, Уссурі і тигри... Манзи і тигри... Фанзи і знову тигри, тигри, тигри... Тигри над усе і над усім! З усіх дивогідних аксесуарів тієї дивогідної країни, що володіють серцями цих більших і менших Пржевальських, більших і менших Колумбів та Нансенів, — тигри найдивоглядніший і найфантастичніший аксесуар. Ними наповнений цілий цей експрес. Вони блукають по ньому з хмарами диму і румбами, викликають ентузіазм і викликають тремтіння в колінах та солодкий холодок не в одного з цих хоробрих шукачів щастя, сильних емоцій і справжньої екзотики.

Вони панують в уяві кожного, як символ, як страшний і привабливий образ тієї невідомої землі, куди він так легковажно вирушив і оце мчить, мов на весілля. Тигри... З них починаються всі розмови і на них всі розмови кінчаються. Вони беруть участь у преферансі і в пиятиках, у плітках і навіть у коханні.

— А чи ви чули... Раз бубни! То... чи ви читали, як на Н-ській заставі недавно тигр украв стійкового?

— Та що ви!.. Раз черви... Ну, і як!!?

— Два піки!.. Го-го — заніс, мов кошеня...

— Боже мій... Пас!.. Боже мій...

Або:

— Ух, ти моя смугаста кішечко!.. — це коханець до любки, ластячись. Сусідка навпроти робить великі очі і пошепки до другої:

— Добра мені "кішечка"! Від Уралу змінила четвертого коханця... Це ж тільки від Уралу! А до Владивостока?! Апетит, прости Господи. Смугаста тигрище, а не "кішечка"!!!

У коридорі пара похідних коханців туляться одне до одного, дивляться у вікно і мріють-мріють:

— Ах, який я щасливий!.. Ми заїдемо десь далеко-да-а-леко в тайгу... І там, в нетрях, серед квітів і пралісу я збудую затишну хатинку... Я її зроблю такою... такою...

— Обережно, порвеш запонки... Ах-х! Як чудесно... А ти не боїшся тигрів?..

— Ну-у! Я маю... Я везу дві рушниці "Зарева" і повну валізу набоїв, ще й бінокль, ще й компас... Ми будемо дивитися, дивитися...

— Ох-х!.. Який ти... Який ти герой!!.

Або:

— Чого ви на мене витріщились, мов тигр!?.

Або:

— А скажіть, будь ласка" в Хабаровську можна ходити по вулицях? Безпечно? Чи є міліція?!!

— Є... А що?

— Та я читала, що ще недавно тигри там гуляли по вулицях і крали людей, ба навіть коней. Чи правда?

— Правда.

— Боже мій! — і до чоловіка з істеричною розпукою: — Казала тобі!.. Казала ж!.. Пропадай він пропадом той Де-Ве-Ка! Так ні. "Поїдем, поїдем". Підйомні йому!.. За віддаленість йому!.. Мало йому!.. Мало йому!.. Висідаю! На першій же станції висідаю! Досить з мене твоїх фантазій! Досить з мене кров пити!..

— Ну, заспокойся... Ну, душечко!.. — потішав розгублений супруг — якийсь, може, бухгалтер, якоїсь, може, "Союзриби" або "Союззолота". — Ну, ми не поїдемо до Хабаровська, ми поїдемо на... на Сахалін. Еге ж! Там довкола вода, і та сатана туди не перепливе.

Або: сп'янілий шукач сильних емоцій, наслухавшись страшних історій про ведмедів, що завертають людині волосся з шкірою на очі, про тигрів, що хапають людей по квартирах і навіть "біля самісінького кінотеатру, їй-бо!", після надцятої чарки впавши в філософський жаль до себе:

— Оттак... Жиє-жиє чоловік... І п'є... І було йому добре... Ні, їде, пх-х-хається... Гік... І раптом — нема! О! І нема!.. Якась дурна кішка буде носити його, як мишу... Кондуктор!!!

Тигри. Страшне божество, смугасте шкірою, а ще смугастіше репутацією. Всемогутній "Амба", славніший за самого Арсенєва і екзотичніший за все на світі. Володар дум і об'єкт молитовного екстазу

та жаху не тільки в того наївного Дерсу Узали, а й в цілого цього екстериторіального світу.

З тиграми міг змагатися хіба лише тільки женьшень. З-поміж усіх тих надзвичайних аксесуарів потрясаючої екзотики з тиграми міг змагатися тільки женьшень — чудесний корінець, могутній талісман, міфічний і одначе реальний плід уссурійського ельдорадо, оточений ореолом всеазійської, ні, всесоюзної, якщо не всесвітньої слави. Навіть папороть, що цвіте в ніч проти Івана Купала по цілій європейській літературі, з усіма скарбами, що вона їх береже, з усім комплексом легенд і казок, блідне перед тим магічним женьшенем.

Сама його назва — саме те двоскладове слово набуло магічної сили і вже відмолоджує стариків, зроджуючи в них надію, що ще не все втрачено, змушує хвилюватись старечі серця, які вже давно одвикли реагувати на такі собі опуклі бюсти й інші принади, на малиновий дзвін острогів і далєбі юнацькі біцепси; провокує старих кавалерів на хлоп'ячі вибрики і донжуанські пози, а молодих доводить до гарячки, — виснажені надужиттям по тамбурах і півтемних закапелках, вони гарячкове маячать тією хвилиною, коли той чародійний женьшень буде вже па-решті до їхніх послуг... І не в силі дочекатись цієї благословенної хвилини, тягнуть свою "кішечку", свою "ципочку", уявивши, ба навіть відчувши досить виразно, що той женьшень уже в них вступив і зараз буде робити чудеса...

О Арсеньєв!.. Чи думав ти, що станеш отаким-о могутнім промотором, таким рушієм отакої-о маси людей, підіймаючи і пориваючи їх на надзвичайні діла та ще й женучи їх уперед, в ту химерну, казкову країну? Ось туди, де ти пообморожував ноги й легені, де ти, врешті, в біді та злиднях, серед страхітливих пригод і азіатських турбот дочасно склав свої бурлацькі, ревматичні кості.

Чи думав ти, що після смерті станеш таким промотором, таким володарем дум і сердець прекраснооких панянок і їхніх мамунь та папунь, і одчайдушних шибайголів, і навіть п'яниць, і навіть бухгалтерів, і

навіть старих гемороїдальних кооператорів?!. Що поженеш їх за тридев'ять земель, за незчисленні пасма гір, несходимі простори пустель і нетрів з родичами та "со чадами" завойовувати, опановувати і посідати той — відкритий тобою — світ, той опоетизований Клондайк і разом едем... Так, едем, де росте виноград і клюква, коркове дерево і — якщо вірити тобі — полярна береза, живе субтропічний барс і гімалайський ведмідь, ще й полярний "урсус арктос" на придачу; шляхетний олень і сніжний горал; тендітний єнот і сестра гієни — росомаха тощо... Край — як гарячкова фантазія п'яного, як маячіння божевільного.

Витвір космічного жарту, а чи плід космічного катаклізму. а чи то плід всесвітнього гумору. Край парадоксів. Симбіоз субтропічного раю і сибірського пекла...

А експрес летів і летів, поспішаючи, приспівуючи, пританцьовуючі на гладеньк й дорозі.

І летіли, переганяючи його, серця і думи всіх тих екзальтованих конкістадорів. Вирушивши з місця — десь з Таганки чи з Сухаревки, з-над харківської Лопані, з київської Шулявки, з ленінградських, одеських та інших всесоюзна баюр, — видершись з нудьги і прози всесоюзних буднів соцзмагання та одтявши все те одним махом біля двірця, вони всіли до поїзда найдальшого рейсу і ніби наново почали жити. Наново жити, наново любити і наново прагнути. Гнані геть з метою і без мети, вони кинулись, як у вир головою, туди, вперед, у невідоме. І те невідоме почало вдиратися в їхню свідомість вже з перших же днів далі — більше, стверджуючи, що вони таки їдуть туди, де все не так, де все інакше, де зовсім інший світ.

Мінялисьсь краєвиди, мінялись настрої; мінялась флора, люди, обрії. Все вражало новиною, щораз, то чудовішою. За Уралом спостерігали сніг на вершинах гір... У Вятцусі спостерігали в натурі той фольклор, що звикли його бачити в столичних крамницях народної творчості.

І купували його скільки хотіли тепер: купували гармонійки і гармонії, свистілки і сопілки, купували вибагливі дрібнички — дерев'яні, паперові, глиняні, ликові, розмальовані, випалені, різьблені генієм вятської російської цивілізації. І ті дрібнички, і ті гармонійки та свистілки одразу змінили декоративний і вокальний стиль цілого, можна сказати, експресу. Стиль європейський зазнав цілковитої поразки, переможений стилем вятським. Все в нім цвіло і пишалося істинно народним мистецтвом, шедеврами всіх вятських кустпромів, — кошиками, капцями, валізами, ведмедиками і паяцями, гребінцями і збаночками, сопілками і півниками, балабайками і найхімернішими іграшками...

Вокальному європейському стилеві повелося ще гірше. "Заткнувся" увесь найкласичніший репертуар, — експрес засвистів, запищав, зачиргикав як навіжений. Всі ті коники, і сопілки, і півники, і чортики — все те почало діяти, ніби виповідаючи оте знамените "догнать і перегнать". А гармонії і гармонійки ревли так, що витиснули геть румбу і навіть рідного Дунаєвського, роздираючи вуха і душу не тільки пасажиром, а й станційним диспетчером та кочегаром. Але ніхто тим не переймався, — все те нове, небачене, прекрасне своєю новиною і екзотикою.

На кожній станції, де тільки експрес зупинявся, щось було нове, таке, що ще ніхто не бачив з них. Пасажири вибігали геть з усього поїзда, розхапували всю ту новину, всю ту екзотику і напихали нею експрес. Сідали і мчали далі. Зі сміхом і жартами, з частушками та з "шірака страна моя родная", а ще більше — просто з виском і галасом.

Біля Іркутська вони пнулися в вікна і співали давньої каторжанської пісні, тієї знаменитої, що її знали всі, як гімн колишньої царської імперії: "Далеко в странє Иркутскай..."

Біля Байкалу вони купували омулі... Не менш давні і не менш легендарні омулі, що стали одною з перлин всеросійських гордоців і що купувати їх тут стало священною традицією. Поїзд спеціально зупинявся, і все висипало геть... Зупинка та була не на станції, а так, на самісінькому

березі справді химерного моря; колія проходила під скелястими урвищами попри саму воду, роблячи дугу навколо Байкалу в кількадесят кілометрів. Велетенське озеро, обставлене крутими горами, стелилося геть на десятки миль, як фантастичне люстро в блакитній оправі лісистих кряжів. Як завжди, експрес зупинявся тут, щоб дати пасажирам розривку — змогу не тільки подивитися на цей національний скарб, а й вмочити пальці в нього — в те "священне море" та пошпурляти в нього камінці.

Мешканці експресу метушились, як сарана на озимині: все те вдихало емоції, айкало, ойкало, плюскоталось у воді і розкуповувало шпарко омулі — вуджені, варені й солені, що їх нанесло сюди тубільне жіноче населення, либонь, з цілої округи — з усіх чотирьох берегів Байкалу. Омулі були свіжі, омулі були й смердючі, але всіх їх розкуповувано, бо це ж були не звичайні собі риби-омулі, а священні риби омулі, — тієї "омулевої бочки", либонь, що про неї від століття співала ціла романівська імперія, а тепер співає ціла "широка страна родная", словом, екзотичні омулі...

Кондуктор свистів, і все те разом з омулями пхалося назад до купе, чіплялося за поручні... Експрес не рушав доти, доки не чіплявся останній пасажир. Провідники всіх своїх знали в обличчя і могли здалеку точно устійнити, чи вештається ще котрийсь по юрбі, а чи сіли всі.

Рушили від Байкалу, експрес довго смердів рибою і дуднів баргузинським та взагалі прибайкальським чи "про"байкальським фольклором. То шукачі щастя їли омулі, ревли "Славное море, священный Байкал" і розповідали та вислухували легенди, трагедійні і героїчні історії, анекдоти та географічні й природознавчі довідки про те дивне море, в якому вода стоїть вище, ніж у всіх інших морях, бо:

..."І ото у дні є дірка. І йде та дірка аж до Льодового океану. А там, як відомо, лід. Лід тисне на воду — ну, вода й випирає в дірку, і пре в Байкал, і підіймається в морі тім — у Байкалі... І коли б не височенні гори, що стоять, бачите, як височенний казан, то море б те геть розіллялося і

була б біда... А в дірку ту плавають риби і звірі морські, так діркою-діркою — та й у Байкал... Доказів?!? Прошу: звідки тут у цім казані взявся сивуч або нерпа!? Ага! Отож! Байкал — межі лісами непрохідними, межі горами неприступними і від найближчого моря за мільйон кілометрів. Тільки дірка!.."

Дійсно. Фантастична і дивовижна земля тут!

Разом із змінами у зовнішнім, видимім світі дають себе знати і зміни у світі внутрішнім, зумовлені змінами в часі. Поїзд йде по паралелях із заходу на схід, назустріч сонцю, і з кожним днем, з кожним географічним градусом довготи пересуваються ранок, вечір, ніч — на годину... на дві... на чотири... Біля Байкалу різниця в часі вже на чотири години проти звичного.

Здезорієнтовані пасажери відчують, що щось не гаразд, що щось у світі чудне діється, щось з ними коїться. Вдень хочеться спати, а вночі — їсти. В обід нерви стають мляві, а вночі нападає ентузіазм. Призвичаєні до певного укладу, вони відчують, що зійшли з рейок. Створився хаос, — одні вибилися зі сну й з апетиту; не могли вже ні їсти, ні спати, а другі, навпаки, — борюкались, борюкались і вийшли переможцями — спростили своє життя до тільки їсти і тільки спати, а інші й ще краще — могли спати і тільки спати. Але назагал, абсолютну більшість опанувало безсоння, тривожний неспокій, хвороблива експансивність і... в деяких геть-чисто застрайкували шлунки. Особливо потерпали нервові, чутливі, занепокоєні своїм здоров'ям, — вони мацали свої голови, хвилювалися, ковтали порошки і докучали лікарям, що, втративши самі спокій і сон, грали напропале в преферанс, загубивши межу між ніччю і днем.

Пересувається поїзд, пересувається час, пересувається життя в експресі, а ще більше — настроїв. Попри всі ті, зрештою, смішні неприємності, він підноситься до найвищого ступня передсмаку чогось надзвичайного, констатує його поступове, але неухильне наближення, недалеке здійснення мрії. Про те свідчить кожна хвилина, кожен кілометр, кожна деталь назовні. Поїзд іде до мети.

За Байкалом вони спостерігали екзотичних тубільців: червоношкірих бурятів та бурято-монголів в Улан-Уде; гордих, вітрами, сонцем і блиском снігів засмалених, бронзових якутів, подібних до тих джеклондонівських індіців, і таких же бронзових, в національні строї убраних якуток в Читі; тунгузів з гостровухими псами... Китайців... "Гуранів"...

Поїзд іде Забайкаллям. Розважаючи пасажирів і пишаючись своєю ерудицією, якийсь професор історії — кругленьке пузце, окуляри над волосатою бородавкою і розчепірені перед носом карти — викладав, як легенду, історичну довідку про перших-найперших каторжників Сибіру, про перших-найперших політичних засланих, що склали тут свої кістки, і саме в цій Забайкаллі, в цій найсуворішій і найпонуришій закутку Східного Сибіру.

І було їх двоє, тих піонерів: навіжений протопоп Аввакум... Але цей розкольник був другим. А першим був — бунтар і "ізмєнник" — "малоросійський" гетьман на ймення Дем'ян Многогрішний.

Це вони були відкривателями і зачинателями тієї жахливої сторінки, першої сторінки в епопеї невимовних людських страждань на цій землі...

За ними пішли чередою безліч інших, більших і менших, відомих і безіменних каторжників... Серед них багато славних, оспіваних до того, а особливо після того, національних героїв цілої низки народів... Брязкаючи кайданами, вони вимощували кістками це гробовище, цю понуру "юдоль розпачу і сліз людських"...

Професор розповідав повільно, помежи "вістами", але ерудитно і барвисто, як справжній професор історії взагалі, а Сибіру — зокрема. Він розповідав, власне, про те, про що всі знали бодай з тих тягучих і грізних, безнадійних і розпучливих каторжанських пісень, які становили колись чи це половину всеросійського національного пісенного репертуару, та становлять ще й тепер, і що їх співано кожним колись і тепер.

Не знали тільки хіба про того першого піонера, про того патріарха каторжанського, того прапракаторжанина, про того гетьмана малоросійського з химерним, але таким підходящим до ролі каторжанського патріарха прізвищем. Поза цим багато було відоме. Ті-бо кайдани у кожного з них дінькали і бомкали з дитинства, розповідаючи про той Сибір і про це Забайкалля. Лекція професора справила враження.

Ніхто тільки не замислився над тим, як той "ізмєнник", той патріарх каторжанський так міцно і так широко проторував шлях на Сибір для всіх своїх онуків і правнуків і тим воістину заслуговує на пам'ятник десь тут, серед цих голих кряжів, серед цих забайкальських пустель...

У вікнах миготів, обертаючись, понурий ландшафт, перерізаний пасмами скелястих гір. Він пропливав обабіч експресу, відстрашуючи своєю жаскою історичною репутацією.

І ось... Ніби зумисна ілюстрація до професорової історичної екскурсії, ніби марево, викликане ним з небуття, з'явився додаток до того ландшафту...

Либонь, вони встали з-під землі — цілі ті покоління каторжників, армії їх!.. Вони вишикувалися обабіч колії, вздовж насипу безконечною хмарою і стояли, спершись на кайла, на лопати, на тачки... По коліна в воді і в болоті... У ровах і ямах...

— Ребята!!! Сматрі!!! Бамлаг!!!

Все кинулося до вікон.

Боже ж мій!.. Так ось вони!!.. Справжні, реальні, невигадані і — незчислимі. Як розгадка болючої і жаскої таємниці. Як сама таємниця, на яку страшно було дивитись...

А вони стояли безконечними шпалерами, безконечною тичбою — вимучені, виснажені... В химерних і страшних бамлагівських одностроях: в ганчір'яних шапочках-ушанках і в такім лахмітті, що здавалося, ніби їх рвали всі собаки всього світу і тріпали всі сибірські й трансибірські вітри та буревії.

Стояли і дивились... Проводжали експрес — мерехтливе чудо небаченого чи давно забутого світу...

Неголені... Забрьохані... З хворобливо запаленими очима... Безконечні лави людей, списаних геть з життєвого реєстру, обтикані патрулями з рушницями і псами...

Одні махали руками. Інші дивились байдуже, тупо, чекаючи, поки він пройде...

І не було їм кінця, і не було їм краю...

Прокладали шлях, прокладали нову магістраль, вимощуючи її своєю розпукою, гатили собою прірви, й баюри, й провалля... А тепер ось стояли як на параді. Полтавці... Чернігівці... Херсонці... Кубанці... Нащадки Многогрішного і нащадки того Аввакума вільнодумного... Каторжники. Ті, що про них потім будуть розповідати легенди й співати тягучі, понурі пісні, такі тягучі, як забайкальські вітри узимку...

З вікон експресу нагло починають летіти речі... Спершу від паротяга, — як сигнал, — кілька пачок махорки. А потім, мов на команду, з усіх вікон полетіли: цигарки... плитки шоколаду... цитрини, черевики, шматки хліба, пакунки, завинені в папір... — ціла веремія найрізноманітніших речей.

Діти махали ручками і, підхоплені стихійним поривом, загальним психозом, що опанував експрес, викидали квіти... цукерки... гармонійки... і плескали з ентузіазмом в долоні, і сміялись радісно.

Люди в бамлагівських одностроях ожили і кинулись стрімголов до подарунків, збираючись купами і топчучи один одного.

Над насипом почалась стрілянина.

І, ніби на знак протесту, хтось ошаліло викидав з вікна експресу все, що трапилося під руку: подушку, калоші, грамофонну плиту, простирадло, жмут грошей...

Підхоплені вітром, летіли вони і крутились над поїздом, наче голуби на Йордані, розполохані стріляниною.

А в купе, упавши ниць на канапу, хтось заходився буйним плачем, вибухнув нестримним приглушеним риданням.

Гроші ще довго кружляли в повітрі і летіли слідом за експресом. А шерегам не було краю. Вони мов з-під землі вставали назустріч і вже махали руками мовчки, махали, махали, мішаючись в невиразний сірий туман.

Експрес летів божевільне, нестримно.

І так само нестримно текли в когось сльози в замкненому, м'якому купе вагона.

Це теж екзотика...

Але те промайнуло, як марево, і лише на хвилинку затьмарило настрої у мешканців експресу. Нові вражіння, щодалі, то цікавіші, щодалі, то екзотичніші, відсунули те марево геть і стерли. Ніби його й не було. Так, далєбі і не було. Лишилося десь там, разом з Забайкаллям, а назустріч бігли інші дива, інші місця і ландшафти, незнані, небачені, неопізнані.

За гуркотінням і чорнотою тунелів враз било в очі сліпуче сонце, розгортались дивні панорами, аж но тяглася рука до гальма "Вестингауза" — до тієї аварійної ручки, щоб зірвати пломбу і нагло спинити експрес: "Зупинити тут!" — І піти, побігти туди...

Знову тунелі...

Потім експрес влітав у ніч, як у суцільний тунель, і, запалавши вогнями та опустивши фіранки, летів у фантазію. Гойдаючись під звуки патефонних танго і фокстротів, гомонячи, відступаючи, люблячи й мріючи, мріючи, мріючи... — летів, миготів десь у казку.

Творив її і стремів у неї, гублячи межу між дійсним і фікцією, між фактами та їх інтерпретацією. Гуготів у неї і був уже її часткою — часткою світу пригод, того царства Арсеньєва, того царства Дерсу-Узала і Амба.

* * *

В салоні-вагоні було ясно і затишно. В стелі крутились віяла, оберталися нечутно по горизонталі, творючи лагідний вітер.

На сніжно-білих столиках в такт поїздові видзвонювали малиновим дзвоном пляшки: червоне "Бордо" і пиво, коньяк і лікери, і золотoverхові портвейни — стоять вони купками, не відкорковані, посередині білих обрусів і гомонять срібно. Перегукуються з колесами. Ваблять до себе, чарують. Вклоняються ніжно одна до одної і до гостей.

"Розкрийте, розкрийте нас! Беріть!.." — і сміються, гомонять, пританцьовують.

Обабіч пляшок стоять скляні вази з помаранчами, цукерками, плитками шоколаду, пастилою, тістечками, — мерехтять, випромінюючи з боків веселку і снопи проміння.

Запопадливі кельнери в чорних убраннях, з білими рушниками через руку, стоять на чаті. Готові кинутися на один порух брови, угадуючи наперед кожне бажання клієнта...

Стільки вигод! Стільки трунків! Стільки розкошів!..

Далєбі це єдине місце у цілій тій фантастичній "шостій частині світу", де можна зустріти щось подібне. Стільки фасону, стільки шляхетства і багатств і стільки піклування про людину.

Це лише тут, у цій екстериторіальній державі — у цім експресі. Тут-бо свої закони, свої звичаї і свій режим. Це-бо окремий світ. Тут-бо іноді бувають чужинці — якісь дипломати, міністри чи гості з далеких заморських країн.

Весело відзвонюють пляшки, і мрійно вихляють віяла. З обвішаної скляними призмами люстри ллється химерне мерехтливе світло, — то призми гойдаються, тріпотять, як сережки, і витворюють світляний веселковий танок, випромінюють спектри...

А у вікнах біжать вечорові силуети, біжать двома безконечними стрічками: фіалково-рожеві краєвиди, білі вершини гір, облямовані в колір індиго долини, фантастичні силуети дерев, блокпостів, будівель... Гейби два безконечні кінофільми.

У салон-вагоні майже порожньо. Вже нема тих аматорів пива і вин і веселих гутірок, що виповнювали його перших днів. В декого вже спорожніли кишені, бо всі ці розкоші коштують гроші; інші вдалися до преферансу і смелять до одуріння десь там, по купе; інші романсують, саме цілуються десь у присмерку коридорів і тамбурів; інші накручують румбу...

Лише кілька людей посідають цей затишок.

Біля крайнього столика при вікні сидить бравий майор — чорнобривий, з м'ясистим носом, віком понад тридцять літ, — майор ОГПУ — НКВД. Зсунув синій кашкет на потилицю, розстебнув комір і попиває червоне бордо, тримає склянку біля уст, а очі втопив у газету, поставивши її сторч. Смокче бордо і читає-смокче "Правду", студіює промову вождя, виголошену на черговому з'їзді ВКП(б). Іноді виймає олівець і щось підкреслює, посміхається захоплено, потім глибокодумно морщить брови, сьорбає бордо і пасе далі вугляними очима по шпальтах газети. Майор виглядає, як саме втілення могутності, сили і гонору своєї "пролетарської" держави. В цілім експресі не тримається ніхто так гідно, так незалежно і гордовито, ба навіть трохи презирливо, з таємничою міною і незрівняним почуттям вищості.

Його не зворушують ніякі екзотики, ніякі найексцентричніші історії, ба навіть тигри. Він не те бачив. Не те знає. І не те може. Такого полювання, якого він сам є і був майстром, не зрівняти ні з яким іншим. Коли б всі ті аматори знали, де те диво, де та легендарна легенда... Диво — це він! І легенда — це він! Тут — під блискучою уніформою — сховані такі речі, що перед ними поблідли б сам Арсеньєв з своїм придуркуватим Дерсу-Узала, і навіть всі тигри, і навіть у них — у цих останніх — стало б волосся дуба.

І не по екзотику їде він. Він їде на інше полювання. Діставши нове призначення, високу посаду десь там, у чорта на зачіпку, він їде перебирати її, як звичайний обов'язок. Він дисциплінований і точний, і не схильний вдаватись у дрібниці. Тим часом не марнує часу на теревені: п'є отак собі бордо і студіює промову вождя.

В другім кінці салон-вагона веселий гомін, — дзвін чарок, жартівливі промови і регіт. Там розташувалась весела компанія. Зсунули два столи до купи, заставили їх батареями пляшок, чарками й тарелями і розсілись уп'ятьох... Дудлять і регочуть... П'ять пройдисвітів-скалозубів, п'ять молодих безжурних шибайголів, п'ять камарадів. Отих, типових у цій країні, молодих людей — "героїв нашого часу", що їх так рясно стало, що їх ніщо ніде не втримає, що вічно літають з місця на місце, добре

заробляючи, а ще ліпше розтринькуючи та скалозублячи; скалозублячи геть з усього... Ці теж такі — прожигателі життя й кишень; може, кваліфіковані інженери, а може, й кваліфіковані літуни, а може, те й друге разом. Ті самі, що літають по цілій цій "шостій частині світу", по цім велетенським людським полігоні, і ніде не можуть нагріти собі місця і що, якби могли, полетіли б геть ще й по всіх інших світах, та не можуть вилетіти.

Один з них — в пенсне і крагах, ще й в модних англійських бриджах. Його всі величають, не то жартома, не то серйозно, "професором". Другий — у френчі й галіфе кольору кави, елегантний та, напевно, одчайдушний, — більше за всіх і зухваліше від усіх регочеться та сипле приперченими словами. Лише іноді раптом уриває, хмурить брови і підозріло позирає навколо спідлоба.

Двоє гуляйпільців, засмалених вітрами вивуджених десь кримським чи одеським сонцем, м'язистих, дебелих і суворих. А п'ятий — кубанець з Новоросійська і разом контрабандист з Батума; але про те ніхто не знає.

Четверо з них їдуть десь аж з Києва разом, їдуть в те золоте ельдорадо, що десь на другім кінці світу. Чого? А так! Зійшлися до купи в Києві, попиячили, вирішили нагло їхати — і поїхали. Шукати, де ліпше. Кинули роботу, підписали контракти на Далекий Схід, дістали підйомні, сіли й поїхали. І їдуть... А не сподобається — поїдуть назад. Подумаєш — діла того. КЗОТ вони знають, як молитовник, і не дадуть собі в кашу наплювати.

П'ятий — той, що у френчі й галіфе кольору кави — пристав у дорозі до веселої; безжурної компанії.

Хлопці пили горілку, потім малагу й портвейни, потім знову горілку, а в межичасі дудлили пиво і бавились собі, забувши про цілий світ і його околиці... І замовляли страви... Поводились як мільйонери.

— Кельнер! Ще кав'яр!.. Тричі...

— Кельнер! Буженину!..

Кельнер мотається, зберігаючи індіферентний вигляд. Він бачив багато, але ці хлопці бачили ще більше, і нічим вже їх не здивуєш, ані заворушиш. "Професор" вже був навіть там, де вони оце їдуть, і ще й занадто далі, — аж на Чукотці, біля самісінької Аляски, над Берінговою протокою. Це він звабив і своїх колег та й розважав їх тепер веселими розмовами про смішні пригоди та різні дивацькі речі.

Розмови й дотепи кружляли навколо того ж, що і в цілім експресі.

Кельнер подає буженину. "Професор" бере виделку й ніж і починає її пиляти. Пиляє довго, наполегливо, терпляче. Пиляє зосереджено, але ніяк не може її розтяти.

— О! Еврика!!.. — виголошує нарешті він захоплено, а далі урочисто і глибокодумно, немов з кафедри:

— Еврика!.. Я з цього шматка зроблю собі підметки. І наб'ю їх на чоботи. І напишу на них ім'я своє, рік народження і повну адресу. І піду по тій благословенній землі... І от з'їсть мене тигр. А з'їсть неодмінно. З'їсть з кісточками, але цих підметок не подужає! Не втне! О, цих підметок не втне!.. Тоді ви їх, друзі, знайдете, і поховаєте мене, чи то пак підметки, і вип'єте за моє, чи пак за їхнє здоров'я... Кельнер! Зубровки!!.

Компанія голосно регоче. Розгублений кельнер подав "зубровку" і нишком хоче забрати сакраментальну буженину, посміхаючись з-під насуплених брів. Але "професор" чемно і водночас гаряче й цілком щиро протестує:

— Ні-ні! Що ви, що ви? Я заплатив гроші і так злегка не поступлюсь. Це ж матеріал, скажу я вам!.. А патент, прошу я вас!.. Ні-ні...

Майор спідлоба позирає на компанію, але на нього вже ніхто не зважає, так ніби його й нема. Він кладе газету на стіл і дивиться у вікно...

— Хлопці! А бачили сьогодні БАМЛАГ?.. — урвавши сміх і стрільнувши на майора оком, запитує котрийсь значуще.

— Бачили... — озивається один з гуляйпільців понуро і мов з бочки: — Нав-віль бували, то пак, присутствовали на параді сьогодні... Хто то викинув подушку? Ото буде хлопцям тепло спати!

— Чорт візьми, а хтось викинув грамофонну плиту. Навіщо вона, і кому вона знадобиться?..

— А чого ж, мо', й знадобиться, якщо там, той... — далі шепіт, павза. І раптом вибух сміху.

Майор совгається, дивиться у вікно, хмурить брови і не витримує — посміхається, ледве опановуючи той мовчазний сміх.

"Нехай скалозублять, прахвости. Все одно то ті, що або вже там бували, або кандидати..."

"Професор" міняє тему:

— Увага, увага! Говорить... — зачинає він, як з радіо-висильні: — Говорить...

— Адесса-мама... — вставляє френч кольору кави.

— Так Одеса-мама...

— А Владивосток — помийна яма...

— А от доїдемо — подивимось. Увага! Хто з вас учив географію? А історію?.. Добре, виходить, що всі вчили. А не вчили, то ще вчитимете, ще й боком вилізе... Так от, порядком, так би мовити, вишколу, порядком самоосвіти, — розповім я вам, як Бог сотворив той край, куди ми ідемо. Кельнер, пива!!.

І розливаючи пиво в склянки, веселий "професор" авторитетно починає виклад на природничу, географічну, а разом і на релігійну тему, про те, "як Бог сотворив той химерний край", те золоте ельдорадо, куди вони їдуть і що в нім "сам чорт ногу зломить, поки розшолопає, що й до чого". Отже...

...Відомо, що там усе є. Все, що існує у цілім світі, є й там, як у музеї, скажімо. І тварини, і рослини, і все!.. Нема тільки бананів та мавп, якщо не числитися з дослідями Дарвіна, та крокодилів, якщо вважати за крокодилів лише те, що плаває у воді десь там поблизу хеопської піраміди. А решта — все є. А було так, бачите... Як творив Бог світ... Хоча владивостоцький турок, що оце розповідав, приписував цей подвиг Аллахові, але так уже на цім світі ведеться, що кожен до себе гне і свого генія попирає. Тож, за турком, чудо те сотворив Аллах. Але правовірні безвірники і так християни зробили свою корективу...

Отже, як творив наш Бог мир, то йшов він із заходу на схід і розселяв по землі, де що треба за планом. Як той сівач, ніс він у мішку всякої тварі і всякого насіння до лиха і розтикав по землі, що де приходилось, мов за точно опрацьованим промфінпланом небесного комунхоза. Там те, а там те... Так він ішов і трудився через усю землю. Ішов і сів, ішов і сів.

І прийшов він аж у той край, що грець його й зна де. І зупинився він на хребті Сіхоте-Аліня — гори такі є. Аж бачить — земля вже скінчилась, а в нього в мішку ще до лиха всього є!

Дивився, дивився бог. Вертатись далеко... Так він узяв та й висипав геть усе з мішка тут.

— Живи тут!..

Ну, відтоді і почалось. І поперло. І погнало!

І таке там сотворилось, що люди довго ще ламатимуть голови, як то могло трапитись, прости Господи! То, я вам скажу, край!!!

І ніхто йому не годен дати ради. "Хіба тільки турки або запорожці", — мовляв той владивостоцький турок. Чому запорожці? Тому, каже, що так уже заведено на цій землі — як десь нема кому дати ради, то запорожців туди! Або принаймні їхніх нащадків. На Кубань? — Запорожці. На Терек? — Запорожці. Під Петроград? — Запорожці! І тут — теж... Цар Микола, бач, не був дурень, коли на-посівся на тих дурних "х а х л і в". Сам бог, як творив цей світ, то мав саме їх на увазі. Відтоді так воно вже й ведеться... Будьмо ж!.. А кінчиться хіба аж на нас. Бо на нас — тпру! — де сядеш, там і злізеш... Кельнер! Крем-соди !!!

Прослухавши лекцію, хлопці запивали її білою; весело цокались, робили додатки до лекції, вставки, редакційні зміни. Було весело, було безтурботно.

Ось так вони собі розважалися, забувши про все на світі і ні на кого не зважаючи. Майор знову занурився в газету і дочитував уже шосту сторінку, дійшовши до спортивної та іншої всесоюзної хроніки.

До салон-вагона зайшло двоє в гумових плащах, в елегантних хромових чоботях і в узбецьких — таких модних влітку — тубетейках. Сіли біля крайнього столика, відкоркували пляшку пива, п'ють. З нудьги блукають очима по салопу, придивляються до химерної люстри, прислухаються до сміху і гомону. Дивляться собі на майора, дивляться собі на веселу компанію... Презираються.

Потім один встає і підходить до хлопців. Спиняється напроти того, що в френчі й галіфе кольору кави. Якийсь час пильно вдивляється в нього, а тоді в тиші, що запанувала на хвильку, виголошує урочисто:

— Следуйте за мной!..

Юнак у френчі ліниво подивився знизу вгору і спокійно взявся знову до пляшки:

— Пробачте, ви до мене?

— Так, до вас!

— Я вас слухаю...

— Следуйте за мной! — повторила тибетейка з притиском, засовуючи руку в кишеню.

— Ого... Чи правильно я вас зрозумів і чи правильно — чи туди ви втрапили?

— Мовчать! — гримнув нагло гість у тибетейці. Другий підійшов і став поруч, посміхаючись і прудко бігаючи очима по компанії та по салону.

— Мовчать!.. — повторив перший погрозливо. — Слухайте, коли приказують! Ви заарештовані! Следуйте за мной...

— По-перше — я ще не заарештований. По-друге — я не збираюсь поки нікуди "слідовать". А по-третє — то ми ще подивимось, хто і куди буде зараз "слідовать"... — Юнак помалу звівся і, стиснувши щелепи, став, пристукуючи обцасом та спершись на спинку стільця рукою:

— Слухай-но... Ти... Чи я п'яний, чи ти п'яний? Чи я осел, чи ти... Ану — ваші документи!!? — раптом випалив він до обох зразу. — Ордер на арешт?.. Будь ласка, ордер на арешт!?!

— Прошу... — І гість у тибетейці вийняв з кишені пістоля й підніс його арештованому до носа: — Ось ордер на арешт.

— Браво! — скривився зневажливо юнак. — Але дурню ти! То фальшивий ордер. Такий самий ордер і я маю, прошу, ось... — і одвернувши полу френча, зухвало поляпав рукою по кабурі, що висіла з пістолем на пасі ззаду.

Вмить його підбито під руку. Завернуто руки методом джіу-джитсу за спину... Але юнак видерся, поваливши стільці і збивши з ніг одного з напасників. По короткій, але завзятій боротьбі його знову скрутили, роззброїли... Наробили матюкні і лементу на повен салон-вагон. Перелякані кельнери товпилися в дверях.

У цей час звівся майор і ступив два кроки:

— В чім справа, граждане?!.

Один з тих, що в тибетейках, підлетів до майора, виструнчився і відрапортував щось пошепки... В майора полізли очі на лоба.

— Многогрішний!?!

— Так... — і подав якісь шпаргалки, фотосвітлини. Майор навіть не глянув на те все, одвівши рукою. Він протер очі. постукав долонею по лобі і враз люто крізь зуби вилаявся. Прошипів страшну лайку осатаніло. Але опанував себе і спокійно та суворо до тибетейки:

— Звільніть... Це ж не той, не він... Я того знаю особисто... — Павза. — О, я того добре знаю...

Тюбетейка вагалася. Тоді майор з притиском, але тихо:

— Що вам наказано!?. І взагалі раджу бути пильнішими. Хіба вам повилазило?.. Пересвідчіться в документах, а тоді подасте своєму начальникові рапорт.

Тюбетейка зблідла, витяглась у струнку:

— Наказано звільнить... Єсть звільнить! Єсть подати рапорт начальству! — і повернувся до місця баталії. Там вони відійшли втрюх набік, дивились папери, матюкались, виправдуючись перед френчем. Френч обкладав їх понурою, босяцькою лайкою крізь зуби. Йому повернули пістоль і обірваний пас. Обидві тюбетейки швиденько вислизнули.

— Йолопи!.. — бурмотів френч, чіпляючи знову пістоля ззаду і застібуючи пас. — Ідіоти!.. Не вміють чисто "работать". Балбеси!.. — І, ні на кого не дивлячись та не попрощавшись, вийшов геть.

Приголомшене товариство якийсь час сиділо мовчки, протверезівши від такої несподіванки. Дивилися один на одного. Довго не могли прийти до пам'яті.

— Анум, хлопці, — це "професор" нарешті, — може, і у вас там у всіх ззаду по ордеру? Анум лишень...

Жарт не вдався. Було ніяково. Пробували ще жартувати, прибували вернути колишній прекрасний гумор, отой недавній безжурний настрої, що його так нагло знесло геть. Але нічого з того не виходило. "По ордерові", правда, у них більше ні в кого не було, але не було й певності, що після всього тут можна й далі так безпечно гуляти та точити теревені. "Світ настав! От світ, трам-трам-тарарам!!."

Мов на команду, хлопці звелись, — чотири бравих гульвіси, чотири синьооких пройдисвіти, кремезні, вигартовані вітрами, негодами та мандрами, злютовані короткою, але міцною дружбою, що на неї нагло так хтось замірився; чотири товариші — шукачі пригод, незнаних країн і ліпшої долі!

Налили по повній склянці горілки. Піднесли склянки урочисто. Подивилися один на одного з одвертим усміхом — просто у вічі, — і випили за одним духом. Розплатилися з кельнером і розійшлися.

У салон-вагоні залишився сам майор. Він ще довго сидів і пив уже не бордо, пив коньяк. Тер свого чуба, тер скроні і ніяк не міг загальмувати навали тривожних спогадів, що враз завирували в ньому, зв'язані з тим проклятим іменем... Це ж той диявол...

Це ж той, що він з ним пегодеп був дати ради і що стоятиме йому у віччю все життя, либонь.

...Він пригадує ту виняткову епопею перед двома роками — епопею веденого ним слідства над одним бортмеханіком та авіаконструктором, приятелем літуна Чухновського, — над тим зоологічним націоналістом, над тим дияволом в образі людини.

Брр... Тії очі з кривавими росинками на віях, — вони стоятимуть перед ним вічно...

Що він з ним не робив!.. Він йому виламував ребра в скаженій люті. Він йому повивертав суглоби... Він уже домагався не зізнань, ні, він добивався, щоб той чорт хоч заскавчав і почав ридати та благати його, як то роблять всі... Авжеж! Дивиться виряченими очима — і тільки. Як каменяка. Спершу зухвало і сказано відбивався, вибухав прокльонами й сарказмом, плював в обличчя йому — слідчому, а потім лише хекав крізь зуби і мовчав, розчавлений, але завзятий. Мовчав презирливо... Його вже

носили на рядні, бо негоден був ходити... Він уже конав — але ні пари з уст. А ті очі, очі!..

Вони йому отруїли спокій і сон, вони йому отруїли, далєбі, все життя. З краплинами крові на віях, вони горять на смертельно-блідому обличчі хворобливим вогнем невимовленої, безмежної, тваринячої зненависті і дивляться просто в саму душу, пломеніють не кліпаючи... Розп'яли б! Роздерлії б!

У-у, прокляття!.. Оката гримуча змія!!! Він бив межі ті очі, намагаючись їх геть повибивати. Він уже хотів був їх повиштрикувати, та не подужав сам, бо той диявол мав голяфську силу, навіть підпливлий кров'ю, навіть в рядні ношений. Перше вони могли повалити його лише вчотирьох, але виштрикувати очі при свідках... Та й не вистачало в нього на те нервів. Ні таки! Треба було їх повиштрикувати! Бо ось так дивитимуться все життя... Дивитимуться...

Це ж він сказав був напочатку:

"Я тебе переслідуватиму все твоє життя. І всі ми, що тут пройшли... Ми тебе переслідуватимемо все життя і проводжатимемо тебе до могили, — тисячі нас замучених, закатованих...

Ти лягатимеш спати — і не зможеш заснути: ми кричатимемо й ревтимемо отак...

Ти матимеш коханку — і не матимеш з нею щастя: ти її цілуватимеш, як злодій, і не здібний будеш нею оволодіти, — ми кричатимемо, й ревтимемо, і скавулітимемо...

Ти голубитимеш дружину — і раптом будеш схоплюватися, як божевільний, від нашого лементу...

Ти матимеш діти, але не матимеш радості, — з дитячих очей дивитимемось ми. Дивитимусь Я! І ти втікатимеш од них геть... І ніде ти від нас не втечеш...

Ти зустрічатимеш немовля своє, що з'являтиметься на світ, а ми кричатимемо, кричатимемо..."

"Диявол! Чаклун!.. Сволоч!.." Майор рипів зубами. Може, від зайвого хмелю, а може, від нервового тремтіння, що йшло, як мороз, поза шкірою. То знайоме йому, відколи він попсував собі нерви на тій роботі... Наливав коньяк тремтячою рукою і жлоктав. А асоціації напирали, як вода крізь прорвану греблю.

...Наврочив диявол! Після того мовби наврочив. Він пригадує ті задушливі безсонні ночі, що тільки йому одному відомі. І маячіння в них... Це в нього, що мав нерви, як мотузки, — і маячіння... Він боявся, нарешті, сам спати — і одружився. А одружившись, утік геть на люди, боявся ночувати вдома...

А особливо, як той маніяк утік з божевільні, куди його було запроторено внаслідок доконаного над ним слідства. Не дочекався й трибуналу — збожеволів; і то було приємно — то був би кінець. І він, майор (а тодішній слідчий), мав би собі спокій: з божевільні-бо є лише один вихід — у могилу.

Так ні — втік! Той маніяк втік!.. Він був зовсім не божевільний.

Потім його спіймано. І знову він — майор уже — вів слідство; сам напросився. Хоч і був уже великим начальником, але цю справу взяв сам до своїх рук, бо відчував, що поки той житиме на світі, він не матиме спокою. Тож мусів довести його до точки. І от — трибунал приварив!..

Нарешті приварив, припечатав!.. Здавалось, тепер уже крапка.

І на тобі — маєш!.. Це ж він утік десь тут, де і його доля кидає...

Майор наливав і пив, і повертався думками знову і знову до тих перших днів знайомства з цим маніяком... В голові, і без того захмелілій, гуло, а з чарки — з чарки на нього позирало вже не червоне бордо і не коньяк...

Раз йому здалось, що то кров. Він вилив її геть за вікно і поставив чарку. Дивився в неї, мовби в очі. В очі, що, загораючись все більше, наближались до нього з краплинками крові на віях... Запалені страшною, негасимою, нелюдською ненавистю... Очі замордованої, розчавленої, але не переможеної жертви...

Майор трутив стіл і звівся, похитуючись.

— Рахунок!!.

Експрес мчав і мчав.

М'яко погойдуючись, віз екзальтованих шукачів щастя, віз нетерплячих своїх пасажирів туди, в невідомий, але недалекий вже, омріяний край, — в царство Дерсу-Узала і Амба.

Десь в те дивне золоте ельдорадо.

Розділ третій

НАВЗАВОДИ ІЗ СМЕРТЮ

Височенна, чотирирярусна тайга, буйна й непролазна, як африканський праліс, стояла навколо зачарована. Не шелесне лист, не ворухнеться гілка. Сорокаметрові кедрі, випередивши всіх у змаганні до сонця, вигнались рудими, голими стовбурами з долішнього хаосу геть,

десь під небо і заступили його коронами. Там по них ходило сонце і пливли над ними білі хмари. Слідком за кедрми пнулися велетенські осики та інші листаті гіганти, що, будши нижчі за кедри, творили другий ярус. Потім височенна ліщина колючого горіха, ялини, де-не-де берізки, берестина, черемха, перевиті ліанами дикого винограду та в'юнків, ішли вгору третім ярусом. А внизу — в четвертому ярусі — суцільний хаос. Місцями густа, мов щітка, звичайна ліщина, височенні трави і бур'яни. Повалені вздовж і впоперек дерева, мов велетні на полі бою, потрухлі і ще непотрухлі, одні з скрізними дірами-дупами, як жерла небувалих гармат, другі вивернуті з усією системою коріння, що тримали його руба, як стіни або як велетенські пригорщі зі стиснутими межи пальцями камінням і землею.

Внизу, по землі, слався мох, пообростав усе, що тільки можна. Внизу було півтемно і вогко. Лише де-не-де проривались яскраві сонячні пасма і стояли, як мечі, уткнуті лезами в землю.

Нетрі. Несходимі, незміряні. Вони то спускалися схилом униз, то підіймалися знову вгору і так зі "становика" на "становик", з кряжа на кряж, як буйне рослинне море, розпливались геть десь у безвість.

Маленький смугастий звірок, що сидів собі навпочіпки на поваленій кедрині проти сонечка і пильно, з виглядом ученого дослідника, розглядав торішній грибок, тримаючи його передніми лапками, раптом нашорошився. Ні. То так щось. В нетрях панує надзвичайна тиша, як у дивному храмі дивного бога. Лише рябок, засвистівши, пролетів з однієї височенної кедрки на іншу і завмер на гілці, мов сучок, нерухомо, опутивши зубату голівку вниз і витягши шию. Тиша.

На поваленій кедрині тремтіли сонячні зайчики. Смугастий звірок-бурундук почав бавитися з ними, задравши хвостика, як той драгун султана, перестрибував через них. Присідав і дивився вниз. Внизу, під кедриною, виходячи десь з бур'янів і вітролому і зникаючи знов у бур'янах та каміннім розсипу, вилась вузьенька стежечка, звіринна доріжка,

утоптана за тисячоліття, їх немало, таких стежечок. А серед них десь й такі, на яких одвіку ще не ступала нога людська.

Бурундук зіскочив на стежечку, щось поворожив, пройшовся сюди-туди і враз, тривожно цикнувши, стрімголов вискочив на кедрину, на пень, звідти на дубок. Сховався. Визирнув. Знову сховався. Цикнув і завмер, виглядаючи з-за стовбура. Ні-таки, він не помилився зразу. Щось таки добирається, щось іде стежечкою. Шелеснула суха бирка. Тріснула гілка. Посипались камінці і покотились десь, покотились униз. Щось важко, помалу йшло крутою стежкою на "становик".

Занепокоєний бурундук вискочив вище і зацікавився з усієї сили. Захвилювався. Не знав, з якого боку безпечніше йому виглядати. Зовсім захвилювався. Він на своїм віку багато чого бачив. Він бачив і знав усіх звірів і знав, як себе тримати при зустрічі. Знав козуль і зубрів. Бачив не раз, як перся тут волохатий ведмідь, як приходили дурні вепри, толочили всю траву та ламали кущі. Бачив харзу, знав вовків і всіх своїх ворогів, а особливо тую рись безхвостую і зажерливу. Отож він знав усіх своїх друзів і всіх ворогів. Одних споглядав мирно, від других утікав чимдуж. Але такого він ще зроду не бачив. Пробі! Тікати чи не тікати? Ой лихо...

Видряпавшись нарешті на гору, похитуючись і важко дихаючи, стежкою йшла двонога істота. Обірвана. Худа, як кістяк. Волосаті груди їй ходили ходором над сухими ребрами, що вилазили з лахміття. Дійшовши до поваленої кедрини, гість важко опустився на неї, обперся спиною об корінь, закинув голову і заплющив очі. Помалу обтер рукою піт. Він зовсім молодий і зовсім-зовсім збезсилій.

Почорніле обличчя з міцно стиснутими щелепами заросло щетиною. На крутому лобі дві глибокі зморшки сторч між крилами брів, а в зморшках сіль від поту. Одна брова тремтить, і від того таке враження, ніби брови ті пориваються полетіти.

Якусь мить він сидів нерухомо, либонь, сплючи. Враз широко й тривожно розплющив очі й тихенько відхилився від кореня, — слухав. Тоді знову заплющив очі і притулився до кореня. По якомусь часі він облизав спрагли порепані губи і, не розплющуючи очей, покрутив головою:

"Пропаду..." Потім, зціпивши зуби, встав і, похитуючись, зробив два ступні. Але махнув рукою, вернувся до кедрини і знову важко опустився на неї. "Досить... Проклятий, проклятий край... Ху-у! Немає сил..." Він шепотів без скарги, так, за старою в'язничною звичкою говорити з самим собою. "Ех, голова!.. Все витерпіла ти, все винесла, та от... загибаєш. І загинеш... Хм..." Він посміхнувся крізь ніс і зітхнув байдуже, насупив брови і наморіцив лоба — голова паморочилась. Думки бігли в гарячковім безладді, відтворюючи дивовижний шлях.

П'ятий день він ішов. Не йшов, а гнав, як молодий гордий олень, гнав навпростець, ламаючи хаші. Вирвавшись із пазурів смерті, він летів, як на крилах. "Воля! Воля!" Широко роздимаючи ніздрі, він захлинався нею на бігу, розривав грудьми зелену стіну. Всі двадцять п'ять літ в ньому жили враз, запульсували, напружуючи кожний м'язок, мобілізуючп кожний нерв, кожний суглоб.

"Виручай! Воля! Воля!"

І він гнав. Він знав, що від того залежатиме його бути чи не бути, — від того, як далеко він встигне загнатися зразу. І коли не ставало сили, досить було йому зупинитися і озирнутись, як в очах ставав страшний привид пережитого і ще страшніший привид приреченого майбутнього. Тоді сила вибухала раптовим вогнем, і він зривався вихором знову. Далі, далі! Скільки вистачить сил! Ще трохи — і тоді він врятований! І тоді подивимось! О, тоді ще подивимось! Він чкурне геть за межі цієї "батьківщини", геть в Маньчжурію, Японію, Аляску, в Китай... Нові краї, дивні, незнані. Він об'їде навколо світу і повернеться додому. Так. Прийде, але вже як завойовник, як месник. Вибув на схід, а повернеться з заходу.

І він летів. Власне, то йому лиш здавалось, що він летів початковим темпом. Насправді ж він уже йшов, і дедалі повільніше й важче. Повз. Душа летіла, як сокіл, а ноги, перемагаючи надзвичайні труднощі, не поспішали вже, плутались у хащах.

Так дерся навпростець, без доріг. І коли траплялись стежечки, уникав, а йшов просто, як цькований звір: боявся зустрічі з людьми. Забрюхувався в росі по самі вуха ранками і був мокрий, як хлющ, але не зупинявся. Сонце і швидкий рух осушували його. Він збивав ноги об пеньки й каміння, але не зважав, не відчував болю.

Загнавшись у вітроломник, змагався там одчайдушне, зціпивши зуби, цілими годинами, обдирав на собі рештки одежі і шкіру до крові. Ліз через велетенські стовбури, потрапляв ногами у камінні розсипи — в раптові глибочезні щілини, невидні в бур'яні — і нагло падав, аж суглоби тріщали йому. Підіймався і йшов. А коли заходила ніч, коли темрява заливала геть-чисто все і ставало так темно, як він ще ніколи не бачив, він зупинявся і спав, де випадало. В нього не було лі вогню, пі зброї, в нього не було нічого, навіть шапки й черевиків, лише напівзтіліле тюремне лахміття, та й те геть обривалось і лишалось шматками на кущах.

Першу ніч спав просто на величезнім поваленім стовбурі, розпластавшись уздовж, і прокинувся вранці від холодної роси, що капала з високих віт йому на обличчя. Другу ніч — десь у ямі, а коли прокинувся, дивився зачудовано на страхітну брилу, що нависала над ним; вона стояла руба на 5 метрів заввишки, — ціла стіна коріння велетенського дерева, вивернутого з землею і камінням. Коріння так міцно сплелось, що тримало тую землю й каміння мертвим похватом, а коли б воно випустило хоч один такий камінь, то його б стало на те, щоб прибити вола. Шукав води, пив і йшов далі. Третьої ночі звалився в купу сухої трави та бур'яну, кимсь зібрану в улоговині. Звідти щось вискочило з гуркотом і ухканням і подалось геть, ламаючи суччя; він збагнув, що потрапив до лігва якогось страхітного звіра, але не додумав цієї думки до краю, як уже спав.

Втома. Він почав розуміти, що таке втома. Досі ніколи її не знав, бувши живучим і витривалим на диво. Спочатку він не думав про їжу. Потім прийшов голод. Раптовий і лютий, він вимагав удоволення, він вимагав за сьогодні і за пропущені дні. Зразу думалось, що це найпростіша річ в такому дивнім і буйнім царстві рослин і звірин, риб і птахів. Потім закрився острах. Він не міг знайти нічого такого, що можна було б з'їсти, прогинути. Тайга не давала йому нічого. Даремно він нишпорив з пильністю вченого і з відчаєм голодного. Ні ягоди, ні якогось овоча, крім гадючих грибів, нічого такого, про що він читав, як про звичайні речі в лісах. Ба, був ще не час.

Могутні сплетіння винограду не могли йому дати й одного грона. Ніякої риби в струмках, ніякого звіра, ніяких пташок у тих нетрях. Скільки він іншов — жодної живої істоти не бачив, тільки іноді гадюка шелесне з осяяного сонцем гниляка чи каменя. І все. Де ж він, той дивний та ще й екзотичний тваринний і пташиний світ тут? Пустеля! Мовчазна, зелена пустеля. Проте він же сполохав раз уночі якусь тварину. Значить, вона є. Але... чим він її добув би, коли б і здивав? Зі ста шансів дев'яносто дев'ять було за те, що його самого заповлювало б таке страхіття. Проте страх до нього не доходив, просто не доходив до свідомості. Він вирвав з землі навмання якесь коріння й гриз, гриз і спльовував. А раз погриз і прогинув щось таке, що йому в очах потемніло і тіло вкрилося холодним потом; довго блював, пив воду і знову блював, думав, що з нього всі нутроці вискочать крізь горлянку.

Прокляття! Проте відчай не брався його. Дуже-бо багато він перетерпів, щоб ще впадати в відчай. Він уже мав нагоду безліч разів умерти, і це велике щастя, що він іде цим зеленим, безмежним океаном. Коли б трішки, хоч трішки поїсти, і він був би щасливий! Ішов би, плив би цим морем весело і радів би буйно, як радіє все живе на цій землі, як ті кедри, що вигналися геть під хмари. Ні, він не впадав у відчай. Лише зціплював дедалі дужче щелепи і йшов, і йшов. Його гнала вперед надзвичайна впертість, сто разів випробувана і загартована мужність. Вперед, наперекір всьому! А спокійний його розум констатував, що все ж таки він гине, йде тонюсінькою гривкою, як лезом меча, межі життям і

небуттям. Один подув — і він звалиться в чорну безодню. Ні!!! Щось у ньому люто поривалося з самої глибини і підкочувалося до горла клубком. Провів язиком по кривавих, зашерхлих губах і, затискуючи між бровами посмішку, перекинув зручніше голову. В голові наморочилось. Потім розплющив очі. Спокійні й ясні, вони якийсь час дивились просто себе, дивились байдуже. І враз здивувався: навпрост сидів смугастий звірок. Теж витріщив очі і теж дивився на гостя пильно і з цікавістю. Цикнув, кивнув хвостиком. Схилив голівку набік і цикнув ще раз. "Не ворушиться". Тоді скікнув униз і зашарудів десь у бур'яні. По хвилі вискочив знову на дерево, вмонтився зручно на гілці навпочіпки, сів, як татарин, ще й в строкатім халатику, — виштовхнув з рота горішок і почав його пильно розглядати, тримаючи передніми лапками. Переконавшись, що горішок путній, почав швидко гризти, розглядаючи тим часом гостя. Швидко-швидко точив щелепками, кумедно випльовував лушпиння і розгладжував, витирив об лапки вуса.

А на нього дивилась пара очей, здивованих і жадібних. До горла підкочувалась клубком слина:

— Диви! Їсть... Стерво.

Мандрівник помалу, тихенько звівся. Не спускаючи очей із звірка, хижих, запалених раптовим вогнем лютого голоду, почав ледве помітно підкрадатись. "Піймати". Ним заволоділо непереможне бажання піяти цей живий шматочок крові і м'яса. Це ж у ньому його порятунок! Поволеньки, як неживий, приплющивши очі, він посувався дедалі ближче, ближче... Звірок гриз свій горішок і ніби не помічав нічого... Почав зводити руку. Ближче. Ближче... Уже лишилось тільки рвучко зімкнути пальці, — як звірок враз ніби вітром здмухнуло. Він зіскочив у траву, впустивши горішок, і подався, перелякано цікаючи. Мисливець стрибав незграбно за ним, намагаючись притоптати, привалити його травою. Звірок добіг і гулькнув у дупло велетенської колоди. Сховався. Сидів там мовчки. Мисливець почав люто бити босою ногою в колоду. Вона дудніла гнилою порожнявою, проте не піддавалась. Тоді він вхопив дебелого замашного сука і почав гатити. Проломив в однім, проломив у другім

місці — нема, в третім — нема... Він навіть не помітив, як звірок давно вже вискочив з протилежного кінця колоди, вигнався на височезне дерево і перелякано визирав з-за стовбура; почував себе в безпеці, але йому було страшно за домівку. А домівка тріщала під шаленими ударами, розвалювалась геть-чисто. Кинувши сук, мисливець почав мацати руками в проломинах, — либонь, прибив! Порпався в купах трухлятини. Нема! Раптом рука намацала щось. Загріб, витяг... Горіхи! Пробував — горіхи! Цілі. Прекрасні. Одібрані. І як їх багато! Пхав їх у кишені, вони висипались з дірок. Тоді загорнув край надірваної поли і вибрав їх туди. Скарб! Цілий скарб — з добру миску горіхів. Він трощив їх, мов вепр, а рука мацала далі. Все... А бурундучок з жалем і страхом дивився, як і двоногий розбійник грабував його комору, і не міг зарадити. Чи думав він, старанно добираючи ще минулої осені, всіх професійних знань докладаючи, носивши їх в защічних мішечках по одному та по два, що така їх доля стріне?

А розбійник, розтрощивши колоду, відійшов геть, сів на кедрині і смакував горіхи. Він їх нищив з блискавичною швидкістю... Помітив збоку якусь чудну рослину, вирвав, — ніби часничина. Понюхав — часничина! Покуштував. Здорово! Часничина! Він зсипав горіхи на купу і рачки облазив увесь бур'ян навколо. Назбирав кілька таких часничин, і тоді взявся до горіхів, додаючи чудернацький часник. Чудесно! Горіхи з часником!

Він їв, і обдурений голод помалу вщухав. Повертався спокій. Поверталась потроху сила. І не так від горіхів, як від тієї надії, від очевидного доказу, що ще не так кепсько.

Бурундучок наблизився до колоди, побачив зблизька, яка страшна руїна упала на його дім, і, жалібно цікаючи, сів засмучений на гілці, повернувся до напасника: "Цик-цик-цик!" — скаржився комусь.

— Диверсія, братку! Грабунок!..

Мандрівникові повернувся його добрий гумор, і він, дивлячись на пограбованого, співчував йому: "Грабунок, братку, каюсь. Але що зробиш? Могло бути гірше, адже правда? Але знай, — з усіх злочинів, сотворених мною за і життя, — це найбільший і за це варто приліпити мені двадцять п'ять років. А то мені приліпили лихо його знає за що... Але це, я тобі скажу, було цікаво! Вони мене везли, берегли як! А я взяв та й утік! На край світу завезли, а я взяв та й утік! Ха-ха!.. Стрибнув у чорну ніч, у смерть, із скаженого поїзда. Е, це там начальник лютує! Як він піклувався про мене! Беріг! Тільки но зупинимось де, підбігає до віконечка, та:

— Многогрешний!..

— Я...

— Звать!

— Григорій!..

І не вберіг. Ха-ха!"

Ось так мандрівник сидів і в доброму гуморі розповідав бурундукові, як його везли етапом з України на Колиму. Присудили до 25 років каторги і везли десь поховати в сніги. Потім із жалем подивився на те, що залишилося від горіхів — на купу лушпиння, підтягнув міцніше паска, виломив палицю і бадьоро пішов стежкою. Ще й кепкував із себе: "Вперед, Робінзоне! Бог не без милості, козак не без щастя".

Спустившись у падь, напився з тонюнького підземного струмочка, і стало зовсім добре. В тайзі аж наче повиднішало. Перед очима, по буйній яскравій зелені, бігали сонячні зайчики. Десь реготала вивірка.

Ще ж було зовсім рано, ще роса мерехтіла на травах, вилучаючи проміння, як найкоштовніші перлини. Десь у верховіттях кедрів шепотів вітер, а внизу було тихо і затишно.

Ішов стежкою, а очі до всього додивлялися, все обмацували і шукали. Вони шукали, що б із'їсти. Іноді сходив зі стежки, піддурений оманюю, і дерся в нетрі, — що то рудіє? І розчаровувався — гниляк! Ішов далі.

Стежка підіймалась вгору, вилась межі пнями й колодами, перелазила через високе каміння. На стежку нависали трави, гілляччя. Іноді доводилось попід віттям і крізь ліани пролазити, мов у темну нору, зігнувшись. І скрізь було видно сліди звірів. Тут повно звірів! І хоч їх самих не видно, але він знав це. Дивно, як він цього раніше не помічав? Ось біля кедра поприлипала щетина і шерсть до кори, — терлось щось, щось здоровенне, бо щетина обліпила кору на півтора метра від землі. Ось кігтісті лапи здряпували сиру землю на стежці. Ось відбитки-ямочки якісь, мовби овечка походила. Ось голі, обгризені, пожовклі кості... Таж він тут не сам! Тут повно пожильців! Але де вони? Чом їх не видно ніде?

Йшов годину, дві. Стежка йшла вгору та вгору.

Хвилеве піднесення спадало. Страшна перевтома і голод виснажили до краю, і здавалось, що він іде знову вічність. Противний піт заливав очі, а під серцем нудило, і голова йшла обертом. Часто зупинявся, ставав біля дерева і стояв, заплющивши очі, — слухав, як у вухах дзвонило і ніби молотії били по черепу. Здавалось, що він ніколи не добереться до перевалу, до вершини. Там, за цією горою, там, далєбі, кінець усім стражданям. Ну, йди ж!.. Ще раз перемагав себе і йшов.

Нарешті вибрався на гору. Тут ліс поступився і гора височіла гола, вся вкрита квітами. А за нею... Дивний краєвид відкрився його гарячковим очам. Скільки оком сягнеш, розпростерся хвилястий, зелений океан, збрижений велетенськими химерними хвилями, що йшли одна за одною: то ліс підіймався на кряжі гір, опускався і знову підіймався... Найближчий

гребінь — сизо-зелений, зубчастий. За ним — сизо-фіалковий: ліворуч, скільки оком сягнеш, і праворуч тягся ламаний контур. Потім — сизо-голубий... Голубий... І все вище й вище. Фантастична, дивовижна панорама. Могутня в своїй красі і... страшна. Його ніколи не перейти і не подужати, не впливти з цього жахливого океану.

Мандрівник сів просто на землю. Стежечка збігала з гори кудись у нетрі. Але він сів; Тер рукою чоло, міцно стискав набряклі жили на скивицях. Може, перестане стукати в череп. Це, далебі, пропасниця. Боже, якби йому рушниця! І якби хоч пара сірників!

Навколо гудуть бджоли. Він сидить, заплющивши очі, і йому здається, що він на пасіці... Це він маленький... Прийшов до дідуся... Під велетенською липою іконка Зосими і Савватія, а навколо вулики-вулики... Стоять дуплянки, мов козаки в брилях, накриті великими, череп'яними покривками. Спілі шпанки, як дівоче намисто, як дівочі губи, між зеленим листом. А там черешні... А жовна клює десь їх і гукає до нього: "Ти вже пообідав?" А друга: "Уже-е!" Дразниться. Дідусь білий увесь — в білих полотняних штанях і сорочці, з білою бородою зазирає в вулики, щось ворожить... Дивиться, як рій полетів і гуде-гуде...

Він розплющує очі: по дивних, різнобарвних квітах справді літають бджоли і гудуть, гудуть, мов на пасіці. Куди вони летять? Куди вони носять свою здобич?.. Навколо гудуть інші комахи, пурхають метелики і різна мошкара, — хмари їх. Бджілки заповзають в рожеві дзвіночки, що вкривають рясно високі стебла (точнісінько, як рожі, тільки дрібні!), порпаються там, потім здійсмаються і летять десь. Але куди? Годі в цьому хаосі перестежити. Сонце сліпить очі, а в них і так плавають барвисті кола.

Мандрівник схоплюється, — тут десь недалеко є житло! Це ж і стежка туди. Йти туди! Це єдиний порятунок. А там що буде. І він, спотикаючись, іде. Стежка зводить вниз і знов у нетрі.

Йшов до полудня, але не здивав ніякого житла, навіть натяку... Ні, далєбі, цією стежкою зроду-віку не ходили люди. Це звірі протоптали її за тисячоліття, подекуди вибили її глибоку на півметра в м'якому ґрунті, а на каменях вичовгали і виковзали у долоню.

Зате стежка вивела його до річки. Бистра гірська, завширшки з Ворсклу, річка текла, петляючи в нетрях. Чути було, як булькотіла вода навколо каміння, що рясно стирчало у ній. А десь вона ревла (поріг, либонь) невпинно, однотонно.

Змучений мандрівник сів на дрібне каміння і простяг ноги у воду. Потім ліг горілиць. Було приємно, аж здавалося, що ноги п'ють воду жадібно і вона поступає по жилах вище, вище і заспокоює, і втихомирює біль у м'язах та суглобах. А як ноги напились, тоді повернувся навпаки, — ліг лицем до води і вмочив спрагли губи. Вода кавкала в горлянці, вливалась струменем, сповнила душу вщерть. Потім проповз аж до половини в воду і занурив голову, плечі і груди. Виліз і знову ліг горілиць.

Дивився в прозоре і до болю синє небо. Потім заплющив очі й задрімав. Сонце пекло немилосердно... Аж враз схопився і сів нагло. Очі йому були широко витріщені й безтямні:

— На ем?! Многогрішний!.. Я зараз... Я одягаюсь...

Йому приверзлось... Будь воно тричі прокляте!.. Його беруть на допит. "Я зараз..."

Та до свідомості дійшов плюскіт води та шум порогів, і привид зник.

— Ху-у! Погано, брат. Кепські твої діла, Робінзоне!

Почав зводитись. І враз очі упали на щось межи камінням. Боже мій! Скwapно простяг руку і вхопив дивну знахідку. Ніж! Мисливський ніж.

Власне, піхви, з яких стирчало іржаве руків'я ножа. Піхви напівзітлілі, і руків'я аж позеленіло, але, Боже мій! Це ж, може, рятунок.

Проте видобути ножа було не так легко. Не піддавався і сидів у піхвах, мов приріс. Потер руків'я об пісок, обмив, потер полою, — руків'я засяяло мідяними, олив'яними та костяними кільцями, що були нагнаті одне до одного. Добре. Далі взявся до піхов. Злегка стукав об камінь, розхитував, мочив у воді і кінець кінцем видобув ножа. Ніж був зовсім іржавий, аж чорний, але то пусте. Це ж бо чудесний ніж! Важкий і загонистий. Двадцять хвилин — і ніж блищав. І хоч був рябий, мов віспою побитий, та проте добрий ще, дебелий. Таких ножів ніде немає більше, як ці мисливські ножі. Це не просто собі ніж, це зброя, і неабияка. Для того й руків'я у нього зроблене з важкого металу та кості, щоб був важкий і не схибив у слушний час.

Мандрівник радів, мов дитина. Це хтось загубив його тут давно. Це він тут лежав місяці, а може, й роки, чекаючи на нього, чекаючи свого призначення. І дочекався... Тепер мандрівник не квапився. Найперше — ніж мусить бути гострий. Тож сидів і гострив його об камінь. Пробував на волос і далі гострив. Аж поки ніж став, мов бритва. Гаразд. По цьому направив піхви, почистив, підстругав, полагодив каблучку і ланцюжок, щоб чіпляти до пояса. Тоді засунув ножа в піхви, надів на мотузку, що була замість паса, і підперезався. Зовсім добре!

Відтак, озброївшись, пішов через річку по камінню. Може, той бік буде гостинніший. За річкою, продираючись на стежку, сік ножем верболіз, стинав гілки, що заважали просто йти, — шукав ножеві застосування. А ніж гострий же, як бритва! Надобавшії зразу за верболозом тиху ковбаньку, глянув у неї, мов у люстро. О, ніж мусить діяти! На нього дивилось чуже, заросле щетиною, почорніле обличчя. Боже мій! І мати б не впізнала. Тим-то й доля його цурається. Голитись!

Примостившись на камені і перемагаючи біль у суглобах та у всьому тілі, він почав голитись. Може, життя покращає. Дивився у воду, як у люстро, і шкріб ножем намочену щетину. Бере! Ліпше, аніж було

голитись склом у в'язниці... Потім умився і глянув у "люстро". От, зовсім молодий юнак. Боже, скільки змін відтоді, як бачив себе востаннє голеним! Аж самому стало себе шкода, шкода того безжурного, молодого, веселого обличчя, що колись зводило дівчат з розуму. Шкода молодості, шкода втраченого безповоротно того, що вже ніколи, ніколи не повернеться. З води дивилося суворе, металеве обличчя. Ще молоде, але... І ті прямовисні зморшки межі бровами, і крилаті брови, заломлені уперто... Великі очі горіли мов у божевільного.

"Та-ак, мандрівнику! З такою пикою тільки в нетрях і жити та живих і мертвих полахати. При таких літах — і така у вас, прости Господи, мордяка! Як у Мефістофеля. Ну ж засмійся! Будь веселіший. Життя переміниться..."

Але життя не змінилось.

Довго ще йшов тайгою. Йому здавалось, що швидко йде, але насправді посувався, мов тінь, хитаючись. Аби не лежачи помирати. Ніж більше не ставав у пригоді. Ніяк не ставав. Спершу він стинав ним гілочки знічев'я, а потім засунув у піхви і не виймав. В руці не вистачало сили.

А надвечір сили зовсім покинули його. Край.

Ліг голічерева під височенними кедрами, тягуче-важко і глибоко зітхнув, ніби випустив дух, поклавши голову на корінь, і так лежав. Згодом витяг помалу ножа і поклав коло себе. По хвилі намацав і переклав ножа зручніше. Ще зітхнув глибоко-глибоко.

"Так... Кінець..."

Думки плуталися у голові, що була немов гарячим оливом наллята. "Який пак сьогодні день?.. А, шостий... Ну, це ще здорово... Коняка б уже здохла... А якби я був конякою — було б ліпше?.. Шостий... Так... Але Бог за шість день світ увесь сотворив... і ці нетрі теж... Атож..." Чорна павза. І

знову: "Шостий день... Оце й б він — останній, уже зовсім останній день мого життя... А ще б трохи..."

Проте це вже така собі, млява думка.

Не хотілось рухати ні рукою, ні ногою. Не хотілось думати. Хотілось лежати й лежати. Вічність лежати так. І хай шумлять високі кедри. І нехай розповідають під синім небом хмаркам удень і зорям уночі, як один хоробрий і сміливий... І хай слухають вивірки... Як один хоробрий і сміливий п'ять разів перемиг смерть, видерся з пащі дракона і, гнаний буйною радістю, доніс свою голову аж сюди, доганяючи щастя, а знайшов — смерть... Чужинець. Далекий-далекий чужинець. Чужак... Пробив нетрі грудьми і ліг тут, між корчами, доніс свою голову аж сюди, за кілька тисяч кілометрів, аж на край землі...

І дзвенять кедри... Ні, то не кедри дзвенять, то золоте дитинство дзвонить дзвіночками в гаях, синіми волошками зоріє в полях, бризкає водою на Ворсклі... на Дніпрі... Ге-ен... І сміються, сміються дзвінки дівочі голоси, і скачуть луни лугом, горою... Пахне терпкий-терпкий чебрець під бором...

Він лежить на гарячій печі і дивиться, як горить лампада і мерехтять образи під королівськими рушниками. А мати крутить веретено і снує тонюньку-тонюньку пісню:

...Мати ж моя пава,

Тепер я пропала,

Що ти ж мене туди дала,

Де я й не була...

Мати ж моя вишня...

Мати ж моя вишня...

Хтось у ньому, непокірний і бунтівливий, хоче підвести йому голову, але вона не підводиться. То її держить йому тутешній волохатий бог, лютий, скупий і ненажерливий; навідає на груди і не дає вже йому дихати... А мати схилилась близенько-близенько... Раптом — що це?! Він розплющив очі. Стукіт?.. Постріл!

Він зводиться на руках. Млосно йому й паморочливо, але хтось непокірний у нім підводить його. В вухах дзвенить. Знову постріл! Постріл як грім! І враз крик. Жахливий, нелюдський крик, дитячий чи дівочий:

— Грицьку!!!

Жахливий крик молодості, що її вхопила зубами смерть:

— Грицьку!!!

Він шпарко схоплюється на ноги. А Боже мій! Мерщій!.. Кидається чимдуж, точачись, плутаючись у бур'яні, поспішає, поспішає. Знову крик. Близько...

Напружуючи рештки сил, він виламується на галявину. Ось!..

Величезний чорний ведмідь, ставши на задні ноги, намагається схопити пащею людину, що, забившись у розколину межі камінням, люто відбивалась прикладом рушниці.

Ось він! Це він, волохатий, безжалісний і грізний бог нетрів. Ага!

Пожираючи потвору гарячковими очима і нічого не бачачі, як маніяк, пішов на неї всторч, гнаний п'яною жагою помсти. Ага!!! А рука намацувала ніж...

Ведмідь хапнув повітря, кинув жертву і, ревнувши, повернувся на нового ворога всією тушею, посунувся на нього білою плямою "нашийника"...

Людина в розколині тихо, по-дитячому, скрикнула... Ніж з диявольською сплюю пірнув у білу пляму, в самісіньку горлянку і повернувся там упоперек.

Мандрівникові очі, тріумфуючи, бачили лише, як чвиркнула на всі боки кров, заливаючи біле, і ще бачили (коротка блискавична мить), як тая людина вистрибнула з розколин, струнка, в чуднім одягу звіролова, простоволоса, і кинулась до нього... Це останнє, що його погляд встиг побачити. Мить — і сили враз залишили його, в очах потемніло, і він повалився на землю під волохатою, чорною масою, як ніч накрила його...

Тільки десь у підсвідомості ще якусь мить бриніло здалеку-здалеку:

"...Мати ж моя пава..."

Мати ж моя вишня..."

І замовкло. Як іскра, заллята водою.

* * *

Місяць, що зійшов над хребтами лісистих кряжів, стояв, мов вогненний щит, низько прибитий до брами в нові краї, в невідомі світи. Він здавався живим — то яснів, то темнів, надимаючись. То обличчя! То обличчя великого духа — демона невідомого, несходимого "Далеко". Воно то хмурніло, то ясніло і знову хмурніло, червоніючи, — з долин, з улоговин, з міжгір'їв підіймались тумани і хвилями десь сходили вгору. Межи кряжами внизу вони лежали велетенськими намітками — чи як хвилі бавовни, чи як зігнаті вітром сніги...

Над палями, над проваллями, над становиками безкраїми і покрученими, над тайною нетрів стояла імла, проснована тьмяним, червоним баговинням.

Зацокали підкови...

По голому кряжу, по становику, вигнались три вершники черідкою. І стали. Рушниці через плече. Витягнуті шиї. Ворухаться в сідлах. Маячать, як китайські тіні на тьмянім екрані.

— Батьку! — це дзвінкий, молодий голос. — Ну, як?..

— Добре... — це бас. — А підтягніть-по попругу, злізьте котрий...

Двоє метнулися з коней... А в того третього щось упоперек сідла... Як давні запорожці десь на козацькій могилі, везучи бранця чи рятуючи товариша. Сідлані коні вимальовуються до дрібниць, прядуть вухами, пирскають і хапають губами бур'ян.

— Треба поспішати.

Це молодий, швидко підтягши попругу і дослухаючись до кладі, що впоперек сідла.

— Вже? Ну, з Богом, дітки.

— А ми не збились?

— Бог з тобою...

Двоє птицями вилетіли на коней. Враз всі зірвались з місця і поскакали черідкою. Гейби привиди чи гірські духи на тьмяному тлі. Проскакали, промигтіли рушницями, процокали підковами... і щезли.

Тиша зімкнулася знову. Напружена і зрадлива тиша нетрів.

Десь нагло розітнувся далекий рев. Лютий і страшний. І покотивсь, покотивсь. Урвавсь... Гавкнуло десь із другого боку, так само хижо і тужно... Закричав спросоння глухар... Зрадливі звуки, притаєні шелести... Через самий місяць шугнула нечутію сова. Тайга лише починала жити.

Місяць поблід і квапився вгору.

Розділ четвертий

РОДИНА ТИГРОЛОВІВ

Пісня виводила з небуття. Спершу була темрява, липка й волохата. Потім з'явився звук чи тонюсінький промінь, — він десь почався з нічого і наростав, наростав...

Ой, летять, летять три соколи

через сад —

Ге-ей.. Ге-ей... Ге-ей...

І теє "Гей", як мрійна хвиля, і підгонить її ніжний дівочий голос.

Зачепили ж вони кри-леч-ками

ви-но-град...

І високо-високо, аж понад той виноград сягає мрійний дівочий голос, аж туди, де сонечко тріпотить промінням, чи два соколи — два товариші летять.

Це, либонь, Наталка, його сестра, співає. Атож. Це вдома. А він лежить виснажений, поранений. Це ж під Жаботином, в тім Холоднім Яру... Як пак воно вийшло? Ага... Той пес рудий, недовірок, партійний, кинув гранату йому під ноги, він її підхопив і... Ха-ха!.. їх було четверо... Як воно і його зачепило?.. Голова гуде, і йому ліньки розплющити очі.

А сестра, сестра його любая, жалібниця вірная, Наталочка, журиться. Але не журба в тім голосі... Ха-ха! Він знає, що то за сокіл там у неї, що зачепив крилечками виноград, і так зачепив, що й сниться, либонь, їй отой сокіл, отой Олекса-бузувір.

А дівочий, вередливий голос над ним:

— Грицьку! Чого ж ти не підпрягаєшся? Ну ж бо:

"Цілувалися ми із тобою один раз"...

Йому смішно. Він — Грицько ж таки, а тепера Григорій — крадькома розплющує одне око. Насилу розплющив. А друге вже розплющилось само швидко і витріщилось здивовано...

Перед ним сиділа дівчина. Але не Наталка, не сестра. Зовсім не вона. Чужа якась дівчина. Але така ж хороша і та бистроока, із стрічкою над чолом, і юна, смаглява від сонця.

— Тату, тату! — це дівчина радісно. — Уже!.. Дивиться вже!.. Боже мій! Живий!

— От і добре, — це дебелий, спокійний голос. Батьківський. Такий сердечний, а гуде, як із барила, і жартома: — Що ж ти, синку? Упився, мабуть, га? — Як у тумані підійшов. Кремезний, броватий, волохаті груди в пазусі. — Довго вихмеляєшся!..

А дівчина нишком киває комусь рукою:

— Грицьку! Ось іди поглянь, який він окатий. Тільки... Він, мабуть, не при умі, — диви, як лупає.

— Наталко, — це батько, — а піди лишень скажи матері, щоб чарку нам сюди. Козакові, либонь, душа до ребер присохла... Ану ж, коза!

В голові Григорієві наморочилось від явної галюцинації. Він покотив її по подушці вправо — глянув, вліво — глянув. Роздивився по хаті. У кутку рясніли образи, королівськими рушниками прибрані, кропило з васильків за Миколою Чудотворцем. Чорні страстяні хрести напалені на стелі... Він лежить на великому дерев'яному ліжкові, роздягнутий, накритий вовняною ковдрою чи киреєю... Пахне васильками... У вікно знадвору зазирає сонце. Мати в очіпку і в рясній стародавній спідниці, посміхаючись, несе тарілки в двері... За нею бистроока дівчина виступав, мов горлиця... Біля вікна, тримаючи козацьке сідло й ушивальник, звівся і стоїть густобровий, кремезний парубок...

Григорій заплющує очі. Дівчина щось говорить, а йому зринає нагло... Що це? Той голос, той шалений, передсмертний крик мисливця, припертого ведмедем, — останнє враження, що він виніс із життя. Але ж то був чоловік, у штанях, у шкірянім, мисливським одязі... Так, то був чоловік, юнак...

Григорій розплющує очі — перед ним стоїть дівчина з червоною чарочкою і говорить насмішкувато:

— Грицьку! Кого ти сідлати збираєшся? Кидай та йди ось...

Парубок біля вікна, майнувши чубом, чіпляє сідло на гак, а батько:

— Поїдеш у Київ, Грицьку, та той... Іди лишень сідлай коні.

— Де це я?! — аж скрикнув Григорій, нагло зводячись.

— Заспокойся, ляж, Бог з тобою! — це матінка, це стара, поклала руку на голову і схилила йому її назад на подушку: — Лежи, лежи, серце. Ач який, мов з хреста знятий... А ви! І не тю на вас, лоботряси! Добре, що самі, півроку, як воли, а хлопцеві не до розмов.

Старий:

— Ото... Це хлопець із наших! Скільки я його попотовк упоперек сідла, непритомного, при смерті, скільки днів тут зі смертю воює — і, диви, живий! Спасибі Богу, синку, що все добре. Тепер уже все добре. А то я хотів уже одвезти тебе до Києва — це ж тут недалечке, — там би ти вмер, і я так і не знав би, хто ти.

— Де це я? — прошепотів Григорій розгублено, злякався за свій розум.

— Та в нас же, в нас, дома, сину... На стіні рясно карток — дівчата у вишиваних сорочках, у намисті, парубки в шапках і киреях.

— Який... Який це район?

— Та Київський же, — це дівчина. І так вона сказала те "Київський", проворкотіла, аж за серце взяла. Григорій звівся, витріщивши очі, — в них і радість, і жах.

А батько:

— Може, ти тамтешній? Може, тобі краще б додому?..

— Ні-ні!.. — злякався, відчув, як у нього мороз пішов поза спиною: — Ні-ні! — В пам'яті зринула Лук'янівська в'язниця... Київське ОГПУ — НКВД... Отак! Утікав, утікав і потрапив назад... Як же це?.. Ні-ні! Він поривається йти: — Пустіть... Пустіть... Я не хочу... Я піду собі... То я так, то я навмисне...

Його силою вдержали. Тоді він швидко і покiрно лiг, нацупив ковдру аж до носа, по тiлу виступив пiт.

"Змилив!"

Стара перехрестилась нишком i шепотiла з сльозою:

— Боже мiй, Боже! Бiдолашний, не сповнi вже... Що теє лихо з людьми робить!..

"Тiкати! Тiкати!" — поривається в нiм усе, але вiн удає спокiйного, байдужого:

— А далеко до мiста? Батько:

— Та нi! Це близько, верстов 400. Ми ж Киiвського району. А ти хiба звiдки? "Сказати чи не сказати?"

— Я?.. Теж... Киiвського району.

— Ова! А з села?

— Та з Трипiлля ж...

— Боже мiй! — аж скрикнула i сплеснула руками матiнка. — Дитино моя! Та це ти не з того Киiвського! Це ж ти з України... Мати моя теж iз Трипiлля... Земляк. А Боже мiй!..

І враз так нiби хто попустив страшне гальмо — чорна гора зсунулась... зсунулась... Стало легко, i радiсно, i дивно. Бiля нього стояли рiднi, близькi люди. На далекiм, далекiм краєчку землi, пiсля всього жаху — близькi й рiднi люди! Стурбованi за нього, упадають бiля нього, як мати, як батько, як сестра i брат. І Киiв ще тут є десь один. Григорiй

потер чоло і засміявся. А всередині йому гейби хлоп'я танцювало і било в долоні: "Жив! жив! житимеш!" І хотілося сказати щось хороше-хороше.

— Мамо... — і затнувся, дивлячись на матір: — Дозвольте вас так називати, бо ви ж така... як і моя мати.

— Нічого, нічого, дитино. — заметушилась мати, витираючи нишком сльозу. А Григорієві вернувся його спокій, його мужність гартована, його давній гумор:

— Так. кажете, я дома, мамо?

— Дома, дома, синку.

— Чудесно... Привіт вам із Трипілля.

— Спасибі, синку, спасибі. А як там?.. Як воно там, на тій Україні? Чи давно звідти? І як це сюди?

Григорій засміявся.

— Ну, годі, годі, — втрутився господар. — Знайшли час до розмови. Видужувати треба. Ану лиш, вивірko (це до дочки)!..

Дівчина подала Григорієві червону чарочку.

— А бери, синку. Це таке зілля, що й мертвих підіймає. Стривай! Давай же й мені щось, дочко!

Дочка метнулась і принесла батькові таку ж чарочку, але вже білу.

— Це однакове, синку, тільки в тебе приготовлене для тебе, а в мене — звичайне, там його цілий туязь, і ми його з тобою вип'ємо десь, еге ж.

— Що це ти, старий, розгомонівся. То все мовчиш, як пень, а це... Швидше вже! У хлопця рука заболіла. Пий, синку, та лягай, хай йому, цьому дідові...

— Стривай, бабо! Геройське діло не кожен зробить і за це, від'їжджаючи, я хочу для годиться випити... Грицьку! Коні готові?

Чорнявий, високий Грицько стояв поруч і з посмішкою дивився на нього.

— Готові, батьку.

— Добре. Ми поїдемо, а ти будеш лежати собі. Як тебе звати?

— Григорій.

— Чув? — це до сина. — Добре. Зовсім добре. Я б тебе й не питав, та таке, бач діло трапилось... Нумо ж, сину! — Підніс руку. Цокнулись. — Будьмо!

Григорій пожартував:

— А за віщо ж пити?

— Пий...

Випив Григорій. Спирт, вогненний, та чомусь гіркий. По жилах потік вогонь. Випив дід, витер вуса, а тоді:

— Оце, сину, за дочку, що ти її мені вирятував, і за тебе, що тебе вона вирятувала... Будь же здоров...

Григорій витріщив очі, переводячи їх то на одного, то на другого. "За дочку, що врятував? За яку, де?"

Мати подала рибу на тарелі:

— Їж, їж, синку. Риба тая біла та сита.

— Ну, а нам пора, — обізвався дід до сина, закусивши. Устав із-за столу, перехрестився. Надів шапку.

— Дивися ж мені, стара...

Простояв ще біля порога, подумав, подивився ще раз з-під волохатих брів на хворого і сказав:

— Ти тут, вдома. Зрозумів? На багато верстов кругом тут тільки праліс та звірі, а людей нема. Чи втямки? Я ще не знаю, хто ти, але моя хата — твоя хата. Лежи ж собі. Такий закон тут. Наш закон. Навіть коли б ти був не християнська душа, а якийсь г о л ь д чи навіть к о р е є ц ь, то й тоді цей закон по твоїй стороні. Будь же веселий і щасливий...
Гайда!

Відтак вийшов із хати, за ним син.

Десь у дворі зацокали підковами коні. Заскавуліли радісно собаки. "Нерпа! Заливай! А, вражі діти, — добувався знадвору дідів голос. — Вже, вже їдемо..."

Тупіт зірвався з місця, пройшов поза хатою і швидко затих, віддаляючись.

Григорій хотів розпитувати, він хотів про все довідатися, але міцна горілка і те зілля, що в ній, і риба та, що він з'їв — якась чудна та сита, —

і всі ті нервові стусани, що пережив сьогодні, — все це його обтяжило, зробило млявим. Думки ще вовтузились, але важка втома, непереможний сон і спокій підступили і збороли його... По короткій боротьбі він здався. Змикаючи очі, бачив лиш, як дівчина ходила по хаті, мов пливла, ставна та горда і разом насмішкувата...

* * *

Сонце залляло стіл і ткало золоті прошви на білій скатертині. На столі сиділо ведмежа і кумедно хапало себе передніми лапами за писок — ловило бджолу, що хоробро вилась навколо, намагалась на той писок сісти. Малий ласун, що вічно тикав свого носа у солодке, бо бабуня його мизила, мав тепер з того клопіт. Він сердився, бив у повітря лапою, а то так оперіщив себе по носі, що аж запирскав. А бджола дзижчала, вилась між сонячним промінням і не відступала, мов зачарована.

Дзижчання тее, як звук срібної струни, проснувало осяяну сонцем тишу і наче бриніло в серці Григорієві. Він лежав, спершись на лікоть, і дивився просто себе. Чи довго він спав? Здається, вічність. Але тепер усе те страхіття, що пережив, як дивовижне маячіння, відійшло кудись у небуття. Почуття легкості володіло ним. Так, ніби нічого не було, і водночас сталося щось таке, чого він не міг збагнути. Так, як колись у дитинстві, і не так ніби... Ні тривоги, ні турбот на душі, такий безмежний сонячний спокій.

Чудно йому. Глянув на себе — він у білій мережаній сорочці. Глянув просто себе — рясно на покутті купчаться святі, прибрані королівськими рушниками, та ще такими, які в його бабусі були, там, у Трипіллі. Там, звідки його вигнано. Там... на тій рідній, але, мабуть, навіки втраченій землі. Вщипнуло за серце, але й минулося враз.

Справжні королівські рушники на покутті! Різьблений мисник. Піч помальовано квітами, межі квітами — два голубії цілуються. Чи два соколи... Два соколи!

Стривай! Кого ж це він вирятував, яку дочку? Де? Коли? І як він взагалі сюди потрапив? Озирнувся: в хаті було порожньо. Біля печі стоять рогачі й кочерги, пахне свіжопеченим хлібом. Все, як дома, тільки долівка не така — мощена з дощок і так вимита та вишкрябана, що аж мигтить. Та ще... Що це? Просто над ним, на білій стіні, висять дві рушниці. Одна — либонь, англійський вінчестер, а друга — японський карабін. Під ними — набійниці, туго напхані патронами. А на третім цвяху висить ніж у піхвах. Його ніж! Дивно, його ніж в такому товаристві! Але раніш там висіла рушниця, бо стіна подряпана в тім місці, де малось бути "мушці". Це він знав, бо він мисливець змалку. Аж тепер він звернув увагу, що межі вікнами по стінах поприбивані оленячі роги, а на них висять шапки та рушники.

Раптом у сінях зашаруділа хода. Григорій натягнув ковдру і прикинувся, що спить.

В хату щось увійшло. Підійшло до нього і нависло над ним. Чути, як дихає. Розплющив очі: над ним, витягнувшись, як вуж, і випнувши груди, перекинулась дівчина чіпляла на стіну ще одну рушницю. І так витяглась, аж матерія тріщала на грудях. Йому запаморочилось у голові, і він заплющив очі, але не витерпів і знову розплющив, — дівчина глянула згори вниз.

— О, я тебе розбудила...

Відхилилась від стіни і стала, обсмикуючи блузку на грудях. Так, ніби байдуже, але помітно зашарілась і, щоб відвести очі, спитала:

— Ну, як, козаче? Григорій посміхнувся:

— Гарна...

Дівчина насупилась, набурмосилась і від того ще покращала. Яка вона хороша! Такої він, далєбі, ще не бачив. Якесь дивне поєднання

надзвичайної дівочої краси і суворості. Гнучка, як пантера, і така ж метка, мабуть, а строга, як царівна. Він дивився на дівчину і почував себе ніяково, як школяр, їй найбільше вісімнадцять років, а таке сердите.

— Гарна, кажу, моя пригода. — мовив журливо, кліпаючи очима. — Так як же, чорнява, тебе звать?

Дівчина зовсім почервоніла, але не відвела очей, дивилась з-під насуплених брів, наче націлялась з рушниці:

— А так... Звуть-звуть та й покличуть. А ти звідки такий-о?

— Який це "такий-о"?

Засміялась:

— Та такий... чудний.. Звідки ти?

— Е, це так далеко, що ти й не мрієш.

— Знаю. Що ти з України, це я знаю. Ба більше: знаю навіть, що в тебе там є любка і що звать її Наталка.

— Дурна, — бовкнув Григорій.

— Чого ж ти лаєшся?

— Що є Наталка, то правда, але то не любка, а сестра... А звідкіля ти все знаєш?

Дівчина зникла:

— Ти б послухав, що ти мовив тут п'ять днів, кидаючись, як божевільний. Думали, що ти й дуба даси. Скажи спасибі матері та батькові... Та ще братові, що тебе підхопили... Коли б не вони, ніякі лікарі тебе б не врятували. А батько знають такі ліки. Та не зводься і не витріщай дуже очей, бо тобі ще не можна... От. Лежи і слухай, бо як знову таке трапиться...

— То що ж я мовив?

— Боже мій! Аж страшно. І що то все і до чого?! Батько все бурчали, що нема попа тебе висповідати, може, кажуть, полегшало б, бо в тебе гріхів, мабуть!.. І якісь карцери, і трибунали... І смертники... І розстріли... І, — тут вона змінила тон на смутний, насмішкуватий: — "Наталочко, любая..."

Григорій насупився.

— Дурниці. То я так. Колись багато книжок читав страшних.

Наталка дивилась на нього із зле прихованою недовірою, острахом і співчуттям:

— Ой, чи так воно?..

— Так...

Дівчина знизала плечима:

— Ну, якщо ти так багато начитався страшних книжок, то розкажеш мені колись. Це цікаво. Все страшне цікаве. Гарзд?

А очі дивляться прижмурено й насмішкувато. Вона не вірить, це ясно.

— Гаразд...

— Ти і в наш край загнався, то теж, може, скажеш, що це так у книжках написано, а не насправді?..

Дівчина загнала його на слизьке, але розповісти правду... Навіщо? По павзі, суплячись, стурбовано:

— Слухай... Наталко...

— Так, мене звать Наталка, — посміхнулась дівчина.

— А по батькові?

— Денисівна. Але зви просто Наталкою, в нас не звикли.

— Добре. Може, скажеш і прізвище?

— В мене прізвище не цікаве для тебе. Старовинне. І, як кажуть русаки, "хохлацьке".

— А все ж таки?

— Сірківна, — вимовила дівчина з гордістю. — Мій батько — Сірко, і дід — теж Сірко, і прадід. Всі Сірки. І тут уже розвелось до лиха... А знаєш, що про тебе батько казали?

— Ну?

— Ти щось хотів ще питати. Питай. Бо піду... — роздумала враз. І додала строго: — Ти вже їсти хочеш, ажи?

— Слухай, Наталко... (Завагався). Так... Я знаю, що ви всі думаете про мене хтозна й що. Але запевняю вас... Але слухай, що я скажу: що б ви не думали і як би не думали, я хочу лише сказати... що я чесна людина. От. Потім сама побачиш. Ну, як би це тобі сказати...

— Ніяк, — обрізала дівчина насмішкувато. — Знаєш, що батько сказали? Сказали, що відколи ти в цій хаті — вони відповідають за тебе... як за сина, от. І нічого не хочуть знати. Все. А батько в нас... Та от поживеш — побачиш. І Грицько теж. Ого! — і жартома:

— Бог тобі братика дав, і ти не будеш шкодувати...

— Підожди. А кого то я вирятував? І де? Яку таку дочку? Що за нісенітниця? Чи не тебе? — пожартував Григорій. На серці йому було знову ясно і легко. — Чи не тебе?

— Мене.

— Ні, будем говорити серйозно. Ніколи в світі я тебе не бачив і не рятував, так що не мороч голови. І чого це ви, змовились, чи що? Я пам'ятаю — це було недавно... Я й не рятував, а так вийшло... Якийсь дивак розмахував прикладом рушниці у щілині... Але ж я не п'яний був і роздивився, що то був якийсь бузувір у штанях...

Дівчина почервоніла. Супилась, супилась. А далі, як зарегочеться...

— Чого ти?

— Так, кажеш, бузувір? Ха-ха-ха! Чудне слово.

— Авжеж. На нього навідав сатана чорна та здоровенна, а він її товче прикладом...

Наталка раптом перемінила розмову:

— Ой! Ти ж глянь, що воно робить! А щоб тобі!.. Ведмежаті набридло сидіти на столі, воно перелізло на ослін, сп'ялось до стіни і почало "порядкувати": поздирало лапою, скільки дістало, всі фотографії і пробує на зуб, лиже їх, пирскає — не смачні! А далі давай змітати їх додолу. Дівчина схопила ведмежа за карк і пошпурила геть. Ведмежа забилось у куток і заскімлило, мов дитина.

— Ах ти ж чортеня! Добре, що не потовкло. Шибеник ти такий!

— Цікаво, що то там за народ? То все ваш рід?

— Атож...

Подала всі жужмом і ще кілька зняла зі стіни. А заразом говорила до ведмежати.

— Заскімлило... Ах ти ж дурненьке! Ну, йди сюди! У, дурне маля!..

А ведмежа хлипало, мов дитина. Григорій тим часом розглядав фотографії. Дівчина взяла ведмежа на руки, підсунула стільця до ліжка і сіла, посадивши ведмежа на коліна. Пестила його. Ведмежа притихло і цікаво пряло очима, пхало носа і собі до фотографій.

Цікаві світлини. Дівчата у вишиваних сорочках та в намисті, у чоботях якихось чудних, хутрових. Ось дружки весільні. Молодиці — групами і по одній. А ось — ціла родина. Величезна родина! Діди, батьки, онуки й правнуки, — чоловіка з сорок. Цілий рід! Дід з бабою посередині, решта, згідно з родинним станом, розташувались обабіч і ззаду. Діти рядочками стояли обабіч діда й баби, у парадних кашкетиках і чобітках... І все це на тлі гір. Українська степова родина на гірському тлі. Як десь на Закарпатті. Чудне... Ось хлопці верхи — чоловік з дванадцять — цілий загін з рушницями через плечі, в папах, оточені зграєю здоровенних

гостровухих собак. Коли б не ці мисливські собаки, можна б подумати, що це козацький загін. А таки козацький, бо це ж уссурійські козаки.

Ось окремі фотографії, теж дореволюційні: козацькі осавули, хорунжі, отамани... В формі уссурійських та амурських козаків. Та все вусаті, з шаблюками, декотрі з медалями. Всі з лампасами... Це все давні світлини.

А ось нові... Інші вбрання, інший зміст... Але все такі ж расові обличчя. Одна... Друга... Дівчата, хлопці, червоноармійці... А ось проста, але не зовсім звичайна світлина.

Сіється сніг. В дерев'яній клітці здоровенний тигр роззявив пащу, реве. Збоку стоять чотири мисливці, виструнчившись перед оком апарата, спираючись на рушниці. Один старий мисливець і три молодих. Всі в чуднім одязі — в шкіряних штанях, химерних, у шкіряних піджаках, підперезані набійницями. Три в шапочках, один — без. І той "без" — Наталка! Так, Наталка! Стоїть, спершись на вінчестер, дивиться насмішкувато. Вуста міцно стулені, очі примружені, голова непокрита, і на неї падають сніжинки...

Серце Григорієві чомусь застрибало, мов дурне. Він нишком глянув на Наталку — бавиться з ведмежам — і крадькома поклав світлину наспід. Ясно... А серце здуріло, чого й що? Це ж той "бузувір", що кричав у розколіні. Точна копія. Взявся пильно розглядати різних козаків та дівчат стародавніх. Наталка посадила ведмежа на ліжко.

— На, це ж твій дружок. І це ти його посиротив. Забавляй.

— Тобто як посиротив?

— Ти ж його мамку вбив.

— Хіба?.. Так ото... А подібне, таке ж білогруде.

— Отож, ото... Чи ти придурюєшся, чи справді тоді таки не вповні розуму був?

— Коли хочеш — твоя правда. Але хоч би я й уповні розуму був, то звідки мені знати було, що то його мамка? А ти б мені краще сама дещо розповіла. А головне — як я сюди потрапив?

— Дуже просто. От... — дівчина взяла ведмежа на руки і, пестячи його, розповіла все коротко:

— Були ми на Зміїній паді — солили солонці для пантовки... Ось скоро поїдемо пантувати, і тоді визнаєш, що то таке... Це далеко звідси. От я й пішла якось до шатра застрелити тетерку або рябка на юшку. Та й зайшла грець його зна й куди. А пішла з дробовиком, ще й усього два набої, така думка — встрілю поблизу десь яку пару — та й назад. Навіть ножа не взяла з собою, як на лихо. Цього ніколи не бувало. А рябки мов поздыхали — нема... І ось замість рябка я надибала ось це маля. Кумедне. Я за нього, а тут мамка. І вистачило ж дурі хапати мале, але в гущавині не видно, та ще й забула, що в малят неодмінно буває мамка. Я маля геть, а мамка таки до мене. Сказилась. А це з чорних, а чорні ті, коли здуріє, то мов сатана робиться. Утікати!.. Ге, куди там! Я повернулась і ляснула в неї зопалу з дробовика, мов у горобця. Ну, й зовсім натворила біди. Сатана була б роздерла, коли б я не вскочила в розколину межі скель. Я її по лапах, по морді прикладом, я й ще раз стрелила, але вже хтозна-куди... А вона ж думає, що дитинча за мною дереться... Я: "Гриньку! Гриньку!" Е, де там, далеко... Вперше на віку я перелякалась — смерть же... Смерть. Аж тут щось як не виломиться з кущів... Якийсь звір, бо на людину не схоже. Боже мій! Я думала — другий ведмідь. Волохате, чорне, очі як у скаженого, — і всторч на ведмедя!.. Я думала, він голірuch... А як ведмідь навалився на нього, я ще дужче перелякалась, скочила та давай відтягати. Коли ведмідь мертвий... Одвернула трохи — а під ним хлопець — і теж мертвий... Обідраний, худий, аж чорний, і з ножиком. Ніщо не поламане, руки, ноги, голова — цілі, а мертвий...

Ну, потім ми забрали всіх — ведмежа (само прийшло до мами), мамину шкуру і тебе. Зразу думали одходити там, на Зміїній, але батько глянули, послушали (а вони тямущі!). "Е, — кажуть, — пропаде тут: гарячка. Додому мерщій, додому, бо пропаде". А вдома є чим рятувати в них.

Цілу ніч їхали-летіли... А ти маячив та кричав усяку нісенітницю та кликав матір і Наталку свою. Батько послухають: "Це, — кажуть, — наш! Наш, — кажуть. — Бо говорить по-нашому". І по конях... Ну і все. Отже, тепер все знаєш...

— Тепер розумію...

— От. І ведмежа привезли... Тобі на забавку, — закінчила глузливо.

Посадила ведмежа на ліжку і швидко збрала фотокартки.

— Стривай, — спинив Григорій. Він вибрав зісподу світлину з тигром і подав Наталці. — А це що таке?

— Як що? Це ми з к і ш к о ю, — промовила байдуже.

— А чого це ви з кішкою?

— Та піймали ж, та возили в Хабаровськ на базу здавати, там якісь диваки з газети та з кіна приходили здійсмати. Апарат такий чудний...

Дійсно, тільки тепер Григорій звернув увагу, що світлина не така, як роблять звичайні фотографі, а оте, відоме всюди фотокіно.

— Як же це вам пощастило? І чого це ти тут? Дівчина зневажливо випнула спідню губу. Пішла, зняла зі стіни ще кілька світлин і подала. Тигри... На інших по одному, а на одній аж два. В клітках. І мисливці. На

деяких і Наталка теж. То вона стоїть в гурті, то поправляє на нозі лижву, то заслонила од сонця рукою... А ось сама, — насупила брови і дивиться насмішкувато. Мисливець!

— Як же це вам пощастило? Та й карток же ви нарobili з нього!

— Як з нього?

— Та з кішки ж.

Дівчина насупилась точнісінько так, як на картці, зневажливо, і пальцем по картках недбало:

— Оце торік піймали. Це позаторік і оце... А це ще позаторік... А це давніш — це батько з Миколою та з дядьками. Микола — брат, що загинув... А оце — давні... Якби їх усіх познімав, що ще батько з дядьками та з дідом половили, то й ліпити ніде було б. Це ж тільки кішки, а рисів та росомах!.. І це не ми здіймали — ми собі здаємо на базу за умовою, — а це вже ті пани нас здіймають. Диво, бач! "Хохли" тигрів живцем ловлять! — перекривила уїдливо та зневажливо тих "панів", тих, що звать Наталку з її родом "хохлами".

— І як же ви їх ловите? Стріляєте, а тоді вже?

— Навіщо? Стріляного нікому й дурно не треба, хіба що китайцям на мило. За битого база платить одну тисячу лиш, а за живого і щоб без найменшого ганжу — 12 — 15 тисяч карбованців, та все крамом. Ми з того й живем. То який же дурень його стрілятиме, — треба живцем.

— І ото ти ловила його живцем? Таку сатану?

— А ловила.

— Тенетами б то?

— Та ні ж, руками...

— Сама?

— Ні, вчотирьох — з батьком, з Грицьком та з Миколою.

— І як?

— Піймали, як бачиш...

Григорій ніяк не міг приховати свого здивування перед неймовірним, але ж, далєбі, незаперечним фактом.

Отака-о дівчина і отакі-о діла! Що вона правду говорить, це без сумніву, але це не містилось у голові. Або ж тут кішки ці домашні, або тут люди незвичайні.

— Так як ви їх ловите?

— А от, може, поживеш тут, то побачиш. Може, батько візьмуть і тебе, то тоді я й подивлюся, який ти герой і чи не покличеш ти на поміч...

— І по хвилині журно: — Торік брат загинув на таким ділі... Микола... Орел був.

— То навіщо ж ви їх чіпаєте, хай їм чорт?

— От... Ти, я бачу, таки герой. А як же ти думав?! І як же інакше?! Тут всюди однаково чигає смерть. Навіть на печі. То ж виходь перший. "Бог не без милості, козак не без щастя", — казав наш дідусь, а ми його онуки.

Ось вона, козача кров! І ось вона — найвищий вияв не тільки жінки, а й взагалі людини його крові. Така юна й квітуча — і така сувора, гартована і гонориста. Та він думав одне, милувався нею з дивним почуттям, а язик вимовляв інше, дражнив, либонь, як звик дражнити дівчат, та й охота погомоніти з цим дивом.

— А навіщо ж так важити життям? Ви б сіяли хліб, годували свиней, курчат. Адже сіють інші.

— А сіють... А сіяти — то не ризикувати хіба? Сіють, але з одного хліба не проживеш, тож і ті, що сіють, мусять ще й промишляти. Ми ж хліба не сіємо зовсім, лише овес та гречку для коней. Хліб вродить чи ні, а звіра в нетрях повно, навіть "свиней та курчат". Ми так увесь вік промишляєм, бо так і вигідніше, та й цікавіше, та ще тепер. Але кішок оцих тільки ми ловимо. Та ще там одні. Інші бояться.

— Я думаю!..

Григорій дивився на дівчину і думав трохи не з острахом. пригадавши ведмедя: "Отак цюю красу звір розметає десь нагло..." Аж шкода було, а язик промовляв насмішкувато, як до малої:

— Десь тебе отака кішка з'їсть...

Дівчина, що до цього говорила щиро, враз насупилась, розгнівалась. Замкнула уста і так глянула — стрельнула очима. Аж шпигнула наче. Чуйна збіса, як не знати що! Її образила ця мова, як до дитини, тон зверхності. Це-бо було горде створіння. Як той дикий кінь, що ладен забити на смерть того, хто посміє доторкнутись до нього рукою.

Насупилась. Але нічого не сказала, чемність для неї така ж вроджена риса, як і краса. Мовчки взяла ведмежа і зсадила додолу. Потім зібрала світлини, а збираючи, промовила по довгій павзі, незадоволена з себе, ніби з каяттям:

— Отак... Я сьогодні набалакалась, аж язик мені спух з незвички.
Ніколи так багато не говорила...

— А чи не пора вже обідати? — почулось з другої половини хати.

— Пора! Пора, мамо!

І суворість дівчині мов вітром здмухнуло. Безтурботна, моторна
схопила картки.

— Давно пора!.. Ой час і пора... Буде мене мати бити... Приспівуючи
насмішкувато, розвішала картки на стіні і подалась на другу половину,
до хатини.

По хвилі двері широко відчинились. Тримаючи перед собою табурет з
наставленими тарілками і з незмінною червоною чарочкою, увійшла мати
й поставила табурет перед ліжком.

— Їж на здоров'я, синку!

— Спасибі, мамо...

— Богу дякуватимеш. Видужуй лиш. Ось привезуть наші солі, та
поїдете на промисел. На тій Україні такого не бува, як у нас.

Зраділе ведмежа, вхопившись зубами за пілку спідниці, сіпало її з
радісним бурчанням. Ластилось, як мала дитина, і теж просило їсти.

Бабуся його любила і мизила, як дитину.

* * *

Перед хатою цвітуть гвоздики. Насаджені дбайливою дівочою рукою, вони змагаються з пишними тубільними саранками, — червоними, жовтими, фіалковими, що розбіглися ген скрізь по схилу до річки і аж у ліс і перегукуються пишними кольорами серед безлічі інших квітів в морі яскравої зелені, буйної і соковитої. Великими суцільними масивами рожевіє плакун. А з-за хати повиходили черемхи, — повтікали з тайги і стоять, як дівчата, запишались, завітчані. Стережуть невеличкий город і пасіку — десятків зо два вуликів.

Кругом хати снують бджоли, бо кругом хати квіти. Всюди квіти, на землі і вгорі. І всюди є діло для робочих, золотих працівничок, для цих сонячних комах. І над річкою он цвітуть черемхи, видивляються в бистру воду, слухають, як бтгає вона по камінцях. Це там, унизу.

Перед хатою плай. Двір не двір — вибитий плай. Не обгороджений ніяким тином і без ніяких воріт. Бо тут усе це двір і все це господа — всі ці нетрі, що розіллялись навколо ген сизого високого пасма гір, яке обійшло здалеку хату дугою.

Стара, але дебели ще хата, рублена з доброго дерева, з різьбленим ганком і такими ж наличниками коло вікон, крита гонтом, стоїть на схилі сопки і дивиться всіма чотирма вікнами на річечку, що тече внизу, і далі — на синє бескеття Сіхоте-Аліня.

Праворуч — дебели комора з омшаником, повітка для коней, корівник, стіжок сіна, обгороджений латами, ще якісь будівлі. Ліворуч — город, теж обгороджений в одну лату. ще й глечик стирчить на ближнім стовпці. В городі картопля і соняшники, а просто над самою річечкою — якась комірчина: то лазня "по-чорному".

Оце і вся господа. І вона одна тут на великому просторі. До найближчого селища, що зветься Копитонівка і складається з кількох таких хат, понад 50 кілометрів. Григорій це вже знав, і це його тішило:

небезпека від людей була тут найменша. А ці люди, що в них він жив, навіть охороняли його.

Дома тепер були він, мати й Наталка. А батько з Грицьком як поїхали, то ось уже два тижні їздять.

Як сподівалась мати, вони мали прибути ще вчора, а як учора не було, — то, значить, сьогодні. Чекаючи їх, Григорій нікуди не ходив уже, а сидів з самого ранку на призьбі і виглядав. І хвилювався. Так, хвилювався, — як то вони поставляться до нього? Може, вже не так, як перше, коли він був хворий? Знічев'я бавився з ведмежам, спостерігав навколишній світ.

От зараз його увагою заволодів праник, підкиданий засмаглою дівочою рукою там, над річкою; він то підлітав, то падав — ляпотів по кладці завзято та лунко. І бігли луни нетрями, ударялись об бескеття і озивались — ляпотіли на кілька голосів... І виходило — ніби перепел бив десь у пшеницях на зорі. Чудно.

То Наталка прала на річці. Запнута кулинкою, орудувала на сонці над водою, як вправний спортсмен на вранішній руханці. Воркотіла якоїсь пісні, полоскала її в воді і прибивала праником до кладки. Періщила з усієї сили.

Дивна вона, ця дівчина Наталка. Григорій чомусь тепер навіть боявся її, боявся при зустрічах дивитися їй в обличчя. Вона ніби сердилася, коли він на неї витріщав очі. Не знав тепер, як до неї приступитись, як з нею поводитись. І почувався, як хлоп'як. Смішно, але ж так. Сказати б, недоторканна панна? Ні! Дурна? Ні! Горда? Ні-ні! Вона навіть не розуміла, яка вона чарівна, безперечно, не розуміла. А от така, як ота рослина дивна, що ти її торкнеш рукою, а вона аж повернеться і напустить тонюсіньких колючок у руку. І це дівчина-звіроловка, переможниця страхіть усяких! Уперше йому було на віку таке, щоб на його мову дівчина заломлювала брови. Так, як та дика коза, що боїться, щоб її не

впіймали, і не дається навіть підступити. А може, в неї така відраза до нього?

Тож найліпше зовсім не звертати уваги. Нехай собі пере. Їй-бо, ото вона періщить праником так люто, бо думає, що б'є по чиїхось, може, й по його, нескромних очах, на неї витріщених. Нехай собі пере. І нехай підпадьомкає праник. Чи то, може, не праник підпадьомкає, а то в його серці щось тьохкає, на тую дикунку дивлячись? Засміявшись з цієї химерної думки, Григорій силоміць відвертає увагу від праника, затисненого в гнучкій дівочій руці. Ген за річкою на галявину вийшли табунцем дикі кози. Так, дикі кози. П'ятірко їх. Стали, збились до купи і, піднісши високо голови, слухають: де воно і що воно ляпотить? Потім зірвались з місця і пішли вистрибом, черідкою по високих травах, мелькаючи білими плямами на крижах. Зникли в лісі. Так ніби їх і не було.

— Ти б пішов погуляв де, синку, а то, мо', спочив би ліг. Не бійсь, нудьгуєш?

Це мати. Вона вже вдесьте, либонь, виходить на ґанок глянути туди, за річку, за зелене море галявини, куди простяглась стежка, — чи не їдуть? Вона порається біля печі і так виходить з підкасаними рукавами.

Заслонившись рукою від сонця, мати аж перехиляється через лонку і вже турбується. "Довго щось. Чи не трапилось чого?"

— Наталко-о!..

— Чого-о? — озвалась дівчина в тон.

— А йди-но сюди.

— Кажіть, я й так чую... Ось доперу...

— Як ти думаєш, що з нашими?

Дівчина протягла, кепкуючи:

— Ну-у... А що з нашими? Їдуть десь.

— Бозна... Таке ж тепер настало, Господи прости!

— Їдуть, їдуть, мамо! — це Наталка весело, жартівливо, упевнено, ще й трішки кепкуючи з матері. — А не їдуть, то пішки йдуть, а коні за поводи ведуть, от і припізнились...

І сміялась безжурно. І почала лупити по тім сміху праником. Мати й собі засміялась.

— От така бач!.. Сказано — нове насіння. Ще й кепкує з дурної матері... Тільки й розради моєї, синку, — мати зійшла з ґанку і сіла поруч Григорія на призьбі. Либонь, уже скінчила поратись по господі і тепер має час. Поправивши очіпок, поклала натруджені руки на коліна і втопила очі в море зелені на долині, що її звать "паддю", туди, де втекла стежечка.

— Ну, будемо виглядати, — промовила з доброю усмішкою.

У неї така ж усмішка, як і в дочки. Яка вона була, як була молодою? Авжеж, мабуть, така, як Наталка. Атож. Недарма-бо в такому краю, забившись на кінець світу, та після всіх злигоднів, в тяжкому змаганні з цією дикою природою так збереглась, їй понад п'ятдесят років, а вона виглядає ще молодо й бадьоро. І голос у неї такий, як у дочки, тільки не такий гострий, якийсь тепліший, ближчий. Такий, як у всіх матерів там, за двадцять тисяч кілометрів звідси. Але не київський. Григорій міг посперечатись з ким завгодно, що вона полтавка з кореня, — м'яко вимовляла "л", як усі жінки на Полтавщині, щось середнє між "л" і "ль". Це така мила йому, зворушлива особливість мови полтавських жінок. Йому кортіло спитати, чи її мати або бабуся не з Зінькова часом або чи не

з Лубен. А мати тим часом дивилась за падь, посміхаючись ще й досі з доччиного жарту, з потіхи, з упевненості.

— Хороші в мене діти, синку...

А в голосі стільки гордості матерньої...

— Я весь час дякую Богові за те, що послав мені таку втіху. І в кого вони вдалися? Ні тучі, ні грому не бояться. От хоч би й ця, — посміхнулась, кажучи про Наталку, — і в кого тільки вдалася? Їй би на коні, та на полозках, та з гвинтівкою, та з собаками... І пре туди, куди й чоловік не наслідиться. Ніч, північ, чи мороз лютий, чи злива страхітна, — байдуже. Звели їй до відьми в зуби полізти — і полізе, їй би треба хлопцем родитись (знов засміялась). Аби тільки дав Бог здоров'я та щастя, а то... Це-бо страшний край, і страшне тут життя, як подумаєш. Ось був ще в мене син (посмутніла і тихенько зітхнула), Миколою звали... Царство йому небесне... Якби ти його був побачив, — що то за сокіл був! Грицько от здоровий та красний, а то ще міцніший і кращий був. А сили було — як у діда покійного, у старого Сірка колись: підкову розгинав руками граючись. І привітний, і безжурний, як оця ось... Він її вибавив і всього навчив, мабуть, і сміливості тієї.. Було, споряджаються на промисел, — я про нього турбуюся — і се, і те, і бережи себе, і будь обачний. А він сміється, було, та заспокоює: "Я вам, мамо, ведмедя живого на мотузку приведу..." І він ось їй то ведмежата, то рисята живі приносив. І велось йому добре. Сміливий та щасливий був. А от спіткало лихо. Подумаю — скрізь люди мруть, скрізь на людей чигає лихо, і на печі від долі не втечеш. Та материне серце таке вже... Твоя ж мати за тобою теж, мабуть, не абияк журиться... — Помовчала, а тоді знов: — Не журися, синку. Вір у своє щастя! А воно в тебе є. О, я хоч і стара, й дурна, але дещо знаю. У сміливих щастя завжди є.

Григорієві хотілось враз по-дитячому обійняти її і поцілувати, так, як це, напевно, зробила б Наталка. І він ледве утримався від цього. А стара з непідробним, глибоким переконанням казала далі.

— В сміливих щастя завжди є!.. От хоч би й ми. Приїхали сюди... Боже! Яка страшна і дика пуца була! І нудьга смертельна. І лихо скрізь навколо, і злигодні, і смерть... Чужа чужина... А бач, оббулися... І дивись — зажили ж як потім! І пуці здолали, і край скорили, ще й залюднили. І звикли, полюбили. А нові діти народились — це вже їхня батьківщина тут, — то такі, ніби Бог знав, де їм доведеться жити, та й вдачу їм дав таку, як треба...

Григорій слухав з великою увагою, а як стара примовкла, спитав:

— Так ви пливли кругом світу?

— А пливли ж. З Одеси сіли... В якому пак? Ага, в 1887 році, навесні... Скільки тієї води. Боже! І скільки тих країв та людей різних! Але я тобі негодна про все розповісти. То нехай дід колись. Він хоч і не говіркий, та іноді й на нього знаходить балакучка. Тоді вже тільки слухай. Він-бо старший за мене і тоді вже парубійком був, то й усе пам'ятає добре. Він тебе тут дечого навчить, а то, мабуть, ти вже занудився?

— Ні... Тут усе нове для мене і... чудне.

— Чудне?

— Так. Я от скільки днів дивлюсь на оцю хату вашу — і мені якось дивно. Всередині вона вибілена, ще й розмальована по-нашому, а зокола — вигляд сибірський або поліщуцький.

Мати засміялась:

— А так. Я сама, синку, довго не могла звикнути, не по-нашому це. Але ж це ми тільки тут так. А як жили в селі... Тепер це містечко, Києвом зветься... Так там, та й у всіх наших селах тутешніх, хати білені зокола, як на Україні. З нас за це всі тут сміялись, що от, мовляв, скільки лісу, а "хохли" хати з глини ліплять та білять. Ні, тут хати зовсім такі, як на

Україні. А не раз і кращі, бо на дощаним помості і криті здебільша цинковою бляхою. Колись, до революції, здорово жили тут наші люди. Довго борюкались із злиднями, але ж потім і жили добре. Тут край працю любить та й винагороджує її щедро. Тут рай був, а не край, як для робочого. І ліс, і золото, і риба, і земля хліб родить, і ягода всяка, і все — бери тільки. Лишень треба рук. А народ наш робочий. То ми й жили-колись! Ге, побачив би ти! І не в такій хаті. Ця хата була збудована для промислу. Мисливці наші виходили сюди на осінь та на зиму і тут отаборювались. І ми жили добре... А сім'я у нашого діда була велика... Ти такої не бачив! Понад п'ятдесят чоловіка сімейка! Синів сім мав, женив — не відділяв. Дочок заміж віддавав — на сторону не відпускав, зятів у прийми брав. Двір у нього був — не двір, "економія". Нас, невісток, було сім, а дочок було вісім, то й зятів вісім, та малих у кожного! Разом — ціла згряя, і які хочеш завбільшки, такі й є. Чоловіків та парубків — громада. Сірків куток — то ціле село. Весело жилося. Коней мав старий Сірко — він їм ліку не знав, і корів, і свиней... Та, Боже мій!.. Пасіка була вуликів з двісті... Трудилися щиро, то й мали. І те сказати — було що робити і де заробляти: хліб сіяли, промишляли звірину, ходили з хурами в Маньчжурію і в Китай, копали золото, ловили рибу, брали ягоди та кедрові горіхи, ловили звіря живцем, "пантували"... Ми хліба сірого, синку, не їли! І коли навіть недорід тут був, то ми мали борошно заграничне, японське або американське, і риж з Китаю, як золото, і крам різний... А які рушниці та всіляке начиння наші хлопці добували!.. Жили ми тут ліпше, як дома. Це була наша друга Україна, нова Україна, синку, але щасливіша. І назви наші люди подавали тут свої, сумуючи іноді за рідним краєм: Київ, Чернігівка, Полтавка, Україна, Катеринославка, Переяславка тощо. Тут, де не поїдеш, — то з Києва виїдеш, а в Чернігівку приїдеш, з Чернігівки виїдеш — в Полтавку приїдеш, в Катерино-Славку, в Переяславку... По всім Уссурі і по всьому Амуру, як дома... Але це там, де все люди наші осіли понад річками, де можна сіяти хліб. Жили! Жили ми, синку!.. Ну, а потім пішло все шкереберть... Десь прогнівили Бога. Нові часи, нові порядки. І настало таке, що люди за голови хапаються. Прийшла советська власть і все перевернула.

Перевелись люди, і звелось життя нінащо... Вже немає Сіркової держави, гай-гай... А ми плюнули на все та й перебравись сюди, щоб і не чути, і не бачити, та щоб по-своєму таки віку доживати. Це далеко. Сюди й ворон не часто залітай. По-тутешньому, то воно близько, якихось п'ятсот верстов... Але людей тут мало, і власть не так чіпляється. А раніш, як Сірко з синами почав тут промишляти, то людей тут було ще менше. Де-не-де були тільки оті косоокі, манзи та гольди, чи як їх... Та їх зовсім було мало. Отак, як гори перейдеш, — ото бачиш — синіє, Хехцир зветься, — то буде Хабаровськ. Як ми приїхали, то там, казав дід, була тільки халабуда, а тепер великий город. А як отак перейдеш гори, на Терней вийдеш або на Ольгу, бухти такі, одна й друга. Там море. Там ми вперше на цю землю стали і до Уссурі крізь нетрі пробивались. А як отак підеш кряжами та сопками — то місяць ітимеш, а з лісу не вийдеш. Нетрі, та ріки, та гори, та марі... Оце вже років з десять, як оселились ми тут зовсім. Оця річечка зветься Підхоронок і впадає в річку Хор, а той в Амур... Отам з гір починаються і течуть річки в усіх напрямках — Бікин, Іман, Мухень і ще якісь, я вже й позабувала.

Григорій слухав лагідну, спокійну мову цієї жінки, цієї матері, і було йому дивно приємно. Аж наче кров швидше пульсувала, коли слухав цю матір: така вона, як і там, на Україні, і не така. Розборкана — он яка. Скільки тієї мужності простої, скільки тієї певності, може, неусвідомленої, а звичайної, стихійної. І скільки тієї гордості волелюбної, природної, як оті могутні кряжі гір!

Тому в неї і Наталка така дика та горда.

— А за Україною ви й не скучаєте? Та ви її й не пам'ятаєте, мабуть?

— Чому ж? Пам'ятаю, але... Ти колись розкажеш, синку, як матимеш охоту, про тую Україну, як там живуть тепер. Дуже цікаво мені послухати. Я часто згадую своє дитинство і рідну землю. А надто, було, мати моя. Дуже вона тужила за рідною стороною та з того, мабуть, і померла. Все мріяла і просила, щоб її відвезли вмирати додому, на рідну землю, на кладовище до батьків. Іноді й на мене находить туга,

особливо, як згадаю матір. Але я й цю землю люблю. Тут-то зросла, тут віддалась, тут діток породила, та в цій землі чотирьох і поховала. І матір, і батька поховала тут. Ні, від цієї землі вже несила відірватись. Але й туди тягне. Як згадаю материні розмови, тієї сади вишневі, тієї степи широкі, ріки тихі, ночі ясні, зоряні і все, про що мати розповідала, та й сама бачила, хоч малою була... От я тут живу вік, а волошок тут не бачила. А там я з них, та барвінку, та з чорнобривців вінки на Купала плела. Нема їх тут. І васильків нема тут... Зберігся пучечок, з України завезений — якось нові переселенці подарували, — і пахнуть вони рідним краєм, тією Україною... Як напосядуть згадки про край той рідний, сонячний і тихий, — далєбі, журба бере, так би й полетіла туди...

Григорієві серце стискалось. Хотілось йому сказати цій матері, що немає вже того тихого краю, України тієї, ясної, сонячної. Що садки вишневі повирубунані, ріки збаламучені, степи сльозами обпоєні, і небо ясне людям потемніло... Але він мовчав. Нехай. Нехай любить її такою, якою пам'ятає. А мати снувала думку далі:

— Отак, синку. Ти ще повернешся туди, дитино. Ти тут не маєш коріння. Та й не матимеш його тут... І час не той, і ти не такий.

Григорій дивувався, чого в них таке ставлення до нього. Він же їм нічого не говорив, вони про нього нічого не знають, лиш бачать, що не місцевий. Дивно було йому і з того, що його не розпитують, хто він і як у нетрі забився. Адже він міг бути якийсь злодюга, пройда. Правда, він щось говорив, хворіючи, але хіба тому можна вірити? Проте з їхнього співчуття до нього було знати, що вони про щось догадуються. Але з природної делікатності, як це часто трапляється у простих людей, не розпитують... Це його зворушувало, і за це він був вдячний їм.

Сонечко викотилось на обідній пруг і поливало гарячим приском землю. Було щонайменше 35 ступнів спеки. Мати захопилась: пора обідати.

— Не дочекаємось ми їх сьогодні! Коли б хоч усе було гаразд.

— Їдуть, мамо! Їдуть, — раптом заалярмувала Наталка дзвінко й радісно.

Мати приклала руку до очей і стала дивитись на стежку... Григорій аж схопився. Захвилювався. Вп'явся молодим зором геть за падь, на стежку. Але там було порожньо. Де вона їх бачить? Де їдуть? Так само марно напружувала зір мати.

— Чи ти не тю? Де ти бачиш? Хто їде?

— Та наші ж їдуть, мамо! Допоможіть-но розвішати шмаття швиденько.

— Та де ти їх бачиш?

Наталка сміялася, ідучи з оберемком білля і кладучи його на колоду під черемхами:

— Ще й не бачила, а вже знаю.

— Не дурій, дочко. І таке-е... Як це ти й не бачила, а вже знаєш?

— А от поживете в лісі з моє, то навчитесь... — І зареготалась: — Ой, мамо, я думала не про те! А мати:

— Чи ти не тю?! Оттакої! Мати вік звікувала в лісі і вже умре скоро в лісі ж таки, а вона: "Поживете з моє"...

А Наталка регочеться.

— Та я, мамо, не про те... Ні, їй-бо, їдуть. А хочеться знати, звідки взяла? Сорока на хвості принесла... Заливай брехав, да-а-ле-ко, і моє вухо й почуло. І тільки. За годину. За годину, а найбільше за дві вони будуть тут...

І ніби на потвердження її слів далеко на стежці, що перевалювала аж ген через голу, осяяну сонцем сопку, виметнулась манюнька комашинка... Собака! За нею друга, третя. Пробігли трохи вперед, а потім окрутнулись і, граючи, подались назад за сопку.

Григорій дивувався. Яке треба мати вухо, щоб за дві години ходу почути крізь нетрі собачий гавкіт, та ще й упізнати, що то Заливай, а не інший який. Вража дівчина, вона таки має підставу кепкувати.

Мати махнула рукою, засміявшись, і пішла швиденько до хати.

— Мені ніколи, дочко. Нехай он Грицько допоможе.

— Ну, то видайте йому віршовку. Але ж як він увірветься та й уб'ється з черемхи? — Але це вже без сміху, а насупивши брови.

Григорій пішов у сіни, взяв довжелезну віршовку, скручену у грубий сувій і, розв'язавши кінець, підійшов до товстої й високої черемхи.

— Високо тобі? — спитав.

— За вершечок.

Григорій прив'язав кінець не за вершок, а все-таки повище, для чого підтягся на руках од гілки до гілки. Потім узяв другий кінець і озирнувся, де прив'язати.

— Куди тобі? — спитав.

— За он ту сопку, — кивнула, не глядячи, у бік синіх гір.

Григорій потяг віршовку до комори. "Вража дівчина!" Віршовка була трохи покортка, він її так потяг спересердя, що вона перервалась посередині.

— Ну... Таку віршовку — і порвав... От іще! — І не знати, чи то вона глузувала, чи здивувалась. Бо віршовка таки була ніби ж дебела. А далі вже глузливо: — Це ж ти ще не обідав!.. А що буде, як пообідаєш...

Григорій, зняковівши, зв'язав віршовку посередині, прив'язав до хлівця і, не оглядаючись, пішов собі.

— Куди ж ти тікаєш? Тобі мати наказала допомагати та й слухати старших. А проте, йди ліпше, я сама, а то ще порвеш що.

Григорій пішов до річки, зібрав на оберемок все шмаття, поскручуване в джути, і, боячись, щоб не впало що, приніс і поклав усе на колоду. Наталка навіть не глянула на нього. Байдуже собі і моторно розвішувала все на віршовці, на гіллі, на латах. Григорій подивився на неї скося, посміхнувся і пішов собі до річки на брід...

По якімсь часі загавкали радісно собаки, женучи вистрибом через воду. Налетіли з шаленим гавкотом на Наталку і мало не збили її з ніг.

Двір виповнився галасом, дівочим сміхом, криком на подурілих собак. А вони як шалені закрутили дівчину, стрибали вище голови, намагаючись лизнути її в самі губи. А особливо той красень Заливай, якутський пес...

— Мамо, покличте ж їх, або що, а то усе моє прання перепсують.

А собаки вже забачили Григорія коло води. Вони його зразу проминули були, а тепер, люто ревучи, вихором накинулись на чужого. Коли б не Наталка, то вони б його з'їли, мабуть. А так — зупинились,

качалось клубком, галасувало на нім... Здається, і він галасував... Сніг набивався в очі і в рот...

Це тривало десять секунд, але, здавалось, — це тривало вічність... Потім в раптовій тишині — злякане Наталчине обличчя і дихання над самим його лицем... Потім дружній регіт...

— Пустити! — це старий Сірко, сміючись, розпатланий спітнілий: — Пустити, а то ти його задавиш...

Уже! Страшний галасливий клубок розпався, і його витягали, затоптаного в кучугуру снігу.

Тільки тепер Григорій побачив, що він голими руками вп'явся в рудий загрибок та так і заляк... Ага, він перед тим скинув шкіряні рукавиці і кинув їх геть, щоб не заважали...

Потвора лежала майже нерухомо, лише конвульсійне здригалась, розчепірів одерев'янілі пальці. Його звільни ли з-під снігу, і секунди переляку загального перетво рилися в дружній регіт. Так його забило снігом — повно в носі, і в вухах, і геть світу білого не видно. Але все ціле, нічого не поламано і не поодкушувано. Треба бачити ці славні, хороші обличчя! Допіру лише зосереджені і суворі, а тепер такі смішливі — розкудовчені, спітнілі, замурзані і веселі. Грицько іржав, як дурний.

— А я думав, що вона тебе вже з'їла! Ха-ха-ха! Дивлюсь — нема, тільки унти стирчать із снігу.

Відсапувались. Обтрушувались. Збирали шапки, рушниці. Викопували з снігу погублені набої. А де ж дідова шапка? Та вона, пак, он...

На розметанім снігу лежала здоровенна, смугаста, кішка, зв'язана по ногах, а тоді ще обидві пари ніг докупи, шия затягнута петлею, на морді дідова шапка... Кішка здавалась неживою, лише хвіст тремтів і корчився

потихеньку, як прут на вогні... То враз вся стиналась в страшній конвульсії.

— Кінчається! — це Грицько злякано: — Дуже втягнуто!

— Нічого, — заспокоював старий, — це кішка, її не так скоро задушиш.

Потім обдивлялись пошкодження — оглядали один одного і собак. У старого Сірка була щока в крові, але то пусте — здряпнуто, і він навіть не пам'ятає де, чи як гнався, чи тут уже. Наталка набила моргулю об чийсь приклад, а може, й об чийсь лоб. Може, об Григоріїв. У Грицька все гаразд, тільки чухав нишком ззаду, — сатана мотнула наостанку, як уже була зв'язана, та так піддала ногами, що він не втримався і гепнув просто на камінь. А в Григорія усе в порядку... Що в нього боліли ребра і була розсічена всередині губа — то секрет.

А собаки лежали рядочком на снігу, повисолоплювавши язика, ніби в Спасівку. Проте з ними гірше. В Рушая розідране вуха, у Заливая здорово підірваний бік — так шкіру й злуплено смужечкою, і він старанно зализував рану, піддаючи шмат шкіри язиком. Старий витяг ножа і тут же проробив операцію — відтяв шмат геть; розумний пес тільки заскімлив і лизнув діда в руку.

— Нічого, нічого, це ще щасливо: це заросте... А з Нерпою було погано, — десь наколола око, і воно сльозилось, кривавилось. Пес жалібно дивився на людей.

Старий оглянув, похитав головою...

— Ну, нічого... Може, пройде... От біда... Ну, та на війні не без убитих.... Може, й заживе...

Після оглядин старий Сірко підійшов до вже майже нерухомої кішки і розпустив петлю на шиї. Радісно бурчав:

— Оце фарт! Хтось серед нас щасливий!.. Потім знайшов свою коляду і просунув кішці межі зв'язаними ногами. А тоді взявся майструвати клітку.

Поки старий майстрував клітку, зв'язуючі її з товстих брусків, невелику, тісну, але дебелу, — хлопці з Наталкою позбирали лижви, розпалили ватру, почали готувати їсти. Тільки тепер вони почули, які вони голодні.

— Хлопці! — гукнув Сірко, поглядаючи навколо. — Та це ж пак Собор! Диви!

Дійсно. Скелі, до яких собаки приперли кішку, були старому добре знаки. Звались вони в мисливців Собором, бо нагадували зруйновану церкву. Стояли окремо, як будівля, поруйновані, вивітрені морозами, вітрами й часом. Поміж скелями були печери. Це стародавня резиденція великих хижаків.

— А катніть он туди, — махнув дід сокирою. Григорій і Грицько стали на лижви і пішли в доказаному напрямку.

Скоро вони натрапили на місце, де були виполохані обидві кішки, — здивувались, підійшовши зовсім з іншого боку на те місце, де вранці відбувався початок баталії. А через хвилину — знайшли забиту кішку. Здоровенна самиця, грізний екземпляр старого уссурійського тигра, лежала на розкопирсаному снігу, задубівши. Сніг кругом був забризканий кров'ю. А на розкритих губах її замерзла кривава піна. Смертельно поранена першим же пострілом у груди, вона була потім продірявлена ще чотири рази. Останній раз, очевидно, в голову.

Хлопці подивувались з такого страхіття. (Власне, дивувався Григорій, Грицько вже звик, бачив). Потім зв'язали їй передні ноги, ще й примотали мотузку за голову.

Тоді запряглися і так поцупили вдвох.

— Шкіра ж пропаде! Це ж яка шкіра! — сказав Григорій.

— Дурниця! — це Грицько, скептично. — Ця шкіра коштує рівно в п'ятдесят раз дешевше, ніж ота маленька соболина. Поганяй!

І поцупили. Кішка пливла по чириму досить легко.

— Ова! А то чому ж так дешево? А я думав...

— А хтозна-чого. Ми її з убитого тигра і не знімаємо ніколи, а здаємо так, гамузом, з тушею і з тельбухами. База приймає цілком і платить за вбиту, за найбільшу, всього лише тисячу карбованців. Биту кішку продають так цілком десь у Китай, з кишками і з печінками.

Ось так і притягли мертву до живої. Зорієнтувались, виходило, що вони десь крутились (та ще й як крутили) — і до того місця прийшли. Бач, піймали живу майже там, де почали ганяти.

Клітка була вже готова. Вміло зв'язана з грубих, дебелих глиць, вона була довга, метрів на три, але низька і тісна. Верх у ній був відкритий.

Тимчасом зв'язана кішка помалу очунювала. Старий поглядав на неї і поспішав. Ось клітка готова зовсім.

— Ану, беріть, дітки!

Гуртом взяли за коляку, просунену межі ногами, підаяли кішку і поклали її в клітку згори. Старий наклав заготовлені, глибоко позасікані на кінцях дрючки, позабивав кілки, попробував, — добре. А тоді висмикнув коляку з-межі ніг. Слава Богу!

— А тепер снідати, обідати, полуднувати й вечеряти... Смеркало. Назад рушати пізно. Тут і ночували... Коло скель було затишно. Розгребли сніг, розклали ще одно велике вогнище, — було тепло, спалося міцніше, ліпше, аніж на печі.

Звечора, наївшись і напившись, ще довгенько лежали кого вогню, гомоніли про се про те. На старого Сірка трохи напала балакучка, як часто після доброї вдачі, він був у доброму гуморі. Згадував, розповідав, а то й філософствував.

— Бач, — це старий роздумливо, капирсаючи паличкою жаринки. — Як на світі все розумно зроблено. Га! Оці ось кішка, приміром, — вона виплоджує тільки по одному, та й то не кожен рік, бо якби вона плодилась так, як миші чи пацюки, то тигри б увесь світ давно поїли. І от уже ведеться — що більший звір, то менше плодить, що менший звір, то більше плодить. Чого так багато мишей плодиться? Та того, що їх усяке їсть — і тхір, і колонок, і куниця, і горностаї, і сова, і лисиця — всі живляться ними. Отже, щоб мишачий рід не перевівся, треба, щоб вони швидко і багато плодилися. А вже ведмідь або й оця кішка — їх жоден звір не з'їсть. Навпаки. Їм самим треба багато харчу, того вони так помалу й плодяться.

О, старий дідуган стільки надивився за життя, стільки думав над усім і розумів навіть, чим що дише, що міг би консультувати багатьох вчених і професорів з цих питань. Бувши в доброму гуморі, старий розгомонівся і довго ще розважав молодь оповіданнями про свої пригоди.

— І скажи, одне одного держиться, як воша кожуха. Хочеш знайти колонка, — шукай мишу, хочеш знайти вовка, шукай козу, хочеш кішку

цю знайти, шукай вепрів; бач, це пастух, а то козолуп, а той мишопруд — всі спеціалісти, інженери...

Іноді коло ватри вибухав дружній регіт, особливо, як дід оповідав про людей, про зустрічі с громадянами, про спостереження над ними і робив несподівані висновки.

Уранці вони рушили до покинутої ще вчора домівки, до намету. На чотири пари лижв, мистецьки зв'язаних і налаштованих так, як сани, поставили клітку з живою кішкою. Мертву ж поцупили так, самоходом.

Так і допхались до намету в обідню пору.

Але тут сталась дрібниця. Тільки така, що катастрофічне виросла в велику подію і нагло поклала кінець мисливській епопеї. Поклала всьому край. Сталось все це швидко, непередбачене і безповоротно. Так, як це буває при наглій пожежі, при землетрусі, при всіх стихійних зламах, що кладуть край там, де його найменше сподіваються і бажають.

Намет стояв цілий-цілісінський і чекав господарів. А коли підійшли — здивувалися. Навет цілий і порожній. але хтось був. Хтось ночував. Унизу, на льоду, либонь, стояли коні — натрушено сіна і кінський послід. Коло намету походжено. В наметі ночовано. Випито весь спирт з бляшанки, ще й узято одну баклажку.

— А де ж соболь?! — кинулась Наталка.

— Та там же ж я чіпляв...

— Нема!.. І однієї сокири нема, що тут лишали.

Старий насупився.

— Хтось нетутешній, — буркнув крізь зуби. — Іч, іроди! Двоє, видать, були. Не тайгові, — тайгові не порушать закону.

Пішли всі на лід, розглядаючи сліди — куди рушили і коли рушили. Недавно рушили і вниз по Дуабіхе до Іману.

А Григорій розглядався біля шатра. На снігу недопалок — мундштук дорогої цигарки "Золота марка"...

Григорієві серце чомусь нагло затіпалось. Такі цигарки завжди курила одна людина... Він мовчки, поки всі були на льоду, швиденько визволив свої лижви з-під клітки, став на них і, нікому не сказавши, подався... На ходу заклав обойму в гвинтівку. Щез. Подався швидко через нетрі навскіс, зрізаючи величезну дугу, що її тут робила Дуабіхе.

Григорій знав, як тут, угорі, тече ця річка, петляючи межі крижами. Коли йти навпростець, то можна випередити навіть експрес, коли б він йшов річкою. І як би швидко він не йшов, все одно не міг би перший проскочити. Коли б тільки не помилитися в часі! Але зі слідів коло намету видно було, що гості від'їхали всього півгодини, найбільше годину перед тим. Григорій гнав, як вчора за тигром.

По якімсь часі шаленого ходу нарешті вискочив з розгону на річку, на лід, — нема. Послухав — не чути. Лише десь далеко стрельнуло. На льоду, певніше на снігу Грпцько помітив кінські кізьяки. Недавні... Проїхали. Тільки що. Далі Даубіхе звертала понад становиком направо. Там уже Іман. Сизий становик робив велетенську дугу. Григорій націлився на середину тої дуги і погнав навпростець... Виломившись з тріском крізь верболіз, аж присівши на лижвах, шугнув з крутого берега і зі шкварчанням вилетів насеред річки, круто завернув... Ось! Миттю зірвав гвинтівку з шиї...

З-за повороту мчала паровиця. Вітер дув Григорієві в спину. Ще зовсім недавно він тягав і мертвого, і живого тигра, — на нім поналипали

шерстинки, на унтах і на руках були плями крові тигрячої... Він пішов назустріч, стискаючи гвинтівку. На санях було дві постаті, завинуті в дохи по самі вуха. Вмить відкинули дохи, — замаячили будьонівка і єжовський кашкет, руки вхопились за зброю.

Тут коні захропли, затанцювали і враз мотнули, як навіжені, вбік — вхопили тигрячий дух. Ага!.. Кошівка (такі сани) перекинулась, і обидві постаті випали в сніг.

Григорій вп'явся в них очима. Не бачив, як повз нього, божевільне, обминаючи його стороною, мчали коні, б'ючи голоблі та сани, що летіли за ними льотом, перекидались, деренчали...

Одна постать схопилась і хотіла кинутись упоперек до лісу. Другий шалено, хапливо вибивав сніг з цівки гвинтівки, а далі шарпнув за кобуру пістоля.

— Стій!! — гукнув Григорій. — Зброю геть! Руки вгору! Три ступні вбік! Так стояти!..

Стоять... Григорій підійшов. І нагло... Серце закалатало йому безумно, шалено. А очі вп'ялись в того, що в кашкеті... І він зареготався страшним, жаским і... радісним реготом.

— Медвин?!

Боже мій! Мить. Мить подиву. Мить буйної радості. Є, є Бог на небі! Ось він. Ось той, з ким їх і Бог не розсудить.

А Медвин — бравий герой і грізний суддя та володар душ людців і плюгавий злодюжка, порушник закону нетрів, — стояв і тіпався... Так, тіпався. Губа йому тіпалась, а очі... очі гидкого, сопливого боягуза. Три шпали на ковнірі — як мазки крові.

— Великий начальник?! Так... Поздоровляю...

Другий тихенько відступав назад, непомітно; з однією шпалою — якийсь начрайону. "Чорт його припарував, дурака", — подумав Григорій, а вголос промовив:

— Так... Ну, все, таваріщ следователь! Все. — І важко задихав: — Кінчаю слідство... — І підніс голос, повільно, грізно:

— Тут... я тобі... й рев, тут я тобі й трибунал! — Підкинув гвинтівку і вистрелив. Аж тому з голови пихнуло.

Другий кинувся упоперек, до лісу. Григорій дивився йому услід, слухав, як у грудях стукає серце, напоєне помстою... Тут утікач обернувся і вистрелив з пістоля. Уже майже видряпався на урвище до лісу. Куля тьохнула десь у сніг.

— Хіба так стріляють? — промовив Григорій задумливо. Пересмикнув закривку і стрельнув.

Постать підкинула руки, майнула ними в повітрі й покотилася з урвища.

Мить Григорій стояв нерухомо. Думки летіли вихором... Так. Все. А тепер — в Маньчжурію, в Китай, в Японію. до чорта в зуби. От. Все відтяв за одним разом — і ворогів і друзів, і спокій — все...

Стривай! За мої вчинки відповідати ж ніхто не мусить. Подивився на чисту пелену снігу, а тоді написав пальцем великими літерами:

"Судив і присуд виконав я — Григорій Многогрішний. А за що — цей пес сам знає".

Ще й розписався.

— Так... Куди ж тії бідолашні коні побігли? Загинуть... Шкода... Ну, добре. — Хвилинку постояв. Зітхнув. Потім махнув рукою, почепив гвинтівку на шию і повернувся...

На нього дивилась пара очей. Наталка!

— Що ти зробив?

Григорій взяв її за руку і потяг геть за собою. Вона не опиралась — покірно йшла поруч, лише відчував, як її рука тремтіла.

А в неї рука тремтіла не з переляку, ні.

— Що ти зробив?

— Слухай, Наталко! Те, що я зробив, — те я мусив зробити. Розумієш? Я вбив одного дракона... Ти цього не бачила! Не бачила! Розумієш? Не бачила! А вже, як я буду далеко звідси, — тоді ти про все розкажеш своїм...

Дівчина дивилась на нього, і в неї затремтіли губи.

Прошепотіла здивовано, розгублено:

— Куди ж ти?..

— Стривай. Твій вінчестер зареєстрований?

— Ні.

— Гаразд. Чудесно. Дай мені твій вінчестер. На тобі цю гвинтівку. Вона теж не реєстрована, але... хай батько допильнує...

— Але стривай... Ну, добре. Ти зробив, як вважав за потрібне, добре, тобі видніше, але куди ти?! Куди ти підеш?

Боже мій! Скільки сказано в одному тоні! Все, про що мовчала місяцями. Григорієві аж горло стисло. А дівчина благала:

— У нас же цілком безпечно... у нас... Та можна ж іще далі зайти в нетрі...

Григорій взяв її за руку і стис. Міцно-міцно. Вона не віднімала своєї руки.

— Дурна, ти дівчинко. Ти не знаєш, що то за один. За тиждень тут всі нетрі поставлять догори ногами — шукатимуть... Це великий собака. Але Бог є на небі! Є! Цей пес відбивав мені печінки, ламав кості, розчавлював мою молодість і намагався подряпати серце, якби дістав. Так довгих-довгих два роки він мене мучив. А потім спровадив до божевільні. І все за те, що я любив свою батьківщину.

І я ще тоді поклявся іменем матері моєї, що відірву йому голову. Я втік з божевільні... Потім мене знову піймали і знову мучили такі, як він, — його помічники... А потім присудили до двадцяти п'яти років каторги. Двадцять п'ять років! А я всіх маю двадцять п'ять. І все тільки за те, що я любив свій нещасний край і народ...

Я поклявся, що буду їх вбивати, як скажених собак.

І я втік з ешелону. Вони мене везли з України на каторгу, на повільну смерть, і берегли, як пси. А я втік. Вистрибнув на ходу з скаженого поїзда, — стрибнув у ніч, у смерть, на щастя.

І я мав щастя... Я потрапив до вас, я мав щастя. Сміливі завжди мають щастя, як казала твоя мати... Обійми її міцно за мене і поцілуй її за мене... сестро.

Наталка враз нагло припала до нього і вибухнула буйним плачем. Безпорадно, по-дитячому. Ясно — це розставання. Це навіки. Боже мій! І поцілувала... Ой, як шалено! Все вклала в цей поцілунок, всю душу.

А тоді враз відірвалась, зціпила зуби, хутко-хутко відстебнула набійницю, повну набоїв до вінчестера, ткнула в руки.

— Візьми!

Мовчки взяла його патронташ.

Повернулась і пішла. Хутко-хутко... Зупинилась... Завагалась... Пішла... Зникла...

А за хвильку з хащів почувся її голос, суворий, але з зле прихованими слізьми:

— Ітимеш оцією річечкою. Дійдеш до заїмки — візьмеш коня, харчі... сірники... Батько нічого не скажуть, я їм поясню, як приїдемо... Ітимеш далі розпадками на захід... На Уссурі. Й на Маньчжурію...

За слізьми не договорила — подалась. Все.

Бідолашна... Горда... Дика... Наївна і... надзвичайна Наталка...

І десь зринула в пам'яті і бриніла в вухах пісня, як кров у висках, бриніла боляче і чітко:

"...Цілувалися ми із тобою один раз"...

Ху-у! Серце Григорієве ніби хто поклав у жорстокі лещата. Він стояв, зціпивши зуби до хруску, щоб не ревнути дико, нестямно. А по щоці повзла помалу сльоза. Вирвалась-таки! Так, як вирвався він колись із скаженого поїзда.

Згори почав падати густий лапатий сніг. Засипав сліди. Засипав усе...

І сідали рядочком сніжинки, як білі голуби, на сталеву сизу цівку вінчестера.

Розділ дванадцятий

НАВЗАВОДИ З ЩАСТЯМ

До Хабаровська з заходу кордон іде по Амуру. Від Хабаровська на південь по Уссурі. Найліпше кордон перейти десь в Біробіджані, там найбільші нетрі, найвужчий Амур і гори обабіч — Великий Хінган. Це Григорій знав. Він це вивчив досконало і давно вже, щоб бути зорієнтованим на випадок чого. А тепер той момент настав. Але ж...

Ні. Йому несила так піти геть. Він мусить піти туди, глянути, побачити. Восанне ж. Побачити батька, побачити матір. Це, може, єдині рідні, може, на цілому світі.

Попрощатись. Стати навколішки і хай благословлять у далеку путь — у темне, страшне невідоме... Може, в смерть.

Три дні він ішов снігами і боровся сам із собою. І не міг перемогти бажання піти, глянути. Він мусить. Спустився становиками і вийшов на річку. Зайшов на заїмку — постояв біля коней, що стояли біля стіжка сіна і, зачувши його, радісно заіржали. Він погладив свого буланого, по-господарському обдивився усе — все гаразд. Мисливці ще не приїжджали, але мали приїхати. Коня він не зважився взяти, лише взяв харчі, сірники, пляшку з спиртом і жменю набоїв. Інокентія Петровича не

було вдома, і Григорій був задоволений з того. Взяв що треба і пішов далі. Це було позавчора. А вчора він провалився в наледь і мусив сушитися. Сушився всю ніч і думав усе про одно, все про те саме. Ще вчора вранці з перевалу він бачив, як унизу річкою їхала процесія. "Наші", — мелькнуло в голові. Так, він упізнав їх. Хотілось скрикнути і побігти до них, але утримався. Зітхнув лише.

А процесія посувалася униз по льоду. Коні встяж тягнуть на довгих полозках клітку з тигром і всі речі. Позаду ідуть двоє, а спереду одно лиш на лижвах. Коло нього крутиться собака, то забігає наперед, то, повернувшись, кидається назустріч... Заливайків голос перекочується по горах, дзвінкий і докірливий — на нього не зважають... Серце Григорієві стиснулось. То ж Наталка! То ж Наталка. Простує вперед уперто, похилившись проти вітру. Уявив, як вона уперто заломила брови, і так стало на серці... Ні, цього не скажеш, як то буває на серці, коли воно нагло обіллється кров'ю.

Процесія зникла за тим велетенським крижаним водоспадом, що вилискував на сонці. Могутній гірський бог десь махнув чарівною паличкою і заморозив велетня, розмалював його в усі барви веселки, оправив у скляний прозорий панцер — і він стоїть, мерехтить холодно.

Григорій ще довго стояв, дослухаючись до Заливаєвого голосу. Процесія зникла. Потім і голос той десь завмер, а він стояв.

Тоді сапнув морозного повітря, насупився, підв'язав міцніше лижви і пішов нехотя снігами глибокими, становиками крутими.

Це було вчора. Всю ніч він лежав біля вогнища на снігу і думав свою бурлацьку думу. Зазирає у минуле — тяжко. Заглядає у майбутнє — темне. Зціплював зуби — нехай! Багато випало на його плечі. Але ж він живий, чорт забери! Подивимось ще... Спав сторожко, як дикий тур.

Так він ішов три дні і дійшов сюди, на стару пасіку. Що далі ішов, то все повільніше, а дійшовши сюди, до цієї пасіки Сіркової — зупинився. Далі несила. Ой, несила далі — це вже покинути останню рідну хату та й назавжди... Тут він отаборився і оце борючись воював сам з собою:

Піти? Чи не піти? Ні, не треба! Але ж як він піде геть, не попрощавшись з цими людьми?.. Але ж як стане перед нею і не пожаліє її серця?.. Ліпше було б розбитися ще тоді, з поїзда стрибавши!

І він рішуче збирався, то знову сідав у холодній халупі і сидів, важко підперши голову. Було його й по тюрмах, і по божевільнях, і де тільки його не було, але ніде він не тратив голови. Ба, ніде ж йому і не траплялося такого. Потім він напалив у халупі і міцно заснув. Пірнув у сон, як у визволення. Нехай.

Як він довго спав — хтозна, — чи години, чи дві, чи, може, кілька днів, — хтозна. Але враз схопився — йому приснився дивний і страшний сон. Йому приснилась мати... Мати на побаченні перед розстрілом. Рідна мати... Бідна, бідна мати!.. Він прощався з нею і гірко плакав...

А коли схопився зі сну — сльози теклі по щоках.

Швидко перевзув унти, підперезався набійницею, перекинув вінчестер за спину і, ставши на лижви, пішов швидко у ніч.

* * *

Ще було темно, ще тільки благословилося на світ, а в Сірковій хаті уже горів вогонь.

Почувши шерех здалеку, собаки забрехали. Григорій тихо свиснув, і собаки вмить опинилися біля нього, кидались під ноги, радісно лашчилися. Нюхали вінчестер і дуріли з радощів.

На сніг лягла смуга світла. Рано повставали Сірки, як і завжди. А може, і не лягали, може, по скоїлось. Ні, так, як і завжди. Мабуть, до міста збираються.

Старий Сірко, похиливши голову, сидів насуплений на лежанці, одягнений, і ніби роздумував, що його одягати ще — чи доху, чи козляк, сідлати гнідого чи буланого.

Наталка, така ж насуплена, як і батько, заломивши брови, стиснувши уста, шила унти... Ізюбрині, лапчаті... Гаптувала їх білими пушинками... Суворя, трохи зблідла, схиляла голівку то вліво, то вправо — дивлячись на роботу, а думка десь, не тут.

Грицько сидів біля груби і морочився з калибом — відливав картеч, козюлювати збирався; робота щось кепсько йшла.

Мати біля затопленої печі перебирала мерзлі брусниці. — розглядала їх, як крапельки крові чи як намисто на долоні.

В хаті була мовчанка гнітюча. Чи то сон недоспаний напосідав, чи то сумно, чи то тужно, як по якійсь утраті, як після похорон. Та сама гнітюча мовчанка, що запанувала серед них зразу, ще в дорозі, після того, як Наталка в кількох словах розповіла, що сама бачила, що від Григорія почула, та про його намір. Аж приїхали додому, вона, заплакавши, поцілувала матір.

Грицько гнівався на побратима, що той зник і знехтував його приятню, дружбою, — зник, навіть не попрощавшись. Його молоде серце закипіло після сестриної розповіді. Боже! А він і гадки не мав! Зразу був хотів вертати на розшук та збагнув, що це ні до чого, пізно, — і мовчав. Мовчанка — це єдине, що лишилось в ім'я дружби. Так і Наталка, і батько. Наче змовились.

Треба було їхати до міста на базу — відвозити здобич, але старий не квапився. Десь там піймана кішка чекає у клітці, поклавши лапи і гордо піднісши голову, — нерухомо та відчужено дивиться просто себе вогкими великими очима. Не бере їжі. Третій день не бере... Та вона п'ять днів не братиме, але не згине. То горда і живуча тварина... І старому думки химерно блукали межі гордою твариною та...

Раптом в сінях зашелестіло. Клацнула клямка... В розчинені двері увірвалась хмара морозу. Густа та біла... І перетворилася в людину. Так чаклюють шамани в гольдів, пускаючи клубками дим. Але такого чуда не втнуть! Зачинивши двері, біля порога стояв Григорій.

Вінчестер через плече, в снігу і крижинах попід руки, унти і ремузи обмерзли, — десь брів по наледі, — набійниці навхрест на грудях, а груди розстебнуті, спітнілі... Завмер нерухомо. Блідий, трохи схудлий, засмалений вітрами, стояв і ніяково, по-дитячому посміхався.

— Не сподівались? — вимовив хрипко. Брусниці посипались і покотились-покотились по підлозі, заторохтіли, як намисто.

— Ох, Боже мій!.. — скрикнула мати і, простягнувши руки, ступила до дверей. — Ой, сину! О, дитино бідная!.. — І материнські сльози покотились, як тії брусниці розсипані: — Ой, що ж бо ти наробив, соколе нещасливий!?

"Так, як у тім божевільнім сні на пасіці", — майнуло в голові. І, не розуміючи, що робить, скорившись невидимій силі, Григорій стяг шапку і опустився на коліна... Та зміг видушити тільки одне, жалке слово:

— Мамо...

А на закам'янілому обличчі, на щелепах набрякли жили від надмірної напруги.

— Ой, синку, синку!..

І ще буйніше котилися сльози у матері; вона за сльозами його не бачила, простягаючи руки, щоб підвести: — Бог... Бог тобі простить, дитино... Бог тобі суддя, та й мати Божая. — І витирала буйні сльози, а вони, неслухняні, лилися далі. — І нащо ж ти так?..

— Ну-ну, стара... — закректав старий Сірко вдоволено. — Козакові — козацьке діло!

Як Григорій увійшов, він встав назустріч і стояв так. Григорій звівся, допитливо дивлячись старому в очі. А старий заховав їх під волохаті брови, і вони так посміхалися самі собі під бровами нахмуреними. Стояли так один проти одного. Стояли так, як той Тарас Бульба з Андрієм, тільки це не Андрій, — це Григорій, і голова в нього не схилена погноблено, а гордо піднесена; лише блідий, але напропале затятий. Старий покрутив головою загадково. Либонь задоволене:

— А я й знав, що ти прийдеш, сину, аге ж... Ну, ось... Запанувала мовчанка. А Наталка... Боже мій! Впустивши оторочки і голку, вона стояла край столу, смертельно бліда, не пустила й пари з уст. Якби хто знав, що з нею діялось! Аж помертвіла. Бідолашна дівчина! Припала очима до гостя. Аж Грицько — брат її — подивився на неї, потім на Григорія і відвернувся. Він знав сестру і вгадав, що то значить.

— Так. Я прийшов... (павза) Мені треба поспішати... Я прийшов попрощатись з вами усіма... Простіть, коли чим завинив, може, вже не побачимось (і посміхнувся), хіба на тім світі... — Обвів усіх очима і зустрівся з Наталчиними.

Дівчина спалахнула. Прочитала в його очах те, що було в його серці. Почервоніла до сліз, та помалу кров відплинула з обличчя, і вона ще більше зблідла. Чула, як крізь завірюху:

— Я мушу поспішати... Простіть і побажайте мені, як бажаю я вам...

Рвучко ступнула, потім враз повернулася і вийшла геть, либонь, до хатини...

— Бог простить, синку, — це мати, витираючи сльози. — Прости ж і ти нас, коли що...

— Щастя тобі Боже, синку! — це батько урочисто. — Шкода, та що ж... Стара, збери на дорогу щось. Не барись, синку, бо скоро світатиме. А ти дорогу знаєш?

— Та знаю... — це Григорій. — Я весь час вивчав. Думаю на весну, та от...

— Будь же обережний. А в Маньчжурії — в Харбіні та в Сахаліні є наша рідня. Та ти ж, пак, знаєш.

Григорій кивнув головою.

— Спасибі. Гарзд.

— Ну, сядьмо, щоб іще зійтись колись...

І за стародавнім звичаєм вони урочисто сіли. Григорій примостився край лави. Сиділи хвилину мовчки... Потім, як на знак якийсь, звелись. Попрощались.

Мати, плачучи, тикала Григорієві до рук набитий рюкзак. Батько застібав корячкуватими пальцями гудзик йому на грудях.

— Бувай же здоров, синку! Патронів досить? Добре... Тут увійшла Наталка. Пристібаючи на ходу діловито набійницю, вона увійшла

виряджена, як на полювання. Брови рішуче зсунені, вуста стиснені. Бліда, як смерть, але спокійна. Стала посеред хати біля Григорія.

— Куди ж це ти, дочко?! — сплеснула мати руками. А батько примружив очі вражено. Наталка ж стала проти Григорія з непокритою головою і мить дивилася йому в вічі з мукою, запитанням... Мить коротку і мить безконечну... І знайшла там відповідь, — у тім погляді — в тій мішанині з любові, жалю і розгубленості від свідомості про нездійсненість щастя. Потім взяла його за руку, відчуваючи, як на ній товчеться жилка — товчеться кров, пориваючись до неї, — опустила навколішки перед враженими батьками...

— Ой, Боже мій! — тільки й змогла промовити мати. А Наталка дивилась на них мерехтливими очима, запаленими іскринками сліз та безповоротною рішучістю:

— Як уб'ють мене — то я не вернусь. А як судилось мені щастя... то нехай же я буду, мамо, щаслива! І ви, тату!.. Благословіть!..

Пауза, гнітюча пауза збентеження. Очі Наталці замерехтіли слізьми, а брови рішуче заломались:

— За свої вчинки відповідатиму я... перед людьми і перед Богом. Ні, перед Богом і перед вами...

Батько суворо, допитливо дивився на Григорія, а той аж шарпнувся був, та Наталка перехопила його рух:

— Григорій не має права говорити! Я знаю, що він скаже! Але він збреше! Він зрадить сам себе ради вас. — І, заломивші руки: — Я мовчала довгі місяці, як камінь. Я змагалась із собою... Я не знала, а сьогодні я бачу, тепер я бачу, що я загину. То ж ваша кров у мені. Ви ж знаєте, що я ваша дочка... Не губіть же мене!

Мовчанка. А Наталка благала:

— Тату! Нехай я буду щасливою! Може ж, я буду щасливою!.. — І враз рішуче, з докором, хоч і крізь сльози: — Я не переступила вашої волі, в мене ваше серце, ви його мені дали таке, — то й хай же Бог буде суддею.

Старий Сірко бачив, що нічого не вдієш. О, то Сіркова кров заговорила! Начувайся! І він слухав дочку і дивився на Григорія з-під волохатих брів: "Обоє рябоє". І посміхнувся схованим оком під насупленою бровою.

"То хай же Бог буде суддею..." І уже була б звелась, але тут Григорій, бачачи, до чого може дійти, мовчки опустився на коліна поруч, тяжко похиливши голову, як під сокиру; бачив, що дівчина може переступити батьківське слово заради нього.

— Отак-то, стара... — це батько.

А Наталка, ухопивши нотку в його голосі, пожвавіла.

— Як загину — що ж, Микола ж он загинув... А як загине він — то хоч знатиму, де він лежатиме, та й тоді повернуся до вас. Але нехай ми будем щасливі, тату! Мамо! Смерті ж і конем не об'їдеш. Он Микола...

Тут мати не витримала і крізь сльози:

— Чого ж ти мовчиш, батьку?!.. Твоє ж насіння! Але не було в тім докору, лише розгубленість і далебі... співчуття. Так, співчуття. Вона дійшла серцем того, що старий доходив розумом.

Сірко почухав голову і зітхнув важко:

— Такі часи, бач... Таке життя... Ну, що ж...

Матері тільки цього було й треба. Вмить витерши сльози, вона хутенько зняла ікону — ще своє благословення — і, намагаючись бути веселою (щоб була ж дочка щаслива), благословила, а тоді віддала старому і стала коло нього.

— Нічого, стара! Бог не без милості, козак не без щастя... Та й часи такі... Нехай же шляхи вам будуть рівні, люди привітні і щастя довіку, — щоб ні сили темнії, ні око злеє, ні куля ворожа... От... Та й не баріться, діти!

Наталка квапилась. Шалено обіймала батька та матір. І потішала. І гомоніла збираючись:

— Не журіться... Та я ж усі шляхи і доріжки знаю... А там же тітка і родичів скільки... Боже... Ми візьмемо Заливайка, і він принесе вам вістку, як уже будемо в безпеці...

І цілувала батьків і брата, щаслива і радісна.

— І все буде добре, ось побачите. Ми тоді покличемо вас на весілля.

Батько хитав головою, дивлячись на дочку:

— Сіркова кров.

— Дай Боже, дай Боже, — це мати, підступивши. — На ось ліпше оце, божевільна ти... — І висипала їй з пригорщі в пригорщу дрібнички — дукачі стародавні, обручки, сережки золоті. Потім зняла з себе золотий хрест і наділа дочці на шию. — Може, здасться, дитино...

Надворі швидко сіріло. Грицько збирався провждати, але Наталка заступила дорогу, обхопила руками за шию і, дивлячись в очі, ніжно, але заперечно:

— Твій побратим — нехай мені, і я відповідаю за нього головою. Так? А мати й батько — тобі, і ти відповідаєш за них головою. Так? Дай же слово, що ти берегтимеш їх. І одружившись, будеш коло них. Ну ж... — І, тільки діставши слово, поцілувала й пустила.

Ще не розвиднилось гаразд, як з Сіркової заїмки в мороз, що стояв туманом, вийшли і попливли помалу по снігу двоє озброєних, на лижвах, з рюкзаками за плечима, а за ними великий якутський пес. Перейшли падь і пірнули в нетрі.

* * *

Однієї ночі на Н-ській заставі на Маньчжурськім кордоні, біля станиці Пашкове, там, де Амур, стиснений обабіч горами і нетрями, лежить чистою, але досить вузькою смугою, — зчинилась тривога.

На великім відтинку почалася стрілянина. Почалась вона з далекої пожежі і кількох вибухів там. Потім вибухла в самім Пашковім, а далі розійшлась обабіч на яких десять кілометрів... Ніби тривав бій межі всією Японією і СРСР. Але то всього лиш — ловили порушників, що десь із боєм переходили недоторканий кордон "соціалістическово Отечества". Невідомо тільки, в який бік переходили — ніч була дуже темна, нетрі густі, а варта надто знаменита, хто йде, куди йде і де проломлює "границю на замку". Метушня зчинилась надзвичайна.

А "диверсанти" були сміливі і досвідчені, ні, одчайдушні — вони насмілились перейти кордон там, де того найменше сподівались — в самісінькім Пашковім, що приліпилось на березі Амуру. Там, де дороги топтані і сліду не видно, там, де Амур вкритий високими та крутими торосами. Для цього їм треба було перейти через село, що маячіло

обідраними дахами та голими кроквами, — колишню козачу станицю, а тепер розкуркулену і перетворену в прикордонний колгосп. Це була крайня точка Біробіджану. Давні мешканці-козаки або "гурани" — повтікали в Маньчжурію, а тут жили тепер бердичівські, тульські та орловські "патріоти родини". У всякім разі диверсанти про це знали, і зважились перейти попри самісіньку будівлю прикордонного пункту. Але перед тим зробили досконало продуману диверсію.

За порядком все відбулося, власне, так:

Ще не смеркло, як двоє на лижвах і з ними великий пес, обережно крадучись, вийшли на схил далекої сопки і стояли там, вивчаючи пильно околицю.

Далеко на березі Амуру бовваніло Пашкове, заметене снігом. Цілий берег Амуру був досить низинний з поодинокими сопками, вкритий гайками та сухою травою й бур'янищами. Лише на півдні низину перетинало високе пасмо сопок, вкритих чагарником. Пасмо підходило аж до Пашкова. Там попри пасмо йшла дорога на Пашкове.

Правий, маньчжурський берег Амуру був високий, гористий. Сині кряжі Великого Хінгану підпирали небо.

Великий Хінган справа і пасмо сопок зліва стиснули Амур, утворивши вузьке горло.

— Там!.. — махнув Григорій рукою.

Потім вони знайшли велику, заметену снігом копицю старого, бозна-коли і ким нагребеного сіна, наносили туди ще хмизу і кілька оберемків сухого бур'яну. А далі — Григорій знайшов два шматки товстої бревняки, побуравив у них шомполом по кілька дірок і загнав у кожну з них по набоеві, разом з гільзою і з усім, і поклав ті бревеняки в сіно. Проробивши все це, насмикав з ватянки жмут вати, всередину його заклав пачку

пороху, завинену в шмат газети, знайденої напередодні в одному з тайгових лісозаготівельних бараків у Біробіджані, — в тім покиненім безлюднім бараці вони ночували востаннє на цій землі, — і вклав ту вату в купу сухої трави.

Ось так вони приготувалися, покладаючи всі надії на цю вигадку, на лижви та на свою зброю... А як потемніло, Григорій викресав вогню і вклав тліючий гніт в вату. Стали на лижви і швидко пішли геть. Пішли на Пашкове, огинаючи дугу...

Вони вже були коло Пашкова, на цвинтарі, як ззаду, далеко в сопках, спалахнула пожежа. Потім почулись звідти вибухи... Один... Два... Пачкою... Десь від кордону — від Амуру — здалеку відгукнулось кілька пострілів. В Пашковім заметушились. Чути, як хтось кричав:

— Сергеев!! (Трам-трам-тарарам!) Ка мне!! По дорозі з Пашкова в сопки промчав чвалом кінний загін. Дві постаті з собакою швидко пішли в Пашкове. Виринули з завулка і пересікли площу. Саме завертали за велику якусь будівлю над Амуром, як напоролись на постать, що виринула назустріч.

— Стій!! — загородила постать дорогу і зарепетувала п'яним голосом. То сам начальник застави біг десь від любки, пристібаючії на ходу пас з кобурою.

— Чужий! — скрикнув тихо дівочий голос. І в і у ж мить пес ударив грудьми в груди того чужого і впився в нього пащею... Одночасно кольба вінчестера лягла впоперек черепа. Начальник звалився.

— Заливай! До мене!.. — І дві постаті з собакою канули в темряві.

По всьому кордону лопотіла перестрілка, рвучи темряву на шматки. Японські прикордонники, поставлені на ноги небезпекою, теж заалармували по всій лінії, вліво і вправо десь за кілометри. Встряли

своїми пострілами. Лише насупроти Пашкова, де височіли круті, непроходимі кряжі, було спокійно. Десь далеко-далеко гримнуло раз, удруге... У відповідь залопотів скоростріл. І завирувало там, заклекотіло. Чути було, як строчили скоростріли... З Пашкова знялась ракета і освітила мертвим, сліпучим світлом кряжі Великого Хінгану, ціле Пашкове, вкритий торосами Амур... Десь вили пси з переляку.

Ракета пливла в небі і пливли — метушились тіні між високими торосами. Веремія тіней. Не розбереш — чи то все живе розбігається на всі боки та ховається, лягаючи ниць, чи то лиш омана. Брили високих торосів — брили криги поставлені руба під різними кутами — ожили, фантастично рухаючись. Десь близько залопотіло з скоростріла вздовж по Амуру. Кулі тьохкали об кригу і, відбиваючись, сюрчали як несамовиті. Десь знялась друга ракета, да-а-леко. Там заклекотало, загупало. "Центр бою" перенісся туди. Шляхом, що йшов вздовж Амуру, цокотіли вершники, летючи на прорив. Бій тривав, розгоряючись.

А на тім боці Амуру, високо в сопках Великого Хінгану, по тім боці "граніци на замке", стояли винуватці всієї тієї баталії, весело відсапуячись, розхристані, з непокритими головами. І так, наче подурілі.

Плачучи від щастя, Наталка припадала до Григорія і цілувала його в нестямі, вкладаючи все серце, яке так довго стримувала:

— М і й!.. М і й!..

І шаліла в нападі безумної радості, невисловленої любові, безоглядної вірності.

— Ми підем тепер... На тую... на твою Україну!

Обвилась руками за шию і припала до мужніх грудей, слухаючи, як товчеться там до неї суворе, розбурхане серце, — і тріпотіла на них. Вперше цілувала, сама цілувала та й дала серцю волю.

І так само дав серцю волю Григорій. Забрав її всю в обійми, зацілював її дикі, її неприступні, її незаймані вуста, її очі насмішкваті і великі, як у дикої козулі, її руки, морозами попечені і порохом посмалені, — такі жорстокі в бою і такі ніжні до нього от... Аж ось де він догнав своє щастя!

І дуріли обоє, опираючись тим щастям до нестями.

А великий якутський пес Заливай зп'явся на задні лапи і, тихенько скімлючи, намагався лизнути обох в ніс.

Лемент на кордоні помалу вщух.

Далека пожежа погасла. В Пашковім було тихо. Лише десь далеко-далеко зрідка ще лопотіли постріли.

Наталка послухала якусь мить. Потім розстегнула Григоріїв рюкзак, вийняла великий шмат м'яса і дала Заливаєві:

— Їж... Ну!.. У, мій милий, мій вірний друже!.. — І пестила його рукою попід шиєю.

Пес лизнув руку і тихесенько заскімлив, відчуваючи собачим серцем наближення якоїсь зміни в своїй долі. Але на м'ясо накинувся жадібно.

— Давай записку...

Григорій вийняв з гільзи маленьку записку, обачливо приготовлену ще вранці. Наталка оддерла стьожку від хустки, прикріпила ту записку до Заливаєвого нашійника зісподу та й примотала її стьожкою. Готово... А тоді довго гладила Заливаєву голову, розмовляла з ним, термосила за вуха, поклавши голову собі на коліна. Аж но хотілось заплакати — так шкода було розставатися з вірним другом. Та враз звелась рішуче і суворо:

— Заливай!

Заливай скочив на ноги і завмер, готовий до послуху. А Наталка завагалась хвильку, а тоді жорстоко і твердо, махнувши рукою:

— Д о д о м у!..

Заливай прянув стрімголов... та й враз вернувся. Дивився очікуючи. "Не рухаються". Жалібно заскімлив, бив хвостом по снігу, позирав запитливо то на Наталку, то на Григорія. "Чого ж вони не йдуть?" Але він уже знав, чого вони хочуть. Він добре знав свою господиню і прекрасно її розумів, як завжди, з самої інтонації голосу. Та, либонь, не хотілося псові розставатися.

Шкода було пса. Але не було випадку ще, щоб Наталка, сказавши раз, міняла наказ. А зараз — тим більше. Так мусить бути. Вона нагнулась до пса, що, скориставшись з того, лизнув її в губи, і повторила, ніби людині, умовляючи лагідно:

— Додому! Так, додому... Чуєш? — І, поторсавши ніжно за шию, враз випросталась:

— Заливай! — Та й простягла руку туди, звідки вони прийшли:

— Додому!!!

Пес шарпнувся, потоптався на місці, водячи очима то на одного, то на другого. А тоді враз тихесенько гавкнув... Та й враз, розпачливо скімнувши, зірвався з місця і погнав скільки духу.

Щез.

Чути лише, як десь шелестів сніг унизу...

— Втрапить? — подумав вголос Григорій. Наталка мовчала дослухаючись.

— Як виплутається в Пашковім — втрапить. А не виплутається — верне і дожене нас. Але... Заливай не вернеться вже.

Трохи було смутно. Та не було на той смуток місця в безмежному, героїчно здобутому щасті.

Шлях їм прослався вперед, в невідоме. Десь навколо світу. Приготовані на всі труднощі, на жорстоку боротьбу й на втрати, вони спалили всі кораблі за собою та й вірили в свою зорю, що присвічувала їм шлях, — шлях в життя. Шлях туди — десь на ту далеку, для одного з них зовсім незнану, сонячну Україну. А чи в героїчну битву і смерть за тую далеку, за тую незнану, за тую омріяну Україну.

Шлях прослався вперед, а думки летіли назад, — тим своїм безконечним слідом через снігові пустелі і нетрища, що ними мчав самотній пес, вірний і до кінця відданий чотириногий товариш, припадаючи к сліду по-вовчому, — туди, до засніженої, загубленої в нетрищах домівки суворих тигроловів.

* * *

Краєва преса була сповнена сенсаційними повідомленнями. Перше:

Чільна сторінка офіціозу "Тіхоокеанская звезда" чорніла жалобою. Під грізною чорною шапкою — "СМЕРТЬ ВРАГАМ НАРОДА!!" та "ВИ УМЕРЛИ, НО ДЕЛО ВАШЕ ЖИВЬОТ! МИ КЛЯНЬОМСЯ, ДОРОГІЄ ТОВАРИЩІ, ОТОМСТІТЬ ЗА ВАС І УНІЧТОЖІТЬ ВСЕХ ВРАГОВ ВО ВСЬОМ МІРЕ!" — під цією шапкою в тексті було надруковано два портрети в чорних рамцях. Під портретами товстими літерами повідомлялося про те, що в тайзі "ВЕЛИКА, ОЗБРОЄНА ДО ЗУБІВ БАНДА ВОРОГІВ НАРОДУ, на чолі з крупним державним злочинцем, збігцем з каторги, шпигуном і агентом

фашизму і т. д., на прізвище Григорій Многогрішний, — ПІСЛЯ УПЕРТОГО БОЮ ЗВІРСЬКИ ЗАМОРДУВАЛА тов. МЕДВИНА — начальника Краєвого особого відділу УГБ НКВД на ДВК та начальника Н-ського райвідділу НКВД".

Перечислялося всі заслуги того орденоносного тов. МЕДВИНА — "ветерана ВЧК — ОГПУ — НКВД, славного і доблесного чекіста", що в боротьбі з ворогами не знав пощади і жалості і що рука в нього не дрижала ніколи... і т. д. Потім сипалися страшні погрози і прокляття на адресу "ворогів народу усіх мастей" та їхніх приспівників і симпатиків, а особливо металося громи викорінювати всіх підряд жорстоко, немилосердно, повсякчас, і на віки вічні.

Кричалося про "бдітьельность" та "священний" обов'язок всіх — старих і малих — допомагали органам ЧК.

А внизу великими літерами оголошувалося велику премію за зловлення того страхітливого "отамана банди" — Григорія Многогрішного.

А ще нижче подавалося свідчення очевидця, що та банда пішла на схід, намагаючись, очевидно, прорватись до Японії, і що бачено її вже аж на Охотському узбережжі. Друга сенсація була ще цікавіша. Подавалося карколомне повідомлення про "чергову провокацію" "некой" агресивної держави на советсько-маньчжурському кордоні... В зв'язку з чим ціле місто, ні, цілий край заговорив про швидку війну, потираючи з радості руки: "Нарешті все скінчиться! Дай боже! Хоч би вже швидше!..." І в зв'язку з тим же заворушилось ПХВО та ОСОАВІАХЕМИ, поливаючи вулиці іпритом та ганяючи в газмасках, — без віддиху прискорено проходячи курс протиповітряної оборони і не маючи до того аніякісінької охоти... Отже — подавалося повідомлення про черговий конфлікт на маньчжурському кордоні. Про кількагодинний бій і відбиття великої диверсійної групи ворога, що хотіла проламати "границю на замку". Про героїзм начальницького складу Н-ської застави. А особливо про заслуги

начальника тієї застави, який в героїчному бою був поранений тяжко, проте не зійшов з революційного посту до остаточного розгрому ворога.

Краєва "Тихоокеанская звезда" рябіла жирними кличами і гаслами. "СМЕРТЬ ПОДЛИМ НАРУШІТЕЛЯМ!" "СВІНЬЯ ЛЕЗЕТ В СОВЕТСКИЙ ОГОРОД!" "СМЕРТЬ ЗАХВАТЧИКАМ СОЦІАЛІСТИЧЕСКОЙ РОДИНИ" тощо.

Потім наводилися привітальні телеграми на ім'я того героїчного начальника Н-ської застави і представлення його до найвищої нагороди. І тут же описувалося подробиці з епізоду поранення начальника. Говорилося про великий бій і, між іншим, про "двох негодяїв з гігантським псом", що в тім бою нагло напали на начальника "з тилу"...

Старий Сірко, що привіз з Грицем до Хабаровська на базу здавати живого тигра, слухав всі ті надзвичайні новини, всі ті дивовижні події та страхітні прокльони й погрози і хмурився, а йому хотілося нагло і гомерично реготатися. А хіба не смішно! Отак-о воно й все!

Що то за історія вийшла з тими "полеглими в бою з великою бандою ворогів народу" грізними енкаведпстами, він знає. Та це його и не так цікавило, доправди, хоч там і говорилося про велику премію. Його увагу прикувала друга сенсація, і йому хотілося гомерично сміятися.

"Ага!! Трясця вашій матері! Отак-о!"

О, старий Сірко — то старий вовк. Одразу вхопив у всьому тому тропи, що й до чого. Ясно, що ця друга історія має ту саму причину, що й перша. А головне — з усього йому було найперше ясно одно, а саме, що "н а ш і б р и к а ю т ь". Бо оті "два негодяї с гігантським псом" — то й були саме вони. Авжеж. І то вони, власне, втрюх такого там шелесту наробили. І більше там нікого й не було! Напевно.

"От так встругнули!!! А той дурний начальник — нехай не лізе! Чого він підставив свою дурну голову та й став на дорозі! Хіба не знав вдачі Сіркової доньки?.."

Дід дивився на тигра в клітці, слухав, як якась дівчина читала тії новини службовцям бази, і йому чомусь раптом захотілося взяти та й випустити того тигра геть. Нехай біжить! Га! От би було лементу!..

І він би, може, й випустив, та вже тигр був не в його клітці, а в загальній і під великим замком, а головне, — дід згадав, що першого роздере ж той тигр, звичайно, його, як головного винуватця своєї біди. Але то так собі, химерна парубоцька думка.

Такого втрюх шелесту наробили!.. Га! А тільки втрюх. Решта — то все брехня, як і з тією "великою озброєною бандою".

Слухав, як читала дівчина, і кутив собі байдуже, чекаючи. коли там той бухгалтер скінчить підрахунки та и відчислення на позику "Готов к труду і обороні" тощо. "А що з тими "негодьями" сталося, не пишуть!.."

Звелів Грицеві накупувати всіх газет, які тільки є ("Дома будемо читати"), сподіваючись щось вичитати там, що з тими "негодьями" було далі.

Слухав, що гомонять люди, хмурился і мовчав собі. Люди теж нічого особливого не гомоніли, вони більше помовчували. Так їх вимуштрувало життя та й вся ота писанина. І до сенсацій таких вони звикли, бо їх так рясно, та ще й не таких! — ого, — що, здавалося, без них ціле життя в цім світі стане ненормальним. То бо стало стилем цілої цієї збожеволілої країни, всі ті "диверсії", "нарушители", "вороги народу", "процеси", "бдітєльність", "знищення", "розстріли", "чекісти", "енкаведисти", "орденоносці герої", "прокльони", "тюрми", "диверсанти", "шпигуни" і т. д. і т. п. Почадили, подуріли. Геть всі люди подуріли. То було стилем. І так само було стилем нишкнуту, втягувати голову в плечі і чекати, як віл

обуха, грому з ясного неба на свою голову. А от як би їх взяв та й розкрив, розлущив, як розлущують горіх, — гляди цікаві та й несподівані речі побачив би. А вже напевно побачив би, як вони кпили з усіх тих сенсацій, а то й ще побачив би що-небудь цікавіше...

Ідучи додому, старий Сірко всю дорогу тільки те й робив, що курив люльку. Набивав та й знову курив. Набрав-бо махорки півмішка в столиці. Цілі кілометри мовчав зосереджено та й враз крутив головою:

— "Негодяї!.."

І сміявся собі. А вони стояли йому віччю тії "негодяї".

Один "негодяй" і одна "негодяйка"... То ось навколішки, схиливши покірною голови, посеред хати... А то Наталка ходила вистрибом по сонячній ріці, по каменях і дуріла з Заливаєм... А то вони з Григорієм на пантовці... Пробігали картини одна одної яскравіші, одна одної радісніші, — дзвінки картини минулого, так прекрасно прожитого літа.

Старий крєктав, зітхаючи. І вертався думками до тієї маленької, тривожної, як гостра шпичка:

"І чому вони не написали в газеті, що ж далі з вами?"

Дома стара Сірчиха скучала, мовчки журилася за дітьми. Але не нарікала.

Приїхавши, старий Сірко розіклав газети на столі і довго та пильно блукав по них пальцем. Але нічого цікавого не вичитав, крім того, що було. А було все те, що вже чув. І більше ні слова. Читання кінчилося тям, що він спересердя викинув газети ті всі в піч.

* * *

Другого дня після приїзду Сірка з Хабаровська, надвечір, прибіг Заливай. Хвора і одноока тепер Нерпа і Рушай зчинили раптом радісну гавкогняву. Старий Сірко відчинив на ту гавкотняву двері... На порозі лежав Заливай. Схудлий. Здичавілий. Боки йому позападалися. Шерсть на спині сторч, як у вепра. А ребра можна було перечислити здалеку.

— Заливай!!! А Боже мій!! — Стара Сірчиха кинулась, як до людини, зраділа і стривожена.

Пес загавкав хрипко і вбіг, ні, вповз до хати. На ногах йому була льодовиця — сніг, понабивавши межі пальці, позмерзався й поробив крижані черевики. Ліг і дивився на всіх хворобливими, розумними очима і лизав старому руку, що, невимовне зрадівши такому гостеві, тріпав його по морді:

— Ух ти ж, дурашка... Ну-ну... Читав я, брат, про тебе, читав... Ге-ге...

А пес тихенько вищав. Так ніби розповідав. Та ніхто не міг його мови зрозуміти.

Стара мерщій насипала псові їсти, краючи хліб, мовби людині. А Грицько тим часом обшукав Заливая.

І знайшов записку!

То був радісний день у Сірків. Старий розправив тремтячою рукою малесенький шматочок паперу і тримав його, наче бозна-яку газету. "Депеша прийшла!" В хаті було темно. Тоді засвітили каганець та й заходились читати. Тую "депешу" читати. Заходився, власне, старий Сірко, водячи пальцем од літери до літера. А в тій "депеші" печатними літерами стояло:

"ЖИВИ. ЗДОРОВІ... О! (це вже "о" від діда).

ОБІЙМАЄМО ВСІХ. ЦІЛУЄМО.

ВЖЕ ПЕРЕЙШЛИ ДО ТІТКИ!"

Стара Сірчиха плакала від зворушення.

— Ну, читай же, читай...

— Що тобі ще читати? Хіба мало? Ого! Все.

— Ну, читай ще...

Але Сірка не треба було змушувати. Він сам, помовчавши урочного, брався до "депеші" знов. Перечитував її з насолодою. Клав її на стіл. Закурював люльку, пихкаючи поволі. Розгладжував вуса. А тоді знов брався оглядати депешу. Обдивлявся пильно з усіх боків, — чи не написано часом чого-небудь ще десь у куточку.

Ні. не написано.

Тоді перечитував, уже десять разів чує, та й все приголомшуюче:

"ЖИВІ. ЗДОРОВІ... ОБІЙМАЄМ... ЦІЛУЄМ..."

— От "негодяї" так "негодяї"!

Я ж так і знав!.. Таки Бог їх одне для одного сотворив!

Цікавішого чогось в своєму житті Сірко ще не читав, відколи був письменний.

Нарешті стара відібрала у діда записку і віднесла до сховку. В хатині поцілувала її нишком, так, ніби обох їх цілувала, так, як у ній було

написано, а тоді завинула в шовкову хустинку і поклала в скриню на самий спід, де лежали-зберігалися всякі дрібнички Наталчині. А потім, вклякнвши на коліна та мерехтячи очима, повними сліз, молилася до старенької Божої Матері. Нишком вимолюючи зовсім-зовсім небагато — зустрічі. Бодай на старість. Бодай наостанку літ.

* * *

Гриць прип'яв Заливая, щоб не втік. Так звеліла мати. І вона вже біля нього ходила, як біля дитини. Годувала та доглядала, та й розмовляла з ним.

Але Заливай скучав. Скучав смертельно. Вірний пес не міг звикнути без веселої своєї господині, без тієї товаришки вірної, що він був до неї прип'ятий міцніше, аніж такою мотузкою. На п'ятий день вранці Заливая не дошукались. Віршовка була, а Заливая не було. Зринув десь вночі і втік. Одчайдушний і безмежно вірний пес розумів дружбу по-своєму і зробив так, як веліло йому собаче серце.

Подався доганяти без надії догнати.

Але — сміливі завжди мають щастя.

1943